

கைத்தட்டி

மாத இதழ்

சமீபகால மாற்றத்திற்கான உள்நுழைகோல்

■ தடி-2, அடி-7 ■ அக்டோபர் 2018

■ தனிச்சுற்றுக்கு மட்டும் ■ நன்கொடை ரூ.20

ஆனந்த
சுதந்திரம்
அடைந்து
விட்டோம்.. ?

உயிர்மெய்

புதிய தொடர்கதை-இந்த இதழில் ஆரம்பம்

கல்வி உரிமை முழக்கமே
காமராசர் வாழ்த்து

லிட்டில் பிளவர் மெட்ரிக் பள்ளி

11, புதிய பாலினாயகர் தெரு, புவனேஸ்வரிப்பேட்டை, குடியாத்தம்.

2018
2019
S.S.L.C
100% PASS

வகைப்புகள்:

Pre KG முதல் SSLC வரை

மூளை சிறுநீரண தூண்டும்
நீரரசோடிக்ஸ், அபாகஸ்,
சென்ஸ் [ம] பன்மொழி கற்பிப்பு.

மழுவையர்க்கு CBSE
பாடத்திட்டம், இ-வகுப்புகள்,
நல்லாசிரியர்கள்.

குறைந்த கல்வி கட்டணம்,
பள்ளி வாகன வசதி, கம்ப்யூட்டர்,
அறிவியல் ஆய்வகம் [ம] பஸ்துறை நூலகம்.

NEET, JET, IT போன்ற

அகில இந்திய நுழைவத்தேர்வுகளுக்கு

மாணவர்களை பஸ்துறை சார்ந்த

வல்லுநர்களை கொண்டு தயார்படுத்துகிறோம்.

மேலும் விவரங்களுக்கு தொடர்பு கொள்ள

பள்ளி அலுவலக வேலை நேரம் :

காலை 10.00 மணி முதல் மாலை 5.00 மணி வரை

போன் : 04171-229251, செல் : 99440 63651.

Web : www.littleflowermatricsschoolgym.com

Mail id : littleflowermatricsschoolgym@yahoo.in

பதினொன்றாம் வகுப்பிற்கான பாடப்பிரிவுகள்

குறும் 1 : ஆயுறியல், வேதியியல், கணிதம், உயிரியல்

குறும் 2 : ஆயுறியல், வேதியியல், கணிதம், கணினிவாழ்விியல்

குறும் 3 : வணிகவியல், வியாபாரவியல், கணக்குபதிவியல், கணினிவாழ்விியல்

கைத்தடி வாசகர்களுக்கு ஓர் அன்பான வேண்டுகோள்...!

'கைத்தடி மாத இதழ்' மிகுந்த பொருளாதார நெருக்கடிக்கு மத்தியில் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. வாசகர்கள் தங்களால் இயன்ற பொருளாதார உதவிகளை செய்யலாம்!

பலரின் சந்தா புதுபிக்கப்படாமல் இருப்பதால் தொடர்ந்து பயணிக்க சிரமமாக உள்ளது. அறிவுசுர்ந்து சந்தா தொகையை செலுத்தியும், நன்கொடை வழங்கியும் உதவிடக் கேட்டுக்கொள்கிறோம்!

நன்றி !

வங்கி கணக்கு விவரம் :-

NAME : ARIVAZHAGAN C

A/C NO : 34939017347

IFSC CODE : SBIN0000832

PHONE NO : 73733 33078

STATE BANK OF INDIA, DHARMAPURI

இவண்: கைத்தடி மாத இதழ்

நினைவு நாள் ஏன்?

தலைவர் அவர்களே! பெரியோர்களே! தோழர்களே!

எத்தனையோ பேர் சாகிறார்கள், ஏதோ இரண்டொருவர்கட்குத்தான் நாம் நினைவு நாள் கொண்டாடுகிறோம். செத்துப் போனவர்களின் பணத்தை உத்தேசித்தோ, படிப்பை உத்தேசித்தோ, அதிகாரம், பட்டம், பதவி, அறிவு, சாமர்த்தியம் முதலியவைகளைப் பற்றியோ நாம் எவருக்கும் நினைவு நாள் கொண்டாடுவதில்லை. இவைகள் காரணமாக நாம் எவரையும் போற்றுவதில்லை; துதிப்பதில்லை.

பணத்தால் ஒரு மனிதனை மதிப்பதென்றால், ரிசர்வ் பாங்கியைத்தான் மதிக்க வேண்டும். படிப்பால் ஒரு மனிதனை மதிப்பதென்றால் பெரிய லைப்ரரியைத்தான் மதிக்க வேண்டும். அறிவால் ஒருவனை மதிக்கவேண்டுமானால் 'என்சைக்ளோபீடியா', ரேடியோ முதலியவைகளை மதிக்க வேண்டும். இப்படி அனேகவற்றை - உயிரில்லாதவைகளிலும் காணலாம். ஆதலால், நாம் மதிப்பது, பேசுவது நினைவுறுவது என்பவையெல்லாம் இவைகளை உத்தேசித்தல்.

மற்றொருதற்காக என்றால், மனிதர்களாக-மனிதத்தன்மை உடையவர்களாக இருந்து, மறைந்த மனிதர்களுக்காக இரங்கி, அவர்களது மனிதத்தன்மையை எடுத்துக் கூறி, மற்றவர்களையும் மனிதர்களாக ஆகுங்கள் என்பதற்காகவே யாகும்.

அப்படியானால், செத்துப் போன மற்றவர்களும், இப்போது இருக்கும் மக்கள் எல்லோரும் மனிதர்கள் அல்லவா என்று கேட்பீர்கள். அவர்களையெல்லாம் மனிதர்கள் என்று சொல்லுகின்றோமே ஒழிய, மற்ற ஜீவபிராணிகளுக்கும் மனிதர்களுக்கும் பேதம் காணக்கூடிய தன்மையுடைய மனிதர்கள் என்று சொல்லுவதற்குரியவர்களாக மாட்டார்கள். பேதம் என்றால் உருவ பேதம் அல்ல. நடப்பிலும், நடப்பால் ஏற்படும் பயனிலும் உள்ள பேதமேயாகும்.

உலகிலுள்ள எல்லா ஜீவபிராணிகளுக்கும்-மனிதர்கள் என்பவர்கள் உட்பட, உருவத்தில் பேதம் இருந்தாலும், குணத்தில் பேதம் இருந்தாலும் நடப்பும் பயனும் அனேகமாய் ஒன்றுதான்.

அரசர்களை மதிக்கிறோமா? பெரிய மனிதர்களை, ஆழ்வார்களை மதிக்கிறோமா? அல்லது தெய்வங்கள் என்பவர்களையாவது மதிக்கிறோமா? மடாதிபதிகள் அல்லது மகான்கள் அல்லது ஆச்சாரியார்களை மதிக்கிறோமா? இவர்களை எல்லாம் அவரவர்களிடத்தில் சம்பந்தமும், தனிப்பட்ட நலமும் பெறுகிறவர்கள்தான் மதிப்பார்கள். மற்றவர்கள் ஏன் மதிப்பார்கள்.

ஏன் என்றால், வியாபாரம் செய்து இலாபம் சம்பாதிப்பவனை யார், எதற்காக மதிப்பார்கள்? ஓட்டல்காரன் 'அன்னதான பிரபு' ஆவானா? சம்பள உபாத்தியாயர், 'குருநாதன்' ஆவானா? தாசி, 'காதலி'யாவானா? என்பது போல் தான் தன் தன்நலத்துக்கு- தன் தன் பொறுப்புக்காகக் காரியம் செய்யும் எவனுடைய காரியமும்- எப்படிப்பட்டதாயினும், அது சாதாரண ஜீவ சபாவமே ஒழிய போற்றக்கூடியதாகாது. அப்படியல்லாத தன்மை, செய்கை, வாழ்க்கை கொண்ட மனிதர்கள்-அதாவது தன்னைப் பற்றிய கவலை இல்லாமல் பிறருக்கு என்று தன்னை ஒப்படைத்துத் தொண்டாற்றுகிறவன் மதிக்கப்பட்டே தீருவான். அத்தொண்டால் பாதகமடையும் தனிப்பட்டவர்கள், தனிப்பட்ட வகுப்புக்கள், கும்பல்கள் அவனை மதிக்காமல் இருக்கலாம்; அவமதிக்கலாம்; அது பொதுவாய் மதிக்காததாகாது.

ஆகவே, நாம் நினைவு நாள் கொண்டாடும் மக்களை, உண்மையான மனிதர்களாய்க் கருதி, அவர்களது மனிதத்தன்மையை மதித்து மற்றவர்களும் அந்தத் தன்மைக்கு வரவேண்டுமென்கிற ஆசைக்காக எடுத்துக்காட்டுக்காக, பிரச்சாரத்திற்காக கொண்டாடுகிறோம்.

(திரட்சி, தஞ்சை, கும்பகோணம் ஆகிய இடங்களில் 1945-இல் மாரச், ஏப்ரல் மாதங்களில் சொற்பொழிவு 'குடி அரசு' 14-4-1945)

நினைவு நாள் நினைவேந்தல்

வாசகர் பார்வையில்

புகுத்தறிவுப் பகலவன் தந்தை பெரியார் அவர்களின் பிறந்தநாளைக் கொண்டாடும் வகையில் கைத்தடி தொகுத்த அத்துணைப் படைப்புகளும் பாராட்ட தகுந்த ஒன்று. குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் அட்டைப்படம் மிக அருமை!

- முகேஷ், திண்டுக்கல்

வழக்கத்தை விட கூடுதலான விளம்பரங்கள் இடம்பெற்றாலும் மிகச் சரியானக் கட்டுரைகளைக் கொடுத்துள்ளார், இதழாசிரியர் - கைத்தடிக்கு பாராட்டுகள்.

-வைஷ்ணவி, சென்னை

தொடர்ந்து புதிய புதிய இளைஞர்களைக் கைத்தடி அறிமுகம் செய்வது கூடுதல் சிறப்பு. அதே போல, புகழ் வாய்ந்த எழுத்தாளர்களைத் தொடர்ந்து எழுத வைப்பது அதனிலும் சிறப்பு. கடந்த மாத வரிசை அ.அருள்மொழி, சுப.வீரபாண்டியன், ப.திருமாவேலன் மிக அருமை!

- கரிஷ்மா, சென்னை

கைத்தடி

மாத இதழ்

சமூக மாற்றத்திற்கான உள்நுகோல்

ஆசிரியர் மற்றும் வெளியீட்டாளர்:
மு.சி.அறிவழகன்

உதவி ஆசிரியர்:
கா. தமிழரசன்

ஆசிரியர் குழு:
புலவர் நாகை பாலு த.மு.எ.ச.
முனைவர் கு. முருகேசன்
மா.கிருட்டிணன்

புகைப்படக் கலைஞர்:
தனுஷ்வன், ஜோதி வெங்கடாஜலபதி

ஓவியர்கள்:
ஓவியர் ரா.ராஜசேகர்
தனுவசி சி.தர்மராஜ், ஓவியர் சிகரன்,

மெய்ப்புத் திருத்தம்:
மே.கா.கிட்டு

இதழ் வடிவமைப்பு:
டிஸைன்ஷாப், 76677 55673

களப்பணிக் குழு:
அ.செ.செல்வம், சி.வீரவேல், கண்மணி,
தே.சுரேஷ், அரவிந்த்,
கவிதாரமேஷ்.

சட்ட ஆலோசகர்கள்:
ஆர்.சையத் அன்வர் பாசா, வழக்கறிஞர்
ஜெ. தம்பிரபாகரன், வழக்கறிஞர்

ஆசிரியர் குழு - அலுவலக முகவரி

கைத்தடி

மாத இதழ்

சமூக மாற்றத்திற்கான உள்நுகோல்

மதி பப்ளிகேசன்

2/343, காமலாபுரம் (கி), மல்லிக்குட்டை (அ),
காரிமங்கலம் (வ), தருமபுரி - 635 205.
அலைபேசி: 73733 33078
மின்னஞ்சல்: kaithadimonthly@gmail.com

பேட்டிகள், சிறப்புக் கட்டுரைகளின் கருத்துக்கள் அவர்களின் சொந்தக் கருத்துக்களே. இதழில் வெளியாகும் விளம்பரங்களின் உண்மைதன்மைக்கு கைத்தடி மாத இதழ் நிர்வாகம் பொறுப்பல்ல.

இந்த இதழில்...

வழக்கறிஞர் அ.அருள்மொழி - நேர்காணல்	5
ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டோம்..?	8
மூடநம்பிக்கைகள் பலவிதம் அதில் இது ஒருவிதம்	10
கைத்தடி வாசகர் வட்டத் துவக்க விழா மற்றும் தினக்கூலி நூல்வெளியீட்டு விழா!	11
பொதுப்புத்தியில் அவள்!	12
அயம்பது ஆண்டு திராவிட கட்சிகளின் ஆட்சியில் தமிழகம் வளர்ந்திருக்கிறதா? வீழ்ந்திருக்கிறதா?	14
எழுத்தெனப்படுவது.....	17
தமிழர் விளையாட்டுகள் - பனை நூங்கு வண்டி	18
உயிர்மெய் - தொடர்கதை	20
(அரசு) அதிகாரவர்க்கத்தின் அடியாள்	22
விநாயக வினையரசியல்	24
மந்திரமா? தந்திரமா?	25
இரும்புச் சத்தும் பிரசவமும்	26
எச்சில் தொட்டி - தொடர்கதை	28
கல்வி உரிமை முழக்கமே காமராசர் வாழ்த்து	30
யாருக்கு நல்ல நேரம்?	32
சோளக்காட்டு பொம்மை! - கவிதை	34

கைத்தடி சந்தா விபரம் | தனி இதழ் ₹ 20

ஓராண்டு சந்தா	₹ 250
இரண்டு ஆண்டு சந்தா	₹ 470
நான்கு ஆண்டு சந்தா	₹ 950
ஐந்து ஆண்டு சந்தா	₹ 1200

A/C NO: 34939017347
IFSC CODE : SBIN0000832
NAME : ARIVAZHAGAN.C
PHONE NO : 7373333078
State Bank of India, Dharmapuri

எல்லாக் காலங்களிலும் எழுதினார்கள்.

ஆண்களைப் போலவே காதலை, இயற்கையை, வீரத்தை, பாசத்தை, இழப்பை, நகைச்சுவையை, பக்தியை, கடவுளை, சமயத்தை, அடிமைத்தனத்தை, விடுதலை உணர்வை என எதையுமே அவர்கள் விட்டுவைக்கவில்லை. மக்கள் இலக்கியமான நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் ஆண்களை விடப் பெண்களின் பாடல்களே அதிகம். கதையும், நாடகமும் எழுதப்பட்ட காலங்களில்தான் பெண்களின் பங்கு குறைக்கப் பட்டிருந்தது. அக்காலகட்டத்தில் மதங்களின் ஆதிக்கம் ஓங்கத் தொடங்கிவிட்டதால், பெண்கள் பிள்ளை பெற்று, அதுவும் ஆண் பிள்ளையைப் பெற்று வம்சம் விளங்க வைப்பவள் என்றும் ஒரு ஆணுக்கும் தாயாய்ப் பரிவு காட்டவும், மனைவியாய் சேவை செய்யவும், மகளாய் பாசத்துடன் பணிவிடைச் செய்யவும், பின் இன்னொரு ஆணுக்கு மனைவியாகி அவனது வம்சத்தை வளர்த்து, தியாகம் செய்யும் இன்னொரு பெண்ணையும், ஆள்வதற்கு இன்னொரு ஆணையும் பெறவேண்டியதே பெண்களின் வாழ்க்கைச் சங்கிலியாகி விட்டது. ஒவ்வொரு ஆணும் தான் பெற்ற மகளுக்குத் தந்தையாக இருந்து முடிவெடுப்பதைவிட ஆணாதிக்க, சாதி, மத அமைப்பை காக்கும் பொறுப்புள்ள ஆணாக மட்டுமே சிந்தித்து செயல்படத் தொடங்கியதால், பெண்களின் சிறகுகள் ஒவ்வொன்றாகப் பிடுங்கப்பட்டன. மீறி வளர்ந்த சிந்தனைகள் வெட்டப்பட்டன. 'அறிவு' ஆணுக்கும் 'அன்பு' பெண்ணுக்கும் கட்டாய இயல்பாக்கப்பட்டது.

இந்தியாவில், இந்து மதத்தின் ஆதிக்கத்தால் எழுத்தாணியைப் புறிகொடுத்த பெண்களின் கையில் மீண்டும் எழுதுகோல் வரும்போது பல நூற்றாண்டுகள் இடையில் கரைந்துபோய்விட்டன. ஆங்கிலேயர் காலப் பள்ளியும், கல்வியும்தான் சென்ற இரண்டு நூற்றாண்டுகளின் சந்திப்புப் புள்ளியில் பெண்களின் எழுத்தாற்றல் மீது கொஞ்சம் வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சின.

அதே நிலைதான் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் இருந்த இலங்கையிலும். நம் தமிழ்ப் பெண்களுக்கு ஆண்கள் 'அளித்த' ஏட்டுக் கல்வி பல படிப்பாளிகளை எழுத்தாளர்கள் ஆக்கியது. ஆனாலும் பெண்கள் எதை எழுதவேண்டும் என்று ஆண் பத்திரிகையாளர்களே முடிவு செய்தார்கள். பெண்கள் உலக அரசியலைப் பற்றிப் பேசினாலோ எழுதினாலோ, இந்த வேலை இவர்களுக்கு எதற்கு? குடும்பத்தைப் பேணுவது, குழந்தை வளர்ப்பு. இதைப் பற்றி எழுத வேண்டியதுதானே என்று ஒருபுறம் அவர்களது எழுத்துலகைச் சுருக்கிவிட்டு, இன்னொருபுறம் பெண்கள் எழுத்து குடும்பம், சமையல், கோலம் என்றுதான் கும்மியடிக்கிறது, என்று ஏனாமும் செய்தார்கள்.

ஆனால் அத்தனை உளவியல் தாக்குதலையும் தாங்கிக் கொண்டு பெண்கள் எழுதிக் கொண்டுதான் இருந்தார்கள், இருக்கிறார்கள். போராட்டகாலம்தான் பெண்களை மீண்டும் பொது வெளியில் செயல்பட அனுமதித்தது. இந்தியாவில் விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட பெண்கள், சமூக விடுதலைப் போரில் இறங்கிய சுயமரியாதை இயக்கப் பெண்கள், பொதுவுடைமை இயக்கப் பெண்கள் என மூன்றுவகை இயக்கப் பின்புலங்களில் எழுதியவர்கள் பெண்களின் பிரச்சனைகளை மட்டும் எழுதவில்லை. ஒட்டுமொத்த

ஈழம்
1983
முதல்
2009
வரை

இரண்டு பெண்களின் படைப்புகளில்...

ஈழம் பற்றி வெளிவந்த பார்த்தீனியம், ஓர் கூர்வாளின் நிழலில் ஆகிய நூல்கள் நிறைய விமர்சிக்கப்பட்டது. அதற்கு காரணம் எழுதியவர்கள் பெண்கள் என்பதாலா?

இருக்கலாம். அவர்கள் பெண்கள் என்பதால் மட்டும் அல்ல, பெண்கள் எழுத்தில் வெளிப்படும் நேர்மையான கூர்மையான கேள்விகளை எதிர்கொள்ள நமது முகமுடிகளுக்குப் பின்னால் ஒளிந்திருக்கும் மனம் சங்கடப்படுகிறது என்பதுதான் காரணம் என்று நினைக்கிறேன்.

எழுத்தும் இலக்கியமும் பிறந்த நாள் முதலாக, பெண்கள்

வழக்கறிஞர் அ.அருள்மொழி - நேர்காணல் - தொடர்

சமூகத்தின் விடுதலைக்காகத்தான் எழுதினார்கள், பேசினார்கள், இயக்கம் நடத்தினார்கள், சிறைசென்றார்கள், ஆனால் அந்தத் தத்துவங்கள்/இயக்கங்கள் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியவுடன், அதுவரை பொதுவெளியில் ஒலித்த பெண்களின் உரிமைக்குரல்கள் அனைத்தும் 'மகளிரணியில்' மட்டும் இருக்குமாறு ஒடுக்கப்பட்டன. ஒருசில பெண்களை மட்டும் அதிகார வரிசையில் ஒரு நாற்காலி கொடுத்து அமரவைத்துவிட்டார்கள்.

இதே நிலைதான் இலங்கையில், கல்வி சிறந்த தமிழீழப் பகுதிகளிலும் இருந்தது. எந்தப் போராட்டத்திலும் முன்நிற்கும் பெண்கள் இயக்கங்களின் தலைமை ஆலோசனைக் குழுவில் இடம்பெற்றது அரிதினும் அரிதான நிகழ்வாகி விட்டது. ஏன் ஆண்கள் பெண்களையும் கண்டு இப்படி பயந்தார்கள் என்ற கேள்வி எப்போதும் எனக்கு எழுவதுண்டு.

வரலாற்றின் சுவர்களில் பதிவைத்தேடி முட்டி மோதிக்கொண்டிருக்கும் இந்த கேள்விக்கான விடையாக எனக்கு கிடைத்தவை இந்த இரண்டு நூல்களும் தான். ஒன்று "பார்த்தீனியம்" மற்றொன்று "ஒரு கூர்வாளின் நிழலில்". இரண்டுமே ஈழத்தமிழர்களின் விடுதலைப் போரைப் பற்றியவை. விடுதலைப் போரென்றால் வீரர்களின் சாகசங்கள், பெண்களின் தியாகங்கள் பற்றியவை அல்ல. போர்கள் ஏற்படுத்தும் விளைவைப் பற்றியும், ஒரு பெரும் கனவாக இருந்த விடுதலைப் போராட்டம் சிதறண்டு போனதற்கான காரணங்களையும் அதன் உள்ளிருந்து ஆய்வு செய்யும் பார்வையுடன் எழுதப்பட்டவை.

தமிழ் இனத்தின் நன்மையை விரும்பும் ஒவ்வொருவரும் படிக்க வேண்டியவை இந்த நூல்கள் என்று சொல்வதால் கேள்வியோ விமர்சனமோ இல்லாமல் அப்படியே படித்ததை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று பொருளில்லை. எனக்கும் கேள்விகளும் விமர்சனங்களும் உண்டு. ஆனால் நான் ஏன் இதைப் படிக்கச் சொல்கிறேன் என்றால் போரும், பகையும் எதிரியை மட்டும் வெறுக்கச் செய்யாது என்பதைப் புரிந்துகொள்ளத்தான். நட்பை, உறவை, காதலை, பாசத்தை ஏன் தன்மீதான நம்பிக்கையைக் கூட கேள்விக்குறியாக்கிவிடும். ஒருவேளை போரில் வெற்றி பெற்றுவிட்டால் அவையெல்லாம் புகழ்வதற்கான காரணங்களாகக் கூட மாறிவிட்டிருக்கும்.

ஆனால் "கேட்டினும் உண்டோ ஓர் உறுதி" என்ற திருக்குறளின் படி, 200 ஆண்டின் கனவை இழந்து முன்வேலிக்குள் முடக்கப்பட்ட ஒரு இனத்தின் போராட்டம் அடைந்த தோல்வியும், அழிவும் தரும் அனுபவங்களைவிட சிறந்த பாடம் வேறெது ?

வெற்றிபெற்ற இனவிடுதலைப் போர்களிலும், புரட்சிகளிலும் பெறாத பாடங்களை தோல்வியில் இருந்து நாம் கற்றுக் கொள்ள முடியும். ஏனெனில் வெற்றியோ தோல்வியோ, நாம் செல்லும் பாதை சரியானதாக இருக்க வேண்டும். முடிவில் அச்சமூகத்தின் அடிப்படை மாண்பையும் தனி மனித மதிப்பையும் இழந்துவிடக்கூடாது என்ற அக்கறையுடன் எழுதப்பட்டவை. "பார்த்தீனியம்" "ஒரு கூர்வாளின் நிழலில்" என்ற நூல்கள். இவற்றில் பார்த்தீனியம் 1983 முதல் 1990 வரையிலான காலத்தில் நேரடியாகத் தான் கண்டும், கேட்டும் அறிந்த, உணர்ந்த செய்திகளை ஒரு கதைவடிவில் வானதி - பரணி என்று பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்ட வசந்தன் என்ற இருவரின் காதல் மலர்ந்தது, வளர்ந்தது, கரைந்து போன போர்ச் சூழலையும், இந்திய அமைதிப்படை ஈழத்தில் நடத்திய வன்முறைகளின் கொடூர நினைவுகளையும், சொந்த

மண்ணில் ஊர் ஊராக அகதிகளாக அலைந்த கதையையும் சொல்கிறது. இதை எழுதியவர் "தமிழ்நதி" இவர் கனடாவில் வசிக்கின்றார்.

'ஒரு கூர்வாளின் நிழலில்' கதையல்ல. விடுதலைப் புலிகளின் மகளிர் பிரிவுத் தலைவராக இருந்துவரும் சிறந்த எழுத்தாளருமான "தமிழினி" எழுதிய தன் வரலாற்றுப் பதிவு. அவர் உயிருடன் இல்லை. 2009 - இல் ஈழப் போரின் முடிவிற்குப்பின் இலங்கை இராணுவத்தின் மறுவாழ்வு முகாமிலும், சிறைச்சாலையிலும் நான்கு ஆண்டுகள் இருந்து, 2013 ஆம் ஆண்டு விடுதலை செய்யப்பட்டார். 2014 ஆம் ஆண்டில் புற்றுநோய் தாக்குதலுக்குள்ளாகி, 2015 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் இறந்துவிட்டார். சிறையில் இருந்து வெளியான பின்பு ஜெயக்குமரன் எனப்பவரைத் திருமணம் செய்து அவருடன் வாழ்ந்த காலத்தில் எழுதப்பட்ட தன் வாழ்க்கைப் பதிவுகள் - விடுதலைப்புலிகள் மகளிர் பிரிவுத் தலைமை ஏற்றதும், இயக்கப் பயணத்தின் ஊடான அவரது சுயவிமர்சனங்கள் அனைத்தும் இந்த நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. 'தமிழினி' அவர்களின் இறப்பிற்குப் பின் வெளியிடப்பட்டதால் இந்த நூலைப் பற்றி சில சந்தேகங்கள் எழுவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. ஆனால் ஒட்டுமொத்தமாக நிராகரிக்கக் கூடிய காரணங்கள் ஏதும் இல்லை.

இந்த இரண்டு நூல்களுக்கும் ஒரு தொடர்ச்சி இருக்கிறது, அது எழுதிய இருவரும் பெண்கள் என்பது மட்டுமல்ல. அவர்கள் எழுதிய காரணம், நோக்கம் ஒன்றாக அமைந்திருக்கிறது. அது என்ன? சமூகத்தின் மீதான அக்கறையும், பரிவும்தான்.

'தமிழினியின்' நூல் பிப்ரவரி 2016ல் முதல் பதிப்பாக வெளிந்துள்ளன. பார்த்தீனியத்தை தமிழ்நதி போரால் அலைக்கழிக்கப்பட்ட 'வானதி'களுக்கும் 'பரணி'களுக்கும் சமர்ப்பணம் செய்தார். தமிழினியோ "இலங்கைத் தீவில் நடந்து முடிந்த யுத்தத்தில் உயிரிழந்த அனைவருக்கும்" என்று

தொடங்குகிறார்.

எதற்காக இந்த நூலை எழுதினேன் என்பதை தமிழ்நதி இப்படிச் கூறுகிறார்.

நாங்கள் விரும்புகிறோமோ இல்லையோ எமது வாழ்வில் அரசியல், செல்வாக்கு செலுத்திக்கொண்டேயிருக்கிறது. ஈழத்தமிழராகிய எங்களைப் பொறுத்தமட்டில் அரசியலையும் வாழ்வையும் பிரித்துப் பார்க்க இயலாது. இது இலக்கியங்களிலும் எதிரொலிக்கிறது.

எமது வரலாற்றை புனைவின் மூலமோ வரலாற்று நூல் வழியோ முழுமையாக எழுதிவிடமுடியாது. அவரவர் கண்ட சம்பவங்களையும், செவியுற்ற மற்றும் ஆராய்ந்தறிந்த செய்திகளையும் வாழ்வையும் வாதைகளையும் அவரவர் புரிதலுடனும் பார்வையுடனும் எழுதிச் செல்கிறோம். எழுதப்பட்டவற்றிலிருந்து உண்மையை பிரித்தோ கோர்த்தோ கண்டடைவது வாசகரின் ஒட்டுமொத்தமான வாசிப்பு மற்றும் தேடலைச் சார்ந்தது.

1983-1990 காலப்பகுதியில், நேர்முகமாக நான் கண்டதை, அனுபவித்ததை, உய்த்து உணர்ந்ததை, கேட்டறிந்ததை எனது பார்வையில் நாவலாக எழுதியிருக்கிறேன். மனச்சாய்வுகளை, பக்கச்சார்பின் பள்ளங்களை உண்மையைக் கொண்டு நிரப்பும் கடமை அரசியல்வரலாற்றினதைத் தொட்டெழுதும் படைப்பாளிக்கு உள்ளது எனும் பிரக்கையோடே இதை எழுதினேன். புனைவில்லக்கியத்தில் அத்தகைய பிரக்கை நிலை, கலையின் இயல்பான ஓட்டத்திற்கு எதிரானது என்று சிலர் கூறக்கூடும். அரசியல் புதினங்களில் வரலாறு குறித்த பிரக்கையோடு இயங்கவில்லையெனில், அதுவும் கலைக்கு அடிப்படையாக இருக்கவேண்டிய நேர்மைக்கு எதிர்த்திசையில் செல்லக்கூடியதே.

இரண்டு தனிமனிதர்களுக்கிடையே உறவில், சமூகத்தின் அரசியல் சூழல் எங்கனம் செல்வாக்குச் செலுத்துகிறது என்பதை மையமாகக் கொண்டு இந்நாவல் இயங்குகிறது. இந்த நாவல், தன் மண்ணையும் மக்களையும் நேசித்த ஒரு போராளிக்கும், அவனை நேசித்த காரணத்தால் அலைவுகளுக்குட்பட்ட ஒரு

பெண்ணுக்குமிடையில் நிகழ்ந்த கதை இது.

அமைதிப்படை என்ற அடைமொழியோடு உள்நுழைந்த இந்தியப் படை ஈழமண்ணில் ஆடிய கோரதாண்டவத்தை ஈழத்தமிழர்கள் மரணபரியந்தம் மறக்கமாட்டார்கள். 'அநாதரசுகர்கள்' எங்கனம் ஆட்கொல்லிகளாக மாறினார்கள் என்பதை, இந்தப் படைப்பு அனுமதித்த அளவுக்கு பதிவு செய்திருக்கிறேனென்றே நம்புகிறேன்.

தமிழினியின் முன்னுரையில் அவர் இப்படிச் சொல்கிறார்.

எனது போராட்டப் பயணத்தின் நினைவுகளையும் அது எனக்குப் பெற்றுத் தந்த அனுபவங்களையும் இந்த நூலில் பதிவு செய்திருக்கிறேன். இது முழுமையான வரலாறு எனக் கூற முடியாது. எனக்கு நினைவு தெரிந்த காலத்திலிருந்து கரைபுரண்டோடிய காட்டு வெள்ளமாகப் போருக்கூடாக அடித்துச் செல்லப்பட்ட வாழ்வின் கணங்களை அச்சொட்டாகப் பதிவு செய்தல் அப்படி இலகுவான காரியமாக எனக்குத் தென்படவில்லை. இருப்பினும் நினைவழியாத் தடங்களாக நெஞ்சுக்குள் கனன்றுக்கொண்டிருந்த நெருப்பைக் கொஞ்சமாக வெளியேற்றியுள்ளேன். அவ்வளவுதான்.

எதற்காக இதனை எழுத வேண்டும் என என்னிடமே பல தடவை கேட்டுக்கொண்டேன். ஒரே பதில்தான் என்னை உந்தியது. நான் உயிராக நேசிக்கும் மக்களிடம் சில உண்மைகளைச் சொல்ல வேண்டும். ஓர் இனத்தின் அரசியல் அபிவிருத்திகளை மீட்டுப்பதற்காகக் கருக்கொண்ட போராட்டம். இலட்சோபலட்சம் உயிர்களின் மீது கட்டியெழுப்பப்பட்டது. இறுதியில் அதன் போக்கிடம் ஏன் இப்படிப் பூச்சியமானது? உலகமே அதிர்த்துபோன கேள்வி இது.

போராட்டத்தை முழுவதுமாக தன்னகப்படுத்திக் கொண்ட விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் நானும் ஓர் உறுப்பினராக இருந்துள்ளேன். போராட்டத்தின் இறுதி இருபது வருடங்கள் நானும் ஒரு சாட்சியாகப் போருக்குள் வாழ்ந்திருக்கிறேன். நாங்கள் எமது மக்களைக் காப்பாற்றத் தவறிவிட்டோம். ஆயுதங்களை பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக அரசியல் இலட்சியத்தைத் தோற்கடித்துவிட்டோம். இன்று எமது மக்களின் வாழ்வு இருநூறு வருடங்கள் பின்னோக்கிப் போயிருக்கிறது. எதையுமே நம்பாதவர்களாக, எல்லாவற்றுக்கும் பயப்படுகிறவர்களாக, தமக்குள்ளேயே சிறுத்துப்போகிறவர்களாக, யதார்த்த உலகத்தை வெற்றிகொள்ள முடியாதவர்களாக பின்னடித்துப் போகிறார்கள். முப்பத்தைந்து வருடங்களுக்கும் மேலாக நீண்ட யுத்தத்தின் வடுக்களை இன்னமும் எமது சந்ததி தமது மனங்களில் சுமக்கிறது.

எந்த ஓர் உயிரினமும் போராடினால்தான் வாழ்க்கை. இது இயற்கையின் நியதி. அந்தவகையில் எமது மக்கள் தமது அரசியல் உரிமைகளுக்காகப் போராட வேண்டியவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். ஆனால் இனியும் ஆயுதப் போராட்டம் என்ற வழிமுறையில் எமது அடுத்த சந்ததி சிந்திக்கக் கூடாது என்பதை எனது ஆத்மாவிலிருந்து கூறுகிறேன். இந்த நாட்டில் இனியும் இரத்த ஆறு பாயக்கூடாது. எந்த அன்னையர்களும் தனது பிள்ளையைப் பெற்றெடுத்த வயிற்றிலும், பிள்ளையைச் சுமக்கும் பிரேதப் பெட்டியிலும் அடித்துக்கொண்டு அழக் கூடாது. எமது எதிர்காலச் சந்ததி தமது அறிவாற்றலால் உலகத்தை வென்றெடுக்க வேண்டும். மனங்கள் ஒன்றுபட்ட நவீன உலகத்தின் தரிசனங்களை அவர்கள் நேரடியாக அனுபவிக்க வேண்டும். போர்க்களங்களில் உயிரைக் கொடுத்த வீரர்கள் ஒவ்வொருவரும் இந்த யுத்தம் எங்களோடு முடிந்து போக வேண்டும் என்றுதான் எண்ணினார்களே தவிர அடுத்த சந்ததிக்கும் அது தொடர வேண்டும் என அவர்கள் நினைத்திருக்கவில்லை.

கடந்த காலத்தின் பாடங்கள் எமது சந்ததியை ஆரோக்கியமான, வெற்றிகரமான பாதைக்கு இட்டுச் செல்ல வேண்டும். இந்த நாட்டின் மக்களுக்கும் எதிர்காலச் சந்ததிக்கும் நான் சொல்ல நினைக்கின்ற செய்திகளை எந்தளவுக்குச் சரியாகச் சொல்லியிருக்கிறேன் எனத் தெரியவில்லை. ஆனால் அதற்காகப் பெரிதும் முயன்றிருக்கிறேன். எனது மாணவப் பருவத்தில் நான் சார்ந்த சமூகத்திற்கு எதாவது நன்மையான காரியத்தை ஆற்ற வேண்டும் என்ற பெருவிருப்போடுதான் போராளியாக மாறினேன். எனது வாழ்வு இறுதிவரை போராளியாகவே இருக்கும். ஆயுதம் ஏந்துவதன் மூலம், பழிவாங்குதலின் மூலம் எனது சமூகத்திற்கும் நாட்டிற்கும் உலகத்திற்கும் எந்த நன்மைகளையும் செய்துவிட முடியாது என்பதை அனுபவப் பாடங்கள் கற்றுத்தந்தன. அமைதியும் சமாதானமும் எந்தவொரு சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்கும் இயல்பான சாத்தியத்தை உருவாக்கும். அந்த வகையில் எனது இறுதிக் காலம்வரை எனது சமூகத்திலும் நாட்டிலும் மட்டுமல்ல உலகத்தின் அமைதிக்காகவும் சமாதானத்திற்காகவும் எனது போராட்டம் தொடரும்.

“எதற்காக இதனை எழுதவேண்டும் -

“எந்த ஓர் உயிரினம்

“கடந்த காலத்தின் பாடங்கள் மீண்டும் இந்த இடத்தில் நினைவுபடுத்திக் கொள்ளுங்கள். தமிழினி அவர்களின் மறைவுக்குப்பிறகு வெளியிடப்பட்டுள்ள இந்தநூல் அவரது கடைசி யுத்தம் பற்றிய விமர்சனங்கள் எனக்குள் பலக் கேள்விகளை எழுப்பின. முற்று முழுதாக இது புலிகளின் யுத்த முறை மற்றும் அமைப்புச் சார்ந்த குன்றுபடிகளின் வீழ்ச்சி என்பது போன்ற ஒரு சித்தரிப்பு காணப்படுகிறது. குண்டுமலையில் எரியும் ஊர்கள், மலைப்போல் குவியும் சிதறிய உடல்கள், மனித ஓலங்கள், இதழ்கள், ஆதரவற்ற அமுகுரல்கள் இவற்றுக்கிடையே நடக்கும் நம்பிக்கையற்ற போரில் அவரது சிந்தனை ஓட்டம் சுயவிமர்சனத்திலேயே நின்று, புறக்காரணிகளைப் பார்க்க வெறுத்திருக்கலாம். ஆனால் எந்த இடத்திலும் ‘கருணா’வின் செயல்பாடுகள் பற்றியும், அதுவரை நடந்த எந்த போரிலும் உள்நுழைந்து அழிப்பதற்கான வழியைக் கண்டறிய முடியாத இலங்கை இராணுவம் புலிகளின் தங்கு நிலைகளையும், காடுகளின் ஊடே ஊருக்குள் வரும் வழிகளையும் தெளிவாக கையாண்டு உள்நுழைந்த சாத்தியக்கூறு பற்றியும் இந்நூலில் குறிப்பிடப்படவில்லை. அதுபற்றி விளக்கம் கூற அவர் உயிருடன் இல்லை. எனவே அந்த எச்சரிக்கையுடன் தான் இந்த விமர்சனத்தை முன் வைக்கிறேன்.

‘பார்த்தினியம் நூலிலும் கூட எனக்கு விமர்சனம் உண்டு. இந்திய இராணுவம் நடத்திய தாக்குதல்கள் அதனால் அழைக்கழிந்த மக்கள் வாழ்வு இவற்றையெல்லாம் மனம் வலிக்கச் சொல்லும் ‘தமிழ்நதி’ அவர்கள் ஈழமண்ணில் விளைந்த பார்த்தினியம் எனும் எழுதி பரவும் ஒரு விசச்செடி இந்தியாவிலிருந்து வந்ததுதான் என்பார். ஈழத்தமிழரின் வாழ்வியல் மண்டிக்கிடக்கும் பார்த்தினியச் செடிகள் இந்தியாவிலிருந்து சென்றவை அல்ல. நமது பாரம்பரியம் பெருமைகள் பண்பாட்டு வரலாறுகள் என அவற்றின் மூலங்கள் எங்கோ வேர்ப்பிடித்திருக்கின்றன என்பதே சரியாக இருக்கும். இவை என் கருத்துகள்.

ஐஈஈ இந்த இரண்டு நூல்களிலும் காணப்படும் பொதுவான அம்சங்கள் இரண்டு. முதலாவது இதை எழுதிய பெண்களின் நேர்மை. இரண்டாவது தங்கள் மண் மீதும் மக்கள் மீதும் தங்களது இயற்கை வளங்கள் மீதும் அவர்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ள அசைக்க முடியாத அன்பு.

— நேர்காணல் தொடரும்

நங்கள் சொல்வதை நான் மறுக்கிறேன், ஆனால் நீங்கள் அதை சொல்வதற்கான “உரிமைக்காக சாகும் வரை போராடுவேன்: என்றார் பிரான்ஸ் நாட்டு எழுத்தாளர் வால்டேர்.

கருத்துரிமை, எழுத்துரிமை, பேச்சுரிமை. இந்த நாட்டில் பிறந்த அனைவருக்கும் உண்டு என்பதை இந்திய அரசியலமைப்பு உறுதி செய்துள்ளது.

ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டோம் என்று ஆண்டுக்கு ஒரு முறை இனிப்பு வழங்கி கொண்டாடி மகிழ்வது எதற்கு?

இந்த நாட்டில் பிறந்த ஒவ்வொரு குடிமக்களுக்கும் சுதந்திரம் உண்டு என்பதற்காக.

பா.ஜ.க. ஆட்சிக்கு வந்த நாள் முதல் மக்கள் பதட்டத்தோடும், பயத்தோடும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். குறிப்பாக தலித் மக்கள், சிறுபான்மையின மக்கள் பெண்கள், குழந்தைகள் என்று.

கருத்துரிமை என்றால் என்ன? அப்படி ஒன்று உள்ளதா? என்று பா.ஜ.க.வோடு அரசும், அரசுத் துறை நிர்வாகிகளும் கேட்கும் நிலை உள்ளதா?

குறிப்பாக இந்துத்துவத்திற்கு எதிராக, மனித நேயத்திற்கு ஆதரவாக பேசும் கலைஞர்கள், பகுத்தறிவாளர்களுமே குறிவைத்து தாக்கப்படுகின்றனர்.

மகாராஷ்டிராவைச் சேர்ந்த நரேந்திர தபோல்கர் துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். கோவிந்த் பன்சாரே, ம.ம.கல்புர்கி கௌரி லங்கேஷ் வரை தொடர்ந்து துப்பாக்கியால் படுகொலை செய்யப்பட்டனர்.

இது பகுத்தறிவாளர்களுக்கும், முற்போக்காளர்களுக்கும் விடப்பட்ட சவால், அவர்களுக்கு எதிராகத் தொடுக்கப்பட்ட போர்.

பா.ஜ.க.வின் மாண்புமிகு அமைச்சர்கள் பேசிவருவதையும் பார்த்துக் கொண்டு தான் இருக்கின்றோம்.

ராமன் பிறந்த இடத்தில் கோவில் கட்டித் தான் தீருவோம்.

முதலில் ராமன் பிறந்த இடத்தில் கோவில் கட்டத் தான் முடியுமா? அப்போ, ராமன் தற்கொலை செய்து கொண்ட

ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டோம்..?

இப்பேர்ப்பட்டத் தமிழ்நாட்டில் இன்றைய நிலை கருத்துரிமைக்கு எதிராக மிக மோசமான சூழ்நிலை உள்ளது. துண்டறிக்கை கொடுத்தால் கைது. ஆண்டாள் தமிழை ஆண்டாள் என்று பேசினால் சோடா பாட்டில் வீசப்படும் என்ற அச்சுறுத்தல். தொலைக்காட்சி விவாதத்தில் தன் மனதில் பட்ட கருத்தை வெளிப்படுத்தினால் கொலை மிரட்டல். ஜனநாயக முறையில் போராடினால் அடித்து உதைத்து வழக்கு. தலைவர்கள் சிலைக்கு மாலை போட்டால் கைது.

சராயு நதியில் நினைவிடம் கட்டத் தயாரா?

மதச்சார்பின்மையைச் சீர்குலைக்கும் வகையில், மத வெறியைத் தூண்டும் வகையில் “ராமனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் பிறந்தவர்கள் இந்த நாட்டில் இருங்கள். மற்றவர்கள் வெளியேறலாம் பாகிஸ்தானுக்குச் செல்லுங்கள். மாட்டு மூத்திரத்தைக் குடியுங்கள்” என்று சொல்வதற்கு அவர்களுக்கு கருத்துரிமை உள்ளது என்றால், “பசு மாட்டு மூத்திரத்தை நீங்கள் குடியுங்கள், மாட்டை சூப்பு வைத்து நாங்கள் குடிக்கிறோம்” என்று சொல்வதற்கு நமக்கும் கருத்துரிமை உண்டு.

நெற்றிக் கண் திறப்பினும் குற்றம் குற்றமே என்று உலகத்தை ஆளும் பாதுகாக்கும் ஆண்டவன் சிவனையே கதைப்படி கேள்வி கேட்ட தமிழ்நாட்டு ஆழ்வார்கள், சிவனடியார்கள், ரிஷிகள், ராமானுஜர்கள் வாழ்ந்த இந்த ஆன்மீக பூமியில் ஏன், எதற்கு எப்படி என்று அறிவு, ஆராய்ச்சி மூலம் கேள்வி கேட்டு கருத்துகளை பட்டித் தொட்டி எல்லாம் பரப்பி மனிதநேயத்தோடும், பகுத்தறிவு, நாகரிகத்தோடு மாற்றிய பெருமை தந்தை பெரியாருக்கும் திராவிடர் இயக்கத்திற்கும் உண்டு.

கடவுள் கோவில்களும், சிலைகளும், சிற்பங்களும் அதிகம் உள்ள தமிழ்நாட்டில் தான், கடவுள் மறுப்பு கொள்கையை கடவுளுக்கு அருகிலேயே சிலையாக வைத்த வரலாறும், வைக்கப்பட்ட வரலாறும் இங்கு உண்டு.

பொதுக் கூட்டத்திற்கு சென்று கொண்டிருந்த தந்தை பெரியார் மீது செருப்பு வந்து வீழ்ந்தது, கடவுளே இல்லை என்று சொல்லும் ராமசாமி போரான் என்று செருப்பால் அடி பெரியார் அதை பெரிய விஷயமாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் அதே இடத்தில் கடவுள் மறுப்பைச் சொல்கிறார் மீண்டும் ஒரு செருப்பு வந்து வீழ்ந்தது. ஒரு ஜோடி செருப்புக் கிடைத்தது என்று மகிழ்ச்சியோடு சென்றார்.

செருப்பு வீசிய அதே ஊரில் தந்தை பெரியாருக்கு சட்டப்படி இந்துக்களால் சிலை வைக்கப்பட்டது. “செருப்பொன்று போட்டால் சிலை ஒன்று முளைக்கும்” இதுவே பெரியாரின் இயக்கம் என்றார். கவிஞர் கருணானந்தம்.

இப்பேர்ப்பட்டத் தமிழ்நாட்டில் இன்றைய நிலை கருத்துரிமைக்கு எதிராக மிக மோசமான சூழ்நிலை உள்ளது. துண்டறிக்கை கொடுத்தால் கைது. ஆண்டாள் தமிழை ஆண்டாள் என்று பேசினால் சோடா பாட்டில் வீசப்படும் என்ற அச்சுறுத்தல். தொலைக்காட்சி விவாதத்தில் தன் மனதில் பட்ட கருத்தை வெளிப்படுத்தினால் கொலை மிரட்டல். ஜனநாயக முறையில் போராடினால் அடித்து உதைத்து வழக்கு. தலைவர்கள் சிலைக்கு மாலை போட்டால் கைது. டெல்லியில் ஆய்வு மாணவி “பாசிச பாஜக ஒழிக” என்று அவர் போட்ட முழக்கத்திற்காக உடனே அவரின் பாஸ்போர்ட் விசாவை முடக்கி வைத்து கைது வழக்கு என்று சட்ட ஒழுங்கை உடனடியாக காப்பாற்றுகிறது பா.ஜ.க.வின் வழிகாட்டுதலோடு நடக்கும் ராஜாவை விஞ்சிய ராஜா வில்வாசியாக தமிழக அரசு.

இந்த கருத்துரிமைக்கு எதிரான போர் ஏதோ எழுத்தாளர்களுக்கோ, பகுத்தறிவாளர்களுக்கோ, பேச்சாளர்களுக்கோ, நாத்திகர்களுக்கோ மட்டும் அல்ல. சட்ட ஒழுங்கைப் பாதுகாக்கும் காவல் துறைக்கும், மக்களின் கடைசி நம்பிக்கையாக விளங்கும் “நீதி துறைக்கும்” பொருந்தும்.

மக்களால் மனநோயாளியாக விமர்சிக்கப்படும் சில தமிழர் உரிமைக்கு எதிரானவர்கள் “நீதிமன்றத்தின் மாண்பையே தனது திருவாயை மலர்ந்து அநாகரீகமாக கீழ்த்தரமான சொற்களைப் பயன்படுத்தி உள்ளார்கள்” என்பதை மறக்கக் கூடாது.

நாட்டில் உள்ள மக்கள் அனைவரும் சுய மரியாதையோடும், சுதந்திரத்தோடும் வாழ்ந்தால் தான் அது நாடு. இல்லையேல் தந்தை பெரியார் கூறியது போல் அது வெறும் கரும் புலிகள் வாழும் காடாகும்.

எனவே கருத்துரிமைக்கு எதிரான போரில் நின்று, வென்று காட்டுவோம். ●

முடநம்பிக்கைகள் பலனிதம் அதில் இது ஒருவிதம்

நல்ல நேரம் - கெட்ட நேரம் இராகுகாலம், எமகண்டம், அஷ்டமி, நவமி எனப் பிரித்து மக்களின் விலைமதிப்பற்ற நேரத்தை வீணாக்கிக்கொண்டு இருக்கிறது இந்த ஜோதிடமும் பஞ்சாங்கமும் என்பதனைப் படித்தவர்கள் முதல் படிக்காதவர்கள் வரை யாருமே சிந்திப்பதில்லை என்பது வேதனையாக இருக்கிறது!

உலகில் உள்ள எல்லா மக்களுக்கும் ஒரு நாளைக்கு 24 மணி நேரம் மட்டும் என்பது நிதர்சனமான உண்மை. இதை அனைவரும் ஒப்புக்கொண்டு தான் ஆக வேண்டும்.

ஆனால்,

இந்த 24 மணி நேரத்தில் எங்கு இருந்து வந்தது இந்த நல்ல நேரமும்! கெட்ட நேரமும்! என, ஒரு கணம் சிந்தித்துப் பார்க்கும்போது, 24 மணி நேரத்தில் 3 மணி நேரம் மட்டுமே நல்ல நேரமும் கெட்ட நேரமுமாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆக, "ஒரு நாளில் 1.30 மணி நேரம் மட்டும் நல்ல நேரம்! 1.30 மணி நேரம் மட்டும் கெட்ட நேரம்!" இதை நினைத்து சிரிப்பதா? சிந்திப்பதா?

நிச்சயம் சிந்தித்துத் தான் ஆக வேண்டும். காரணம், ஒரு நாளைக்கு 24 மணி நேரம், அதில் 3 மணி நேரம் நல்ல நேரம், கெட்ட நேரம். என்றால் 365 நாளைக்கு என்ற கேள்வி எழுகிறது...

$365 \times 1.30 = 547$ மணி நேரம். அதாவது, 547.5 மணி நேரம் இராகு காலமும், எமகண்டம் நேரம் 547.5 மணி நேரமும் மொத்தம் (1095) மணி நேரம் ஒர் ஆண்டில் வீணாக்கப்படுகிறது.

சிந்திக்க வேண்டும்! ஒரு மனிதனுக்கு அவசியமானது உணவு, உடை, இருப்பிடம் மட்டுமா? இல்லை, இந்த வரிசையில் 'நேரமும்' அவசியமான ஒன்று தான்.

ஆக, அந்த நேரத்தை நாம் எப்படிப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறோம் என்பதனைப் பொருத்துத்தான் நம்முடைய வாழ்க்கையின் வெற்றியும் தோல்வியும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

நம்முடைய குடும்பச் சூழ்நிலை நம்முடைய வறுமை நிலைக்குக் காரணம் என்ன? என்பதனை அறிந்து அதற்கு மாற்று வழி என்ன என்பதனைக் கண்டறிந்து அதற்கானத் தீர்வை காண்பதே பகுத்தறிவு! அதை விட்டுவிட்டு இதற்கு காரணம் "நம்முடைய கெட்ட நேரம் என நம்புவது என்பது எவ்வளவு வெட்கக்கேடானது என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டாமா?"

"எல்லாம் போனவர்க்கும் எதிர்காலம் உண்டு"

நல்ல நேரம், கெட்ட நேரம் கணிக்கப்பட்டது சரி எனில், எல்லா நாடுகளிலும் நேரம் ஒன்று போல் உள்ளதா? சரி! அப்படி கணிக்கப்பட்ட எமகண்டத்தில் எந்தவித நல்ல காரியங்களும் நடைபெறுவது இல்லையா? இல்லை, நல்ல நேரம் என கணிக்கப்பட்ட நேரத்தில் எந்தக் கெட்ட காரியமும் நடைபெறுவது இல்லையா? ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் காலங்கள் மாறுபடுகின்றது! வித்தியாசப்படுகின்றது! என்பது உண்மை.

இந்தியாவில் 8 மணி என்றால் சிங்கப்பூர், மலேசியா, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் 2.30 மணி நேர வித்தியாசத்துடன் 10.30 மணி என இருக்கும் போது நல்ல நேரமும் கெட்ட நேரமும் எப்படி உண்மையாக இருக்கும்?

இந்தியாவில் பகல் என்றால் அங்கே இரவு; இந்தியாவில் இரவு என்றால் அங்கே பகல். அப்பறம் எப்படி 'இராகுகாலமும், எமகண்டமும்' ஒன்றாக அமையும்.

ஒரு நாளைக்கு 'எமகண்டம்' என்பவை 1.30 மணி நேரம் !

கிழமை	இராகுகாலம்	குளிகை	எமகண்டம்
ஞாயிறு	04.30 - 06.00	03.00 - 04.30	12.00 - 01.30
திங்கள்	07.30 - 09.00	01.30 - 03.00	10.30 - 12.00
செவ்வாய்	03.00 - 04.30	12.00 - 01.30	09.00 - 10.30
புதன்	12.00 - 04.30	10.30 - 12.00	07.30 - 09.00
வியாழன்	01.30 - 03.00	09.00 - 10.30	06.00 - 07.30
வெள்ளி	10.30 - 12.00	07.30 - 09.00	03.00 - 04.30
சனி	09.00 - 10.30	06.00 - 07.30	01.30 - 03.00

அதை, ஒரு வாரத்திற்கு ஒவ்வொரு நாளைக்கும் எப்படி பிரித்துக் காட்டி இருக்கிறார்கள் என்பதனைப் பாருங்கள்.

இவர்கள் சொல்லும் இந்தக் கெட்ட நேரத்தில் உலகில் எத்தனையோ குழந்தைகள் பிறந்திருக்கலாம். கெட்ட நேரம் உண்மையானால், அந்த குழந்தைகள் அனைத்தும் இறந்து அல்லது ஊனமுற்று அல்லவா பிறந்து இருக்க வேண்டும்? அந்தக் கெட்ட நேரத்தில் சாலைகளில் எத்தனையோ வாகனங்கள் பயணித்துக் கொண்டு தான் இருக்கிறது. அப்படியானால், அந்த வாகனங்கள் அனைத்தும் விபத்துக்குள்ளாகி இருக்க வேண்டும் அல்லவா?

சரி,

அப்படியென்றால், மற்ற நேரங்களில் அதாவது நல்ல நேரத்தில் பிறந்த குழந்தைகள் அனைத்தும் ஊனம் இல்லாமல் அல்லவா இருக்க வேண்டும்? சரி பரவாயில்லை!

1-10-2018

புதுப்பாதி 15		OCT-MON		வளவழி 20		கிராஸ்பான்	
07:00	08:00	09:00	10:00	11:00	12:00	13:00	14:00
15:00	16:00	17:00	18:00	19:00	20:00	21:00	22:00
23:00	24:00	25:00	26:00	27:00	28:00	29:00	30:00

நல்ல நேரத்தில் பயணிக்கும் கார்கள், விமானங்கள், பேருந்துகள், இரயில்கள் போன்ற அனைத்து போக்குவரத்து வாகனங்களும் விபத்துக்கு உட்படாமல் அல்லவா இருக்க வேண்டும்? அப்படி நடப்பது போன்று தெரியவில்லையே?

இவைகளின் மூலம் நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியவை என்ன?

இரண்டு பேர் பேசிக் கொள்கிறார்கள். “நல்ல காரியங்கள்” கெட்ட நேரத்தில் செய்யக்கூடாது என்றால் நான் ஒரு சந்தேகம் கேட்கிறேன். அதற்குப் பதில் சொல்லுங்கள் என்றாராம். அவர் சரி கேளுங்கள் என்றார்.

அவர் ஒரு நிகழ்வைக் கூறுகிறார்.

“ஒரு குழந்தை ஆழ்துளைக் கிணற்றை எட்டிப் பார்க்கிறது. அப்போது, தவறிப் போய் உள்ளே விழுந்துவிடுகிறது. (தமிழகத்திலும் மற்ற இடங்களிலும் தொடர்ந்து இந்த நிகழ்வு நடந்து கொண்டதான் உள்ளது). நானும் மற்றவர்களும் பார்த்துக் கூச்சலிட்டோம். ஓடிப்போய் கீழே உள்ள குழந்தையைக் காப்பாற்ற முனைகிறோம். அது நல்ல காரியம் தானே” என்று நண்பர் கேட்டார். ஆம், நிச்சயம் நல்ல காரியம் தான் என்றார். அவரும், அப்போது ஒருவர் குறுக்கிட்டு, இப்போது ராகுகாலம் இது கெட்ட நேரம், கெட்ட நேரத்தில் எந்தவித நல்ல காரியமும் செய்யக்கூடாது என்று சொல்லி ராகுகாலம் முடிந்த பிறகு காப்பாற்றலாம் என்று சொல்பவரின் கருத்தைக் கேட்டு காப்பாற்றாமல் நின்றுவிட்டால் குழந்தையைக் காப்பாற்ற முடியுமா? இவ்வாறு நல்ல நேரமும் கெட்ட நேரமும் பார்த்துத் தீயணைப்பு வீரர்கள் அவர்கள் பணியைச் செய்தால் அவர்களால் ஆபத்தில் உள்ள ஒருவரைக் காப்பாற்ற முடியுமா? நல்ல நேரமும் கெட்ட நேரமும் பார்த்து ராணுவ வீரர்கள் பாதுகாப்புப் பணியில் ஈடுபட்டால் நம்மால் பாதுகாப்பாக இருக்க முடியுமா? ஒருவருக்கு எதிர்பாராத விதமாக விபத்து ஏற்பட்டுவிட்டது, அதனால், அவர் உடலில் இருந்து அதிக அளவு இரத்தம் வெளியேறுகிறது. அவருக்கு உடனே இரத்தம் ஏற்றப்பட வேண்டும் என்று டாக்டர் சொல்லும் போது,

இல்லை, அவருக்குக் கெட்ட நேரத்தில் விபத்து ஏற்பட்டுவிட்டது. இராகுகாலம், எமகண்டம் எல்லாம் முடிந்த பிறகு அவருக்கு இரத்தம் ஏற்றுங்கள் என்று சொன்னால் அது எவ்வளவு பெரிய முட்டாள்தனமான செயல்

“காலத்தினாற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது”

இந்த இடத்தில் பிறரிடம் பலன் எதிர்பார்க்காமல் அவருக்கு உதவலாம் என்று தான் நினைக்க வேண்டுமே தவிர நேரத்தைப் பார்த்தோ (பலனைப் பார்த்தோ) ஒரு செயலைச் செய்யக் கூடாது. நாம் நேரத்தைப் பிரித்துப் பார்க்கலாம். அது முன்பகல், பிற்பகல் என்று பிரிக்க வேண்டுமே தவிர இராகுகாலம், எமகண்டம் என்று பிரிக்கக் கூடாது.

அப்படி நல்ல விதமாகப் பிரித்தால் தான் நேரம் எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதை உணர்ந்து நம்முடைய வாழ்க்கையில் வாழ, வளர வெற்றியோடு இருக்க முடியும்.

நம்முடைய வெற்றிக்கு இந்தப் பழமொழி
“பகுத்தறிவு ஓர் இயல்பான உணர்வு - அது
அதிகம் இருந்தால் பேரறிஞன்.”

கைத்தடி வாசகர் வட்டத் துவக்க விழா மற்றும் ‘தினக்கூலி’ நூல்வெளியீட்டு விழா!

தருமபுரியில் செப்டம்பர் 16 அன்று கைத்தடி மாத இதழின் ஏற்பாட்டில் கைத்தடி வாசகர் வட்டம் துவங்கப்பட்டது. இந்நிகழ்வில் கலந்துகொண்ட கைத்தடி இதழாசிரியர் மு.சி. அறிவுழகம் தருமபுரி மாவட்ட கைத்தடி வாசகர் வட்டப் பொறுப்பாளர்களை அறிவித்தார்.

மாவட்டத் தலைவர் : மா.கிருட்டிணன் அவர்கள்

மாவட்டச் செயலாளர் : பி.சி.ஆர்.மனோகரன் அவர்கள்

மாவட்ட அமைப்பாளர் : புலவர் நாகை பாலு அவர்கள்

புலவர் நாகை பாலு அவர்களின் வரவேற்புரையில் நிகழ்ச்சி இனிதே துவங்கியது, இந்நிகழ்ச்சிக்கு மா.கிருட்டிணன் அவர்கள் தலைமையேற்று தலைமையுரை ஆற்றினார். அதனை தொடர்ந்து புலவர் வேடராயன், இரா.சிசுபாலன் ஆகியோர் வாழ்த்துரை வழங்கினர்.

மு.சி.அறிவுழகம் எழுதிய ‘தினக்கூலி’ நூலினை பி.சி. ஆர்.மனோகரன் அவர்கள் வெளியிட, திராவிடர் கழக மாநில அமைப்புச் செயலாளர் ஊமை ஜெயராமன் அவர்கள் பெற்றுக்கொண்டார்.

முதல் பிரதியைப் பெற்றுக்கொண்ட ஊமை ஜெயராமன் அவர்கள் நூலின் பெருமையையும் ஆசிரியரின் பெருமையையும் வாழ்த்தாகப் பகிர்ந்தார்.

நூலினை வெளியீட்டு செய்த பி.சி.ஆர்.மனோகரன் அவர்கள் உற்சாகம் ஊட்டும் வகையில் தன்னுடைய சிறப்புரையை நிறைவு செய்தார்.

மு.சி.அறிவுழகம் அவர்களின் ஏற்புரையோடும், திராவிடராசன் அவர்களின் நன்றியுரையோடும் நிகழ்ச்சி நிறைவு பெற்றது.

இந்த நிகழ்ச்சியில் 50க்கும் மேற்பட்ட இளைஞர்கள், நண்பர்கள், உறவினர்கள், வாசகர்கள் என பலரும் கலந்துகொண்டனர். இதனை இலக்கியா அவர்கள் தொகுத்து வழங்கினார்.

பொதுபுத்தியில் அவள்!

அ பிராமி பற்றிய செய்தியைப் பார்த்து நம்மில் பலர் நீதிமன்ற தீர்ப்புகளுக்குத் முன்னரே தீர்ப்பு எழுதி விட்டோம். கொலைகளை நியாயப்படுத்த இங்கு யாரும் மனிதம் அற்றவர்கள் அல்ல என்பதில் இருந்தே தொடங்க விரும்புகின்றேன். அப்போது தான் முன்முடிவுகளோடு இந்தக் கட்டுரையைப் படிக்காது இந்தக் கட்டுரைச் சொல்ல வருகின்ற கருத்தின் பொருள் போய்ச் சேரும் என எண்ணுகிறேன். தன் மனைவியின் நடத்தையில் சந்தேகம் கொண்டு கொடூரமாக தன் மனைவியையும் குழந்தைகளையும் கொன்ற கணவன்களின் கதை இங்கு ஏராளம் உண்டு. ஒரு நாள் கூட முழுதாய் நம் ஊடகங்கள் அதைப் பற்றி விவாதிக்க முன் வரத் தயங்குவர்; ஆனால் பொதுபுத்தியில் இருந்து பெண் மட்டுமே ஒழுக்க மதிப்பீடுகளுக்குள் இங்கு மீண்டும் சுழற்றி தூர்த்தப்படுகின்றாள்.

2013ஆம் ஆண்டு மனைவியின் நடத்தையில் சந்தேகப்பட்ட திருச்செந்தூரைச் சேர்ந்த பாஸ்கர் என்பவர், தன் மனைவி ராமலஷ்மி மற்றும் மூன்று குழந்தைகளை அம்மிக்கல்லைத் தலையில் போட்டுக் கொன்றார்; 2018ஆம் ஆண்டு மூன்றாவதாகப் பிறந்த குழந்தை தன் முக ஜடையில் இல்லை என்றுக் கூறி பிறந்து மூன்று மாதமே ஆன கைக்குழந்தையை அடித்தே கொன்றார் கடலூரைச் சேர்ந்த கண்மணி ராஜா என்பவர்.

மேலே குறிப்பிட்ட இரண்டு சம்பவங்களும் மிகக் கொடூரமானது. இதில் பாஸ்கரையோ, கண்மணி ராஜாவையோ ஊடகங்களோ, பொது மக்களோ இப்படி கூறுப்போட்டு தங்கள் நடுநிலையை நிரூபிக்கவில்லை.

ஆனால் ஒரு பெண், தாய் என்ற நிலையில் இருந்து செய்த கொலைகளுக்கு நாம் அந்தப் பெண்ணின் படுக்கையறையைக் கூறுப்போட்டு பேசிக்கொண்டு இருக்கின்றோம். கொலைகள் கொடூரமானவை என்ற ரீதியில் சட்டம் தன் கடமையைச் செய்யும். அதைத்தாண்டி பாஸ்கர், கண்மணி ராஜாக்களை கடந்துப்போக முடிந்த சமூகத்தால் ஏன் அபிராமிக்களை கடக்க முடியவில்லை? என்ற கேள்வியை மட்டுமே முன் வைக்க விரும்புகின்றேன்.

கள்ளக் காதல் என்று பெண்கள் வேறு உறவில் ஈடுபடும் போது பொது புத்தியில் இருந்து மிகச் சலபமாகச் சொல்லிவிட முடிகின்றது. extra-marital affair என ஆங்கிலத்தில், திருமணம் தாண்டி வேறு உறவு எனப் பொதுவாக இருபாலினத்தினர்க்கும் பயன்படுத்தும் பதத்தைப் பயன்படுத்தும் முதிர்ச்சி, மனத்தெளிவு இந்திய மனப்பான்மையில் கிடையாது. அதைத் தாண்டி மேற்கத்திய நாட்டு மக்களின் உளவியல், திருமணங்களை புனிதப் படுத்தாத அந்த இயல்பான போக்கு, ஆண் -பெண் இருவருக்குமான அந்த புரிந்துணர்வு இவை நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது. பிடிக்கவில்லை எனின் உடனே விலகி அவர்களால் வேறு ஒரு வாழ்க்கை அமைத்துக் கொள்ள இயலும். நீங்கள் நினைப்பதை விட அவர்கள் திருமண வாழ்க்கையில் உண்மையும் அன்பும் நிறைந்தே இருக்கும்; ஏனெனில் எந்த நிர்ப்பந்தங்களுக்காகவும் அவர்கள் திருமணத்தில் இருப்பதில்லை.

குழந்தைகள் அவர்களுக்கு வேறு உறவில் ஈடுபடத் தடையாக இருப்பதில்லை. முதல் திருமணம் மூலம் பிறக்கும் குழந்தைகளை பெண்ணோ ஆணோ யார் பிரிந்து சென்றாலும் அவரின் இரண்டாவது காதல் இணை ஆண் /பெண் இருவரும் இயல்பாக ஏற்றுக் கொள்ளும் பக்குவம் அங்கு உள்ளது. அந்தக் குழந்தைகளும் இவர் என்

அம்மாவின் இரண்டாவது கணவர் என்பதை விட, he is my step-father என சொல்லக் கூடிய மனப்பான்மை உண்டு. அந்த ஆணும் she /he is my step daughter /son என இயல்பாகச் சொல்லித் தங்களுடன் தங்கள் குழந்தைகளோடு வளர்க்கும் பாங்கு உண்டு.

ஆனால் நாம் நம் ஊரில் “Your children, my children, playing with our children “ என அதனை நகைப்பாக மாற்றி ஏதோ உலக பண்பாட்டை விட இந்தியப் பண்பாடே சிறந்தது என்பதுப் போல் மனக் கோட்டை கட்டி, அபிராமிக்களை உருவாக்கி அவர்களை இறுதியில் கொலையாளிகளாக மாற்றி, தாய்மை, பெண்மை இவற்றிற்குக் களங்கம் கற்பித்து விட்டனர் எனக் கூக்குரலிடுகிறோம்.

இந்தக் கருத்தைக் கூறினால் “அட, நீங்கள் அந்தக் குழந்தைகளின் கொலைகளை நியாயப்படுத்துகின்றீர்களா?” என்று கேட்கும் ஒரு கூட்டம். எந்தக் கொலையையும் நியாயப்படுத்தவே முடியாது. உயிர் என்பது விலை மதிப்பில்லாதது என்பதை நன்கு அறிவோம். ஆனால் கொலை செய்யத் தூண்டுவது இந்தச் சமூக அமைப்பு அதைத் தான் கேள்விக்கு உட்படுத்த வேண்டி உள்ளது. இப்படிச் சொல்கிறவர்கள் ஒரு பெண்ணை ஒருவன் பாலியல் வன்முறை செய்துவிட்டான் என்ற போது அப்படிப்பட்ட கயவன் உயிருடன் இருக்கவே கூடாது என்று கத்துவார்கள். அங்கு கொலை பற்றி அவர்கள் சிந்திப்பதில்லை. ஏன் என்றால் இரண்டு சூழலிலும் ஒரு கொலையை நியாயப்படுத்திடுவதும், நியாயம் இல்லை என ஒதுக்குவதும் அவர்கள் பெண் என்ற மனித உயிர் மீது செலுத்தும் ஆதிக்கத்தின் வெளிப்பாடே.

அபிராமியின் வழக்கில் குழந்தைகளின் கொலைகள் நியாயமானது இல்லை எனச் சொல்வதற்குக் காரணம் அங்கு பெண்மையின் அதி

புனிதக் கட்டமைப்பு தாய்மை கேள்விக்கு உட்படுத்தப்படுவதால், பாலியல் வன்புணர்வில் அந்த ஆணைக் கொலை செய்யலாம் என அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வதற்குக் காரணம் பெண் என்ற உயிரின் மீது கற்பு என்ற புனிதத் தன்மையை ஏற்றி வைத்திருப்பதால்.

அபிராமியின் விடயத்தில் அவர் காதல் திருமணம் செய்து கொண்டவர். அதனால் இன்னொருவரைத் திருமணத்திற்குப் பின் காதலிக்கக் கூடாது என்பதெல்லாம் மிகப் பிற்போக்கு மட்டுமல்ல, வன்மம் கூட. காதல் என்பதே மூளையில் ஏற்படும் இரசாயன மாற்றம் தானே? அந்த இரசாயனம் திருமணத்திற்குப் பின் சுரக்காமல் போக பல்வேறு காரணங்கள் உள்ளது. குடும்ப அமைப்பில் காதலன் கணவன் என்ற ஆதிக்கத்தைச் செலுத்திடும்போது, அல்லது இயல்பாகவே வேறு ஒருவர் மீது வரும் ஈர்ப்பு அதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். அப்படி வேறு ஒரு உறவில் நாட்டம் வரும் போது மிக இலகுவாக பிரிந்துச் செல்ல குடும்பங்களும், சட்டமும் அனுமதிப்பதில்லை. தன் எண்ணங்களைக் கட்டுப்படுத்தி குழந்தைகளுக்காக என வாழ்வது தான் சரி என இந்தச் சமூகம் திரும்பத் திரும்பப் போதிக் கின்றது. காதல் இல்லாமல் எப்படி ஒரு உறவில் இருக்க முடியும்? என்ற அடிப்படைப் புரிதல் இல்லாத சமூகம், இந்த அழுத்தங்கள் நூற்றாண்டு அழுத்தங்கள்!

ஒரு ஆண் வேறு உறவில் ஈடுபட்டாலும் அதை கள்ளக்காதல் என இந்தச் சமூகம் அடையாளப்படுத்துவதே இல்லை. குழந்தைகளும் அவனுக்குத் தடையல்ல. ஆனால் ஒரு தாயின் வேறு உறவு அந்தக் குழந்தைகளைச் சிதைத்துப் போடக் காரணம் இந்தச் சமூகம். இந்த அடிப்படைப் பிரச்சனையே பெண் வேறு முடிவுகள் எடுப்பதற்குக் காரணம்.

உடைந்த குடும்பங்களில் வளரும் குழந்தைகள் அன்பிற்கு ஏங்குவார்கள் என்பதில் உள்ள உண்மையை விட, குடும்ப வன்முறையில் வளரும் குழந்தைகள், அன்பற்றப் பெற்றோர்களிடம் வளரும் குழந்தைகள் மனச் சிதைவிற்கு ஆளாகுவர். அதையும் நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். தனி மனித உரிமை என்று சொல்லிக் குடும்பங்களை உடைத்து விட்டால் ஒழுக்கம் சிதைந்து பெண்கள் தான் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்பதே பலரின் வாதம். இங்கே குடும்ப அமைப்புகள் ஆண்டாண்டு காலங்களாக பெண்கள் மீது நடத்தும் வன்முறை தான் அவர்களைச் சிதைத்து அவர்கள் ஆளுமையை கூறுபோட்டு அதில் குடும்பங்களை வாழ வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றது என்ற உண்மையை புரிந்து கொண்டுச் செயல்பட வேண்டியது காலத்தின் கட்டாயம்.

ஒரு பிரபல பெண் மனநல மருத்துவர் இந்தச் செய்தியைப் பற்றி ஒரு தொலைக்காட்சியில் பேட்டித் தருகிறார், “ஆண்களே உங்கள் நண்பர்களை, வேறு ஆண்களை உங்கள் மனைவிகளிடம் அறிமுகம் செய்யாதீர்கள்” என்று கூறிவிட்டு நான் அனைவரையும் சொல்லவில்லை என்கிறார். இதே அளவுகோல் சந்தேகப்பட்டு மனைவியைக் கொல்லும் பெண்களுக்கும் சொல்ல இவர்களால் முடியுமா? “பெண்களே நீங்கள் கணவன்களை நம்பாதீர்கள்” என்று; அங்கு அவர்களாகவே முன்வந்து எல்லா ஆண்களும் அப்படி அல்ல; என ஆண்களுக்கு பாராட்டுப் பத்திரம் வாசிக்கின்றனர். ஏன் இந்த பாகுபாடு? குடும்பக் கட்டமைப்பு உடையாமல் இருக்கவேண்டும் அல்லவா? பால்கரணம், கண்மணி ராஜாவும் இதே போன்று தங்கள் குழந்தைகளைக் கொன்றபோது எந்த மனநல மருத்துவரும் கலங்கிய கண்களோடு பேட்டி கொடுக்கவில்லையே? ஏனெனில் இங்கு கொலைகள் இரண்டாம் பட்சம் தான் இந்தச் சமூகத்திற்கு? அவர்கள் பதறுவது ஒரு பெண் இப்படிச் செய்வாளா? பெண்ணுக்கு வேறு உறவா? என்கிற பதட்டத்தில் மட்டுமே.

“பிள்ளை பெறும் தொல்லை யினால் தங்களுக்கும் பிறர் உதவி வேண்டியிருப்பதால், அங்கு ஆண்கள் ஆதிக்கம் ஏற்பட இடமுண்டாகி விடுகின்றது. எனவே உண்மையான பெண்கள் விடுதலைக்குப் பிள்ளைபெறும் தொல்லை அடியோடு ஒழிந்துப்போக வேண்டும். அது ஒழியாமல் சம்பளம் கொடுத்து புருஷனை வைத்துக் கொள்வதாயிருந்தாலும் பெண்கள் பொதுவாக உண்மை விடுதலை அடைந்துவிட முடியாது என்றே சொல்லுவோம். இம்மாதிரி இதுவரை வேறு யாரும் சொன்னதாகக் காணப்படாததால், நாம் இப்படிச் சொல்லுவதைப் பெரிதும் முட்டாள்தனம் என்பதாகப் பொதுமக்கள் கருதுவார்கள். இருந்தாலும், இந்த மார்க்கத்தைத் தவிர - அதாவது பெண்கள் பிள்ளை பெறும் தொல்லையில் இருந்து விடுதலையாக வேண்டுமென்ற மார்க்கத்தைத் தவிர, வேறு எந்த வகையிலும் ஆண்மை அழியாது என்பதோடு, பெண்களுக்கு விடுதலையும் இல்லை என்கின்ற முடிவு நமக்கு கல்லுப்போன்ற உறுதியுடையதாய் இருக்கின்றது.”

இதை தந்தை பெரியார் அவர்கள் பெண் ஏன் அடிமையானாள்? என்ற நூலில் மிகத் தெளிவாகத் தெரிவித்துள்ளார். திருமணம் என்பதே கூடாது. சேர்ந்து வாழ்தல் சிறப்பு, பிடிக்கவில்லை எனின் பிரிந்து விடுதல் இலகுவாக இருக்க வேண்டும் என்ற தந்தை பெரியாரின் எழுத்துகள் தான் பெண்ணின் முழு விடுதலைக்கான தீர்வுகள், அவை இன்றும் நடைமுறைக்கு வரவே இல்லை.

பெரியாரைப் படித்த ஆண்களால் கூட இந்தத் தீர்வு நடைமுறைக்கு வரவே வராது என்பதே உண்மை. ஏனெனில் இந்தக் குடும்ப அமைப்பு ஆண்களுக்கு உண்மையில் மிகுந்து நன்மை தரக்கூடியது. பெண்கள், குறிப்பாகப் பெரியாரைப் படித்த பெண்கள் தான் இந்த அமைப்பை உடைத்து வெளியே வர வேண்டும். பெண்கள் விடுதலைக்கு ஆண்மை ஒழிய வேண்டும் என்ற தலைப்பில் தந்தை பெரியார் இப்படித்தான் கூறுகின்றார்.

“பெண்களுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பதாகவும், பெண்கள் விடுதலைக்காகப் பாடுபடுவதாகவும் ஆண்கள் காட்டிக்கொள்வதெல்லாம், பெண்களை ஏமாற்றுவதற்குச் செய்யும் சூழ்ச்சியே ஒழிய வேறில்லை. எங்காவது புணைகளால் எலிகளுக்கு விடுதலை உண்டாகுமா? எங்காவது நரிகளால் ஆடு, கோழிகளுக்கு விடுதலை உண்டாகுமா? எங்காவது வெள்ளைக்காரர்களால் இந்தியர்களுக்குச் செல்வம் பெருகுமா? எங்காவது பார்ப்பனர்களால் பார்ப்பனரல்லாதவர்களுக்குச் சமத்துவம் கிடைக்குமா? என்பதை யோசித்தால் இதன் உண்மை விளங்கும். அப்படி ஒருக்கால் ஏதாவது ஒரு சமயம் மேற்படி விஷயங்களில் விடுதலை உண்டாகி விட்டாலும் கூட ஆண்களால் பெண்களுக்கு விடுதலை கிடைக்கவே கிடைக்காது என்பதை மாத்திரம் உறுதியாய் நம்பலாம்.”

என மிகத் தெளிவாகப் பெண்கள் மட்டுமே பெண்களின் உரிமைகளுக்காக, விடுதலைக்காகப் போராடுவது சிறந்தது, அதுவே உண்மையான விடுதலையைப் பெற்றுத் தரும் என்று பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆக அந்த அடிப்படையில் இருந்தே இதுபோன்று பொது புத்தியில் இருந்து பெண்ணுக்கு சமூகம் தீர்ப்பெழுதும் போது சாடுகின்றோமே ஒழிய வேறில்லை. பெரியார் பேசியது Radical Feminism; இதனை நீங்கள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் காலம் அதை நனவாக்க உங்களை அழைத்துக்கொண்டேச் செல்லும். பயணப்படத் தயாராகுங்கள்!

டாக்டர் டி எம் நாயர்

“அவர் காட்டிய வழியிலேயே நாம் இப்போது களத்தில் நிற்கிறோம் நாம் நம்முடைய முன்னேற்றப் பாதையில் சென்று ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளுக்கும் அவரே தலைவராய் இருந்து வழிகாட்ட வேண்டும்” என்று டாக்டர் தரவாட் மாதவன் நாயர் அவர்களைப்பற்றி தியாகராயர் தனது தலைமை உரையில் 1917ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்கள் 25ஆம் நாள் நடைபெற்ற தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கத்தின் முதல் மாநாட்டில் குறிப்பிட்டார்.

டாக்டர் நாயர் நீதிக்கட்சிக்குத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் பேராதரவைத் திரட்டித் தந்ததில் நிகரற்றவராக விளங்கினார் என்பதோடு நீதி (Justice) என்ற ஆங்கில இதழின் ஆசிரியர் பொறுப்பைத் தவிர்த்து வெறும் தன்னை ஒரு செயற்குழு உறுப்பினர் என்கிற அந்தவகையிலேயே அடையாளம் காட்டிக்கொண்டார்.

ஸ்பர்டங்க் சாலைக் கூட்டம் என்று அழைக்கப்படும்

தொடையில் இருந்து பிறந்தவன் வைசியன் என்றும் அந்த ஆண் கடவுளின் காலில் இருந்து பிறந்தவன் சூத்திரன் என்றும் கூறி திராவிட அப்பாவிகளை நம்பவைத்தனர் பார்ப்பனர்கள் என்றார்.

இவ்வாறு ஆண் கடவுளின் நெற்றியில் இருந்து பிறந்த ஆரியர்கள் இந்த நாடு தோட்டம் துறவு ஆடு மாடு அனைத்துச் செல்வங்களும்; ஆக அனைத்தும் தங்களுக்கே சொந்தம் என்று ஆக்கிக்கொண்டுவிட்டார்கள். இதற்காக பலப்பல பாவ புண்ணிய மறுபிறவி கர்மா வினை போன்ற கட்டுக்கதைகளை கடவுள் கொள்கை எனும் கோவில்களின் மூலமாகவும் மதத்தின்மூலமாகவும் சடங்குகள் மூலமாகவும் தந்திரமாக உங்களின் மூளையில் திட்டமிட்டு வலிய திணித்ததோடன்றி, உங்கள் வாயாலேயே உங்களைச் சூத்திரர்கள் என்று சொல்லவைத்து நம்பவைத்தும்விட்டனர் என்று அந்த மாநாட்டில் விளாசித்தள்ளிவிட்டார் டாக்டர் நாயர்!

தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம்

முதலாவது உலகப்போருக்குச் செய்த காந்தியின்

அய்யம்பது ஆண்டு திராவிட கட்சிகளின் ஆட்சியில் தமிழகம் வளர்ந்திருக்கிறதா? வீழ்ந்திருக்கிறதா?

கூட்டம் ஒன்றை 1917ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 7ஆம் தேதி சென்னை எழும்பூர் ஏரிக்கரை மைதானத்தில் சென்னை நகர ஆதிதிராவிடர் அமைப்புகள் ஒன்று சேர்ந்து டாக்டர் நாயரை அழைத்து வந்து பெருவாரியான மக்கள் திரண்ட மாநாடாக நடத்தினார்கள். இதில் டாக்டர் நாயர் பேசும்பொழுது என் ஆதி திராவிடத் தோழர்களே தோழியர்களே என்று தொடங்கி உங்களை ஆதிதிராவிடர்களே பெருமையுடன் கூறினேன் காரணம் இங்கே இரண்டு இனங்கள் மட்டுமே உண்டு; ஒன்று இந்த நாட்டின் சொந்தக்காரரான திராவிடர் இனம் மற்றொன்று நாம் அயர்ச்சி மிகுதியில் தூங்கும்பொழுது நம்முடைய வீட்டிற்குள் நுழைந்துவிடும் திருடன் போன்ற பார்ப்பன இனம் என்று ஆவேசம் பொங்கப் பேசினார்.

பார்ப்பனரல்லாத மக்களைப் பல வகைகளிலும் மேம்பாடுறச் செய்வதே அல்லாமல், பார்ப்பனர்களை வீழ்த்த வேண்டும் என்ப தல்ல நீதிக்கட்சியின் நோக்கம். எங்களுக்கான சமூக நீதியை நிறைவேற்றுவதற்குரிய அரசியல் உரிமையை பிரிட்டிஷ் அரசு; அதற்கு ஏற்றபடி சலுகைகளைப் பெருக்கித் தரவேண்டும். நீதிக்கட்சி இந்தியாவிற்குத் தன்னாட்சி உரிமை கோருகிற அதேநேரத்தில் பிற்படுத்தப்பட்டோர், தாழ்த்தப்பட்டோர், பழங்குடியினர் ஆகியோருக்கு முழு உரிமையும் பாதுகாப்பும் அளிக்கக் கூடியதாக அந்தத் தன்னாட்சி இருக்க வேண்டும் என்று பேசினார்.

பார்ப்பனர்களின் சூழ்ச்சிகளை நார் நாராகக் கிழித்தெறிந்தார் இந்தப் பேருரையில் டாக்டர் நாயர் என்றால் மிகையல்ல. வெள்ளை நிறத்தோலைக்காட்டி தன்னை உயர்ந்தவன் என்றும் கருப்புநிறத்தோலைக்காட்டி அவனினும் தாழ்ந்தவன் என்று கூறுவதோடன்றி; ஒரு ஆண் கடவுளின் தலையில் இருந்து பிறந்தவன் பிராமணன் என்றும் தோளில் இருந்து பிறந்தவன் சத்தியன் என்றும் கடவுளின் இடுப்பில் அல்லது

கைம்மாறாக இந்தியரைத் திருப்திப்படுத்தும் வகையில் Government of India Act எனும் இந்திய அரசியல் சட்டம் 1919இல் ஐக்கிய இராஜ்ய நாடாளுமன்றத்தில் ஒரு சட்டமாக நிறைவேற்றப்பட்டது. 1919இல் பிரித்தானிய இந்தியாவின் தலைமை ஆளுநராக இருந்த செம்ஸ்போர்டு பிரபு மற்றும் பிரித்தானிய இந்திய அரசின் செயலாளர் எட்வின் சாமுவேல் மாண்டேசுவும் இணைந்து, சென்னை வங்காளம் பம்பாய் மத்திய மற்றும் பஞ்சாப் மாகாணங்களில் வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரங்களுடன், மக்கள் பிரதிநிதிகள் கொண்ட சட்டமன்றங்கள் நிறுவப்படவேண்டியும், பிரித்தானிய இந்திய மாகாண நிர்வாகங்களில் இந்தியர்களுக்குச் சுயாட்சி

டாக்டர் டி எம் நாயர்

3

வழங்க ஏதுவாகவும்; புபேந்திரநாத் போஸ், ரிச்சர்டு ஹேலி-ஹட்சின்சன், வில்லியம் டியூக் மற்றும் சார்லஸ் வென்றி ராபர்ட் ஆகியோருடன் கலந்துரையாடி மாண்டேகு-செம்ஸ்போர்டு சீர்திருத்தங்கள் எனும் பெயரில் அறிக்கை 1917ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் தயாரிக்கப்பட்டு பிரித்தானியப் பேரரசுக்கு அனுப்பப்பட்டது.

சட்டம், நிதி, உள்துறை முதலிய முக்கியத் துறைகள் பிரித்தானிய ஆளுனர் அல்லது வைசிராயின் நிர்வாகக் குழுவின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டிலும்; கல்வி, சுகாதாரம், உள்ளாட்சி, விவசாயம், தொழில் முதலியவை மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இந்தியச் சட்டமன்றங்களின் கட்டுப்பாட்டிலும் இயங்கும் விதமாக மத்திய மற்றும் மாகாண அளவில் நிர்வாகத் துறைகள் இரு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டு; அதாவது இரட்டை ஆட்சி என்கிற புதிய முறையை அறிமுகம் செய்வதாக இச்சட்டம் அமைந்தது

மேற்கண்ட ஐக்கிய இராஜ்ய செயல்பாடுகளின் ஒவ்வொரு அசைவிலும் அவர்களுக்கானத் தனிப்பட்ட அரசியல் சார்புகள் இருப்பதைத் தெளிவாகக் காணமுடிகிறது. இன்னும் சொல்லப்போனால் இந்திய வளங்களையெல்லாம் இங்கிலாந்திற்கு எப்படிப் பணமாக மாற்றுவது அல்லது பண்டமாகவே எடுத்துச்செல்வது பற்றிய கவலைகளே அவர்களுடைய பிரதானமாக அமைந்தது. அதனால் அவசர அவசரமாக உருவாக்கப்பட்ட கல்விக்கொள்கையே மெக்காலே கல்வித்திட்டம் என்க. இவர்களின் இந்த தந்திர மற்றும் அசுர வளர்ச்சிக்குச் சமூகம், பண்பாடு, கலாச்சாரம், அரசியல், போர்முறை, பொருளாதாரம், சித்தாந்தம் என ஒவ்வொன்றும் பெரும் பங்காற்றியுள்ளன என்பதுதான் தொடர் வரலாற்று உண்மைகள். முதலில் எந்த கொள்கை பேராசை கோட்பாடு பொருளாதாரம் பற்றிய அறிவு இவை ஏதுமில்லாத நாடோடிகளாகத் திரிந்து ஆற்றங்கரையில் வெறும் இனக்குழுக்களாக வாழத்தொடங்கி பின்பு அனுபவம் வாய்ந்த குழுத் தலைவரின் நெறிப்படி வாழத்தொடங்கியதின் அடுத்தகட்ட பரிணாம வளர்ச்சிதான் அரசு என்கிற ஆட்சிமுறை உருவாகியது.

3% க்கும் கீழேயிருந்த தென்னிந்திய பார்ப்பனர்கள் வட இந்தியப் பார்ப்பனர்களைவிட சமூக அமைப்பிலும் பொருளாதார கல்வி தற்சார்பு நிலையிலும் முதலிடத்தைப் பெற்றிருந்தனர். இதனால் பெரும்பான்மையான உயர்நிலை முதன்மை இந்திய நிர்வாகப் பணிகள் மற்றும் நகர்ப்புறங்களில் புதிதாக உருவானத் தொழில்களிலும் பார்ப்பனர்களே 19ஆம் நூற்றாண்டிலும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலும் பெருமளவு ஆதிக்கம் செலுத்தினர். அன்னிபெசண்டின் பார்ப்பனிய அடிமை நிலையும் அதனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஹோம்ரூல் இயக்கத்தினாலும் துத்திரர்களை விட பார்ப்பனர்களுக்கானக் கல்வி வேலைவாய்ப்புகள் அதிகரிக்கப்பட்டன. இதனால் மிகப்பெரிய அளவிலான துத்திரர்களுக்கும் பார்ப்பனர்களுக்குமிடையேயான அரசியல், சமூக, மற்றும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் தொடர்ந்து அதிகமாயின.

தி இந்து, இந்தியன் ரெவியூ, சுதேசமித்திரன் மற்றும் ஆந்திரப் பத்திரிக்கா எனும் நான்கு இதழ்கள் பார்ப்பனர்களால் சென்னை மாகாணத்தில் அப்பொழுது

பார்ப்பனர்களின் குறிப்பாக அவர்களின் நலன் சார்ந்தே நடத்தப்பட்டவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 1910 விருந்து 20 வரையிலான காலகட்டத்தில் ஆளுனரால் சட்டமன்றத்துக்கு நியமிக்கப்பட்ட ஒன்பது நிர்வாக உறுப்பினர்களில் எட்டு பேர் பார்ப்பனர்கள்; நியமிக்கப்பட்டவர்களில் மட்டுமல்லாது, உள்ளாட்சி அமைப்புகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களிலும் பெரும்பான்மையினர் பார்ப்பனர்கள். இந்தியத் தேசியக் காங்கிரசின் சென்னை மாகாணக் குழுவிலும் பார்ப்பனர்களே ஆதிக்கம் செலுத்தினர்.

SOUTH INDIAN LIBERAL FEDERATION என்று அறியப்பட்ட தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம் எனும் அமைப்பு 1916-இல் சென்னையில் JUSTICE PARTY எனும் நீதிக்கட்சியாக பொதுமக்களால் அறியப்பட்டது. நீதிக்கட்சி

நீதிக்கட்சி ஆட்சிப்பொறுப்பில் இருந்தபோதும் அது வெள்ளையர்களை மீறி எதையும் செய்ய இயலாத நிலை இருந்ததால், அவர்களுடன் சில நேரங்களில் இணக்கமாகவே நடந்துகொள்ளும் சூழலும் இல்லாமல் இல்லை எனலாம். இதற்கு காரணம் மத்திய அரசு ,மாகாண அரசாங்கம் என்ற இரட்டை ஆட்சிமுறையின் கீழ் குறைவான அதிகாரங்கள் மட்டுமே சட்டசபைக்கு இருந்ததோடு; நிதி ஒதுக்கீடு குறித்த பிரச்சனைகளில் நிதி கோரி சட்டசபையில் தீர்மானங்கள் மட்டுமே நிறைவேற்ற உரிமை உண்டே தவிர; அதைச் சட்டமாக மாற்ற அனுமதி அளிக்கப்படவில்லை.

உருவாக முக்கிய காரணங்கள் ஏராளம் உண்டு எனினும் குறிப்பாக அன்னிபெசண்ட் அம்மையாரின் பார்ப்பனிய அடிமைத்தனத்தால் ஏற்பட்ட அரசியல் கோளாறுகளால் அவரது இந்தியா குறித்த பார்வை பார்ப்பனிய கருத்துகளின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்ததும்; பெசண்ட் நடத்திய நியூ இந்தியா இதழ் மற்றும் அதில் இடம்பெற்றிருந்த அறிக்கைகள் தொடர்ந்து துத்திரர்களை விமர்சித்திருந்ததாலும்; நீதிக்கட்சியினரிடையே அவர் மெல்ல மெல்ல வெறுப்பை ஈட்டலானார் என்பதற்கு சான்றே, ஹோம் ரூல் இயக்கத்தை எதிர்த்த நீதிக்கட்சி, தனது இதழ்களில் பெசண்ட்டை “ஐயர்லாந்து பாப்பாத்தி” என்று வருணித்தது என்பதே ஆதாரம் என்க.

வெள்ளுடை வேந்தர் என்று எல்லோராலும் அறியப்பட்ட தியாகராயர் 1916ஆம் ஆண்டு வரை தன் நண்பர் டாக்டர் டி.எம். நாயருடன் இணைந்து இந்தியத் தேசியக் காங்கிரசில் செயலாற்றி வந்தார் எனினும், அந்த காலகட்டத்தில் நடந்த பல கசப்பான சம்பவங்கள் இருவர்களையும் வடவர் ஆதிக்கமும் பார்ப்பனர் ஆதிக்கமும் மிகுந்திருந்ததை

■ ஒரு வரலாற்று ஆய்வு

உணர்ச்சியுடையது. தேசியக் காங்கிரசுக் கட்சி பார்ப்பனர்களின் நலனுக்காகவே இயங்கி வந்தது என்பதையும் உணர்ந்தனர்.

இந்நிலையில் பெரும் செல்வந்தரான தியாகராயர் சிறந்த வணிகர் என்பதோடு காந்திக்கே நெசவுத்தொழிலின் நுணுக்கங்களைக் கற்றுக்கொடுத்தவர். தொடக்கத்தில் அதிக பொருள்கொடைகளும் நிதியையும் காங்கிரசிற்கு இவர் அளித்திருந்தும், இவருக்கான உரிய மரியாதை அங்கிருந்த பார்ப்பனர்களால் இவர் துத்திரர் என்கிற காரணத்தால் தொடர்ந்து அவமதிக்கப்பட்டு வந்தது. இதற்கு முத்தாய்ப்பாக ஒருமுறை சென்னை மயிலாப்பூரில் நடந்த கோவில் விழாவில் இவரை துத்திரர் என்பதால் உரிய மதிப்பினைத் தராது பார்ப்பனர்கள் இவரை மிகவும் அவமதித்துவிட்டனர். இதனால் சினம்கொண்ட தியாகராயர் மீண்டும் வெகுண்டு வெளியேறி நேராக டாக்டர் டி.எம். நாயருடனான நட்பினைப் புதுப்பித்துக் கொண்டார்.

இந்த நீதிக்கட்சியை ஆரம்பித்தவர்களின் முக்கிய நோக்கம் சமூகத்தில் பின்புறங்கியோர் முன்னேற வேண்டும் என்பதுதான். தமிழகம், ஆந்திரா, கர்நாடகத்தில் சில பகுதிகள், கேரளத்தின் சில பகுதிகளை உள்ளடக்கிய பகுதிகளாக இருந்த மெட்ராஸ் பிரசிடென்சி; நாலரை கோடி மக்கள் தொகையைக் கொண்டிருந்தது. 1892 முதல் 1904 வரை மாகாண சிவில் சர்வீஸ் தேர்வில் வெற்றி பெற்ற 16 பேரில் 15 பேர் உயர் சாதி வகுப்பினர். அதேபோல் உதவிப் பொறியாளர் தேர்வில் 21 பேரில் 17 பேர் மெட்டுக்குடியினர். அப்பொழுது பதவியில் இருந்த உதவி கலெக்டர்களில் 140 பேரில் 77 பேர் மேல்தட்டைச் சார்ந்தோர். அப்படியே நீதித்துறையில், 1913-இல் ஜில்லா முன்சீப்களின் 128 பேரில் 93 பேர். அதேபோல் அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சென்னை மாகாணப் பிரதிநிதிகளில் 16-இல் 15 பேர் இவர்களே என்பதை நமது கடந்த தொடரில் பார்த்ததை இங்கே மீண்டும் தேவை கருதி நினைவு கூர்கிறோம்.

டாக்டர் சி. நடேச முதலியார் போன்றோர்களால் வளர்க்கப்பட்ட சென்னை ஐக்கிய கழகம் 1912 நவம்பர் மாதத்தில் சென்னை திராவிட சங்கம் என்று பெயர் மாற்றம் பெற்றது. பிறகு பிட்டி தியாகராய செட்டி, டாக்டர் டி.எம். நாயர், பி. ராமராய நிங்கர் (பனகல் அரசர்) மற்றும் சி. நடேச முதலியார் போன்ற தலைவர்கள் தொடர்ந்து பங்காற்றியதன் விளைவாக உருவானதுதான் தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம். ஜஸ்டிஸ் எனும் ஆங்கில ஏட்டை இவ்விசக்கம் தொடர்ந்து நடத்தி பார்ப்பனரல்லாதோருக்கான உரிமைகளை தொடர்ந்து எழுதிவந்தது.

கனக சங்கர கண்ணப்பரை நெடுங்காலமாக ஆசிரியராகக்கொண்டு நீதிக்கட்சியின் சார்பாக 1916இல் வெறும் எட்டு பக்கங்களைக் கொண்டு வெளிவந்த மற்றுமொரு "திராவிடன்" எனும் நாளிதழ்; தமிழகத்தின் இரண்டாவது தமிழ்நாளிதழ் என்ற சிறப்பினைப் பெற்றது. இதனால் நீதிக்கட்சி தொடர்ந்து பார்ப்பனரல்லாத இளைஞர் அணிகளை மாவட்டந்தோறும் உருவாக்கி, பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கத்தின் பணிகளையும் உத்வேகத்தையும் உருவாக்க ஏதுவாக பல பொதுக்கூட்டங்கள், மாநாடுகள், சொற்பொழிவுகள் எனத் தொடர்ந்து பரப்பி வந்தது.

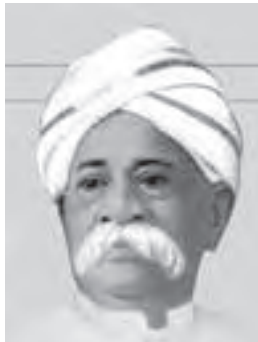
மாண்டேகு - செம்ஸ்போர்டு சீர்திருத்தங்களின் அடிப்படையில் நடத்தப்பட்ட 1920 ஆம் ஆண்டு நடந்தேறிய சென்னை சட்ட சபைத் தேர்தல்களில் 98 இடங்களில் 63 இடங்களை வெற்றி பெற்ற நீதிக்கட்சி; ஏ. சுப்பராயலு ரெட்டியார் தலைமையிலான அமைச்சரவைப் பதவியேற்று ஆட்சிக்கு வந்தது. மீண்டும் அடுத்த மூன்றாண்டுகளில் நடைபெற்றத் தேர்தலில் நீதிக்கட்சி சுயராஜ்யக் கட்சியை எதிர்த்து போட்டியிட்டு வெற்றிபெற்று பனகல் அரசர் தலைமையின்கீழ் இம்முறை அமைச்சரவையை அமைத்தது. இவ்வாறாக 1920-க்குப் பிறகு வந்த 17 ஆண்டுகளில் நடந்த தேர்தல்களில் பதவியேற்ற ஐந்து அமைச்சரவைகளில் நான்கு முறை நீதிக்கட்சியே அமைச்சரவை அமைத்து மொத்தம் 13 ஆண்டுகள் அது ஆட்சியில் இருந்து ஆட்சி நடத்தியது.

மாண்டேகு - செம்ஸ்போர்டு சீர்திருத்தம் அடிப்படையில்கொண்டுவரப்பட்ட சட்டத்தின்படி சொத்து படைத்தவர்களுக்கு மட்டுமே வாக்களிக்கும் உரிமை இருந்த மற்றும் மிகக் குறைவான அதிகாரங்களுடன் ஆட்சி நடத்த இந்தியர்களை அனுமதித்திருந்த அன்றைய ஆங்கிலேய ஆட்சியில்; இந்த அளவிலான ஆட்சி அதிகாரங்கள் உரிமைகள் மக்களிடையே வலுப்பெற்று வந்த விடுதலை வேட்கையின் விளைவாகத்தான் கிடைத்தன என்பதை யாராலும் எளிதில் மறுத்துவிடமுடியாது.

நீதிக்கட்சி ஆட்சிப்பொறுப்பில் இருந்தபோதும் அது வெள்ளையர்களை மீறி எதையும் செய்ய இயலாத நிலை இருந்ததால், அவர்களுடன் சில நேரங்களில் இணக்கமாகவே நடந்துகொள்ளும் துழுவும் இல்லாமல் இல்லை எனலாம். இதற்கு காரணம் மத்திய அரசு, மாகாண அரசாங்கம் என்ற இரட்டை ஆட்சிமுறையின் கீழ் குறைவான அதிகாரங்கள் மட்டுமே சட்டசபைக்கு இருந்ததோடு; நிதி ஒதுக்கீடு குறித்த பிரச்சனைகளில் நிதி கோரி சட்டசபையில் தீர்மானங்கள் மட்டுமே நிறைவேற்ற உரிமை உண்டே தவிர; அதைச் சட்டமாக மாற்ற அனுமதி அளிக்கப்படவில்லை. இதை உணர்ந்துகொண்ட நீதிக்கட்சி அமைச்சரவை பார்ப்பனரல்லாதோரை அதிக அளவில் அரசாங்கப் பணிகளில் கொண்டு வர வேண்டுமென்றால், ஆட்சி அதிகாரம் தேவை என்கிற நிலைப்பாட்டை எடுத்ததோடன்றி மெல்ல மெல்ல வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் என்ற அரசாணையை நீதிக்கட்சி அரசாங்கம் கொண்டு வந்தது.

ஏப்ரல் 11, 1921இல், சுப்பராயலு ரெட்டியார் உடல் நலக் குறைவு காரணமாக முதல்வர் பதவியிலிருந்து விலகினார். அவருக்குப் பின் பனங்கன்டி ராமராயநிங்கர் என்னும் இயற்பெயர் கொண்ட பனகல் அரசர் முதல்வராகப் பதவியேற்றார். 1921 ஆம் ஆண்டு பனகல் அமைச்சரவையால் இந்து சமய அறநிலையச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டு ஆலய நிர்வாகங்களில் நிலவிய ஊழலை ஒழிப்பதற்கு முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டதோடு நீதிக்கட்சி பொருளாதார நிதி சீர்திருத்தங்களையும் இந்த அமைச்சரவை அறிமுகப்படுத்தியது. 1929ல் பணியாளர் தேர்வு ஆணையமாக மாற்றப்பட்ட பணியாளர் தேர்வுக் கழகமே பனகல் அமைச்சரவையால் 1924 ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்டது என்க

- ஆய்வு தொடரும்

சர் பிட்டி தியாகராயர்

டாக்டர் சி.நடேச முதலியார்

அந்த வரிகள் என்னுள் பதிந்து முப்பது ஆண்டுகள் நகர்ந்திருக்கலாம். இன்றும் அவை என்னைத் தீண்டுகின்றன. தூண்டவும் செய்கின்றன. எத்தனையோ எழுத்துகள் நம்மில்பட்டு, நம்மைவிட்டு எங்கோ மறைந்துவிடும் நிலையில், 'சிலமட்டும்', நம்மில் நின்று நம்மை வென்று தீண்டியும், தூண்டியும் உறவாடிக்கிடக்கின்றன.

முப்பது ஆண்டுகள்! நீண்ட நெடுங்காலம்!...

அது ஒரு சுதந்திரத் திருநாள் என்று ஞாபகம்!

திங்களிதழ் 'தீபத்தின்' அட்டைப்பதிவு 'முதல் பக்கத்தின் முதல் வரிகள்....

"சேமிக்கப்பழகு!..." முதல்வரியைக் கடக்கிறேன். மறுபடியும்

எழுத்தைப்பிடுவது....

"சேமிக்கப்பழகு!..." வியப்புமில்லை. சலிப்பும் இல்லை. சலனம் இன்றி பார்வை மேலேறுகிறது. அடுத்தவரி இப்படித் தொடர்ந்தது; "இந்த நாட்டில் அழுவது கூட அனாவசியச் செலவுதான்..." எந்தச் சலனமுமின்றி மேலேறிய பார்வை நின்று நிதானம் கொள்கிறது! மீள்கிறேன்.

"சேமிக்கப்பழகு!

சேமிக்கப்பழகு!

இந்த நாட்டில்

அழுவது கூட

அனாவசியச் செலவுதான் !

சேமிக்கப்பழகு..."

இயல்பு நிலையிலிருந்து எதிர் நிலைக்குச் சென்ற மனம் தொடர்கிறது!

".....கண்ணீரைச் சேமித்துக்

கனலாக மாற்று!

உன் விழிச் சிவப்பின்

வெம்மைபட்டு

அந்த

சூரியனுக்கும்

ஜூரம் வரட்டும்....."

'வண்டிக்குதிரை' பந்தையக் குதிரையாய் பாயச்செலுடுகிறது! கவனம் வரிகளுக்குள் புதைகிறது. பதிந்த பார்வையை மீட்டெடுத்து, மேல்நோக்கி மேயவிடுகிறேன்...

".... உரசபயந்து ஓய்ந்து கிடந்தால்

தீக்குச்சியை

விளக்குக்கூட

விவாகரத்து செய்துவிடும்...

பசித்த மனங்கள்

பாடத்தொடங்கினால்

ராகங்கள் கூட

ஆயுதமேந்தும்..." எழுத்துகள் நெருப்பாய்மாறி நெஞ்சைத்

தீண்டின. மனம் கொதிப்பில் மூழ்கிக் கொந்தளித்தது. நீண்ட நேரத்துக்குப்பின்னால் மீண்டும் மீண்டும் அசைபோட்டேன். காகித எழுத்துகள் கல்வெட்டாய் மாறி நெஞ்சில் நின்றன. இன்றும் அவற்றை எழுதுகிறேன்! பேசுகிறேன்!

சிறியர், இளைஞர், பெரியோர் என்று கேட்கும் எவரையும் ஈர்க்கும் ஆற்றல் இந்தக் கவிதைக்கு இன்றும் இருக்கிறது.

சொல்லச் சலிப்பின்றி சொல்லவும் முடிகிறது

கேட்பவர் நெஞ்சை ஈர்க்கவும் முடிகிறது

'மேத்தா'வின் தொகுப்பில் இது இருக்கிறதா என்று தேடிப்பார்க்கவேண்டும். அவரது வாலிப காலத்து வரிகள். பாதுகாத்த அந்தப் பக்கம் கால ஓட்டத்தில் காணாமல் போய்விட்டது. பதிவுமட்டும் இன்றுவரை நெஞ்சேறிக் கிடக்கிறது.

சிலநாட்களுக்கு முன்னர் 'கலைஞருக்கு அஞ்சலி' நிகழ்ச்சியில் தொலைக்காட்சியில்- அவர் பேசினார். இந்த நெருப்புக் குழம்பை உமிழ்ந்து தீர்த்த எரிமலையின் நிழலை அவரில் பார்த்தேன். காலம் அவரைக் கரைத்திருந்தது. ஆனால் இந்தக்கவிதை 'வேகம் குறையாத பிரவாகமாய்' மீண்டும் என்னுள் பெருக்கெடுத்தது...

'அழுவதெல்லாம் அனாவசியச் செலவு!' - 'தேம்பி அழும் குழந்தை நொண்டி' என்ற பாரதியின் வரியோடு அந்த வரிக்கு எத்தனை இசைவு!

'உரசபயந்து.... செய்துவிடும்'

"உன் விழிச்சிவப்பின்... ஜூரம் வரட்டும்"-என்ற வரிகள் 'திடம் கொண்டு போராடவும், ரௌத்ரம் பழகவும்' கற்பித்த பாரதியின் வரிகளுக்குத் தெளிவுரை போன்ற உணர்வை நான் ஆயிரம் முறை அனுபவித்தது உண்டு.

'பசித்த மனங்கள் பாடத்தொடங்கினால் ராகங்கள் கூட ஆயுதமேந்தும்' என்ற வரிகளை உச்சரிக்கும் போதெல்லாம் 'ஏழை அழுத கண்ணீர் கூரியவாள் ஓக்கும்' என்ற தொன்மொழியும் நினைவில் தோன்றாமல் போகாது.

மரபை மீட்டு, மறுவார்ப்புச் செய்யும் கலைமனம் எத்தனை அழகாய் இன்னொன்றை சிருஷ்டித்து விடுகிறது.

இத்தகைய எழுத்துகளே, உள்வாங்கும் மனசை ஏவுகணையாய் இடம் மாற்றிப் போடுகின்றன.

'பாரதியின் பாட்டு பரங்கியர்க்கு வேட்டு' என்பார்கள். ஒரு படைப்பாளியின் சமூகப்பங்களிப்பு அதுதான். எந்த எழுத்தும் ஒரு துண்டுச் சீட்டாய் உறைந்து விடக்கூடாது. ஒடுக்கப்பட்ட எவனும் எழுச்சிபெறுவதற்கான உந்து சக்தியாய் இருந்தாக வேண்டும். இந்தக் கவிதை அந்த வேலையை அற்புதமாய் செய்திருக்கிறது!செய்யும்!

- தொடரும்

பனை நுங்கு வண்டி

உலகத்தையே தன் உள்ளங்கைக்குள் வைத்திருக்கும் இன்றைய அறிவியல் மற்றும் தொழில் நுட்பத் தொலைத் தொடர்பு காலத்தில் புளுவேல் என்னும் கொடூரமான விளையாட்டிலிருந்து மீள்வதற்குள் மோமோ என்னும் விளையாட்டு நம் உயிரை வாங்க வந்து விட்டது. உலகையே உலுக்கி எடுக்கும் இது போன்ற விளையாட்டுகளில் இருந்து தமது பிள்ளைகளை காப்பதுதான் இன்றைய பெற்றோர்களுக்கு இருக்கும் மிகப்பெரிய சவால். அதேபோல் இன்றைக்கு பிளாஸ்டிக் பைகள் மற்றும் பிளாஸ்டிக் பொருட்களைப் பயன்படுத்திய பிறகு குப்பைகளில் வீசி எறியப்படும்போது அது சுற்றுச்சூழலுக்கு மிகப் பெரிய பாதிப்பையும் அடுத்தத் தலைமுறைக்கு மிகப்பெரிய அச்சுறுத்தலையும் தருகிறது. இது போன்ற பிரச்சனைகள் உள்ள நேரத்தில்தான் நமது தமிழர் விளையாட்டுகளின் அருமை தெரியும். பனை நுங்கு உண்டபின் பயன் இல்லை என்று தூக்கி எரிந்த பனங்காயில் இருந்து தயாரிக்கப்படுவது தான் நுங்கு வண்டியாகும். தமிழ் நாட்டின் கிராமத்துத் தெருக்களில் குழந்தைகள் விளையாடிய பனை நுங்கு வண்டி விளையாட்டை எப்படி விளையாடுவது என்று பார்ப்போம்.

பனைமரம் உலகத்தில் உள்ள 108 நாடுகளில் இருந்தாலும் அது தமிழரின் மரம் தமிழ் மாநிலத்தின் மரம் என்ற தனித்த அடையாளத்தோடு விளங்குவதற்குக் காரணம் உலகிலுள்ள மொழிகளுக்கெல்லாம் மூத்த மொழியான தமிழ் மொழியின் எழுத்துகள் முதன் முதலில் பதியப்பட்டது பனை ஓலையில் தான் என்பதாலும் மேலும் இங்குள்ள வறட்சியைத் தாங்கி வளர்வதாலும் பனையைப் போற்றிப் பாதுகாத்தான் தமிழன். பனைமரம் தான் தமிழரின் அடையாளம் என்பதால் தமிழன் வாழ்ந்த மலேசியா, ஈழம், மொரீசியஸ் தீவு, தென்னாப்பிரிக்கா, தமிழகம் என தமிழர்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் எல்லாம் பனைமரத்தையும் வளர்த்தான்.

தமிழகத்தின் மாநில மரம் என்ற பெருமையும் கடுமையான

வறட்சியையும் தாங்கி வளரும் தன்மைகொண்டதுமான பனை மரத்திலிருந்துதான் குளிர்ந்த பனை நுங்கும், கள்ளும், பதநீர் அல்லது தெளுவும் கிடைக்கின்றன. மேலும் பதநீரிலிருந்து பனங்கருப்பட்டி, பனங்கற்கண்டு போன்ற மருத்துவ குணம் நிரம்பிய பொருட்களும் தயாரிக்கப்படுகின்றன. இது கிராமப்புற மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பைத் தருவதோடு அவர்களின் பொருளாதார மேம்பாட்டுக்கும் கைகொடுக்கிறது. இவை அனைத்தும் பெரியவர்களின் பிரச்சனை, ஆனால் குழந்தைகள் மற்றும் சிறுவர்களைப் பொறுத்தவரையில் பனைமரத்தில் இருந்து கிடைக்கும் பனை நுங்கைக் கடும் கோடை வெய்யிலில் ருசித்து உண்பதும் பனை நுங்கு எடுத்த பின்பு உள்ள பனங்காயைக்கொண்டு பனை நுங்கு வண்டி அல்லது பனை வண்டியை ஓட்டி மகிழ்வதும் தான் அவர்களுக்கு பனை மரத்தோடு உள்ள உறவை பலப்படுத்துகிறது. ஒருவேளை பனை நுங்கை மனிதன் மரத்தின் மீது ஏறி வெட்டவில்லை என்றால் அது மேலும் வளர்ந்து பனம்பழமாக மாறித் தானாக மரத்திலிருந்து விழுகிறது. அதையும் இளைஞர்களும் சிறுவர்களும் பெரியவர்களும் உண்டு மகிழ்வதுண்டு.

நகரத்தில் வாழும் குழந்தைகள் விளையாட ஏதோ ஒரு விளையாட்டுப் பொம்மைகளையோ அல்லது விளையாட்டுப் பொருட்களையோ கடையிலிருந்து வாங்கி விளையாடுகின்றனர். ஆனால் கிராமத்தில் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் அங்கு கிடைக்கும் ஏதோ ஒரு பொருளைக் கொண்டு பிள்ளைகள் விளையாடுவார்கள். நகரத்துத் தாக்கம் ஏதுமின்றி, சில கிராமத்துச் சிறுவர்கள் பனை நுங்கு வண்டி, டயர் வண்டி, மாட்டு வண்டி போன்ற விளையாட்டுப் பொருட்களை தயார் செய்து, மண்வாசனை மாறாத கிராமத்துத் தெருக்களில் ஆடு, மாடுகளுக்கு நடுவே கிராமங்களில் விளையாடுவதைப் பார்க்கவே பரவசமாக இருக்கிறது.

குறிப்பாகப் பள்ளி கோடை விடுமுறை தொடங்கும் போது பனை மரத்தில் இருந்து நுங்கு கிடைக்கும் அதிலிருந்து

சிறுவர்கள் விளையாட நுங்கு வண்டி கிடைக்கும்.

கிராமத்தில் ஏரிக்கரை குளக்கரை சாலை ஓரம் என பொது இடங்களில் உள்ள பனை மரத்தில் இருந்து பனங் குலையை பெரியவர்கள் இறக்கி வந்தவுடன் அவர்களைச் சிறுவர்கள் துழ்ந்து கொள்வார்கள். இந்தச் சிறுவர்களுக்கு பதமான நுங்கை பனங்காயின் மேல்பகுதியைச் சீவி கொடுக்க, அதை அப்படியே வாயில் வைத்து ஆட்காட்டி விரல் அல்லது கட்டை விரலால் குத்தி நுங்கை உதட்டோடு ஒட்டி உறிஞ்சி சாப்பிடும் சுவையே தனி. அப்போது நுங்கில் இருந்து வெளிப்படும் சுவையான நுங்கின் இளநீர் முகத்தில் பீச்சியடிப்பதும் தனிசுகம். அப்படி நுங்கை உண்ட பின்னர், சக்கர வடிவில் மீதமாகும் நுங்கு குதக்கைகள் இரண்டை எடுத்துக் கொண்டு ஒரு அரை அடி முதல் முக்கால் அடி நீளமுள்ள ஒரு குச்சியை அச்சாகக் கொண்டு இரண்டு குதக்கைகளை அதன் மையப் பகுதியோடு இணைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அதை இயக்குவதற்கு அருகில் இருக்கும் ஏதோ ஒரு மரத்தில் கிளை பிரியும் இடமாக பார்த்து Y வடிவத்தில் கவட்டை அல்லது கப்புக்கோலை நீளமானக் குச்சியைக்கொண்டு தயார் செய்துகொள்ளவேண்டும். இரண்டு நுங்கு குதக்கையை இணைத்த வண்டியை கப்புக் கோல் அல்லது கவட்டை குச்சியை நடுவில் பொருத்தி நகர்த்தும் போது நகரத் தொடங்குது சிறுவர்களின் நுங்கு வண்டி. நுங்கு வண்டியில் இருந்து சத்தம் வருவதற்கென நுங்கு வண்டியின் சக்கரத்தில் ரப்பர் பட்டையை கார முள்ளின் உதவியால் பொருத்தியும் ஒட்டுவதுண்டு. அப்படி இல்லை என்றால் சிறுவர்கள் தாங்கள் ஒட்டும்போதே வாயிலிருந்து சத்தம் எழுப்பிக்கொண்டே வண்டியை ஒட்டுவார்கள். சிறுவர்கள் தங்களுக்கான வண்டியை தாங்களே உருவாக்கிக்கொண்டு அந்த வண்டி ஒட்டும்போது கிடைக்கும் மகிழ்ச்சியை வார்த்தைகளால் விவரிக்க முடியாது.

வண்டி ஒட்டுவதோடல்லாமல் யார் வண்டி வேகமாக முந்திச் செல்லும், யார் செய்த வண்டி நன்றாக இருக்கிறது என்று அவர்களுக்குள் ஆரோக்கியமானப் போட்டிகளும் நடைபெறும். நுங்கு வண்டி என்றாலும் சிறுவர்கள் நடந்தே தான் அந்த வண்டியை ஒட்டுவார்கள். அப்படி ஒட்டுவது அவர்களுக்கு வண்டியில் ஏறிச் செல்வது போன்றதொரு மகிழ்ச்சியைத் தருவதை அருகிலிருந்து பார்த்தாலோ அல்லது அனுபவித்தாலோ தான் புரிந்துகொள்ள முடியும். சாதாரணமாக சிறுவர்களை கடைக்கு அல்லது ஏதாவது உறவினர் வீட்டிற்குச் சென்று ஏதாவது வாங்கி வரச்சொன்னால் போகமாட்டேன் என்று அடம் பிடிக்கும் சிறுவர்கள் கூட, இவர்கள் தயாரிப்பில் உருவான நுங்கு வண்டி இருந்தால், மறுப்பேதும் செல்லாமல் வண்டியை ஒட்டிக்கொண்டு ஆனந்தமாகச் சென்று வருவார்கள்.

நுங்கு வண்டி பெரும்பாலும் இரண்டு சக்கரம் கொண்டதான் தயாரிக்கப்படுகிறது சில நேரங்களில் ஒரே சக்கரத்தைக் கொண்டும் தயாரிக்கப்படுகிறது. மேலும் அதிக எண்ணிக்கையிலான சக்கரத்தைக்கொண்டு தயாரிக்கும் போது அதன் உருவம் மற்றும் அதை இயக்கம் முறைகளும் மாறுபடுகிறது.

விளம்பர மயமாகிப்போன நகர்ப்புற விளையாட்டுகளுக்கு மத்தியில் சுயமாக உருவாக்கி விளையாடி மகிழ்ந்த நுங்கு வண்டி இன்னும் நகரத்தின் வாசம் வீசாத ஒரு சில கிராமங்களில் விளையாடுவதும் நுங்கு வண்டி உயிர்ப்புடன் ஒடுவதும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.

நுங்கு வண்டி விளையாட்டு நம் குழந்தைகளுக்கு பல வாழ்க்கைப் பாடங்களை சொல்லிக்கொடுக்கிறது. குறிப்பாக சிறுவர்களே அவர்களுக்கான நுங்கு வண்டியைத் தயாரிப்பதால் அவர்களின் படைப்பாற்றலும், சிந்தனைத் திறனையும் வளர்க்கிறது.

இன்றைக்கெல்லாம் பொறியியல் கல்லூரிகளில் ஒரு லட்சத்திற்கும் மேல் இடங்கள் காலியாக உள்ளது என செய்தியைப் பார்க்கிறோம். அதற்கு போதுமான வேலை வாய்ப்பின்மையே காரணம் என்கிறார்கள். இது போன்ற விளையாட்டுகளை அவர்கள் சிறுவயதில் விளையாடி இருந்தால் அவர்கள் இயந்திர தளவாடப் பொறியியல் துறையில் படிக்கும்போது நவீன புதிய கருவிகள் கண்டுபிடிப்பதற்கோ அல்லது தயாரிப்பதற்கோ இந்த விளையாட்டுத் தூண்டுகோலாக அமைந்திருக்கும்.

வினாகும் பொருட்களைக் கொண்டு புதிய பொருட்கள் தயாரிக்கும் அறிவுத்திறனை வளர்க்கும் வேலையை இந்த நுங்கு வண்டி விளையாட்டு லாவகமாக சொல்லிக்கொடுக்கிறது.

பனைமரத்திலிருந்து கிடைக்கும் ஓலையில் இருந்து பெரியவர்கள் வீட்டுக் குடிசையையும் மாட்டுக்குடிசையையும் கட்டுகிறார்கள் ஆனால் சிறுவர்களோ காய்ந்த ஓலையில் இருந்து காத்தாடி செய்து விளையாடுகிறார்கள். அந்த தத்துவத்தில்தான் இன்றைய காற்றிலிருந்து மின்சாரம் எடுக்கும் காற்றாலை மின் நிலையங்கள் இயங்குகின்றன. தமிழன் விளையாட்டாகச் செய்தவற்றை அறிவியலும் தொழில் நுட்பமும் கண்டு பிடிப்பாக நிகழ்த்திக்காட்டியுள்ளன.

ஒரு பனை மரம் உயிர்த்து தலை வீழ்ந்து பட்டுப்போன நிலையிலும், பனை மரம் பல பறவைகளுக்கு கூடுகளை அமைத்து முட்டையிட்டு குஞ்சுகள் வளர்க்கச் சிறந்த பாதுகாப்பான இடமாக விளங்குகிறது என்பதை தற்போதைய கவிஞன் ஒருவன் அழகாகக் கூறுகிறான்

“பட்டுப்போன ஒற்றைப் பனைமரம்

என நினைக்காதே!

அது ஒற்றை குருவியின் சிம்மாசனம்”

இப்படி பனைமரம் வாழும் காலத்திலும் தன் மீது இடி வீழ்ந்து பட்டுப்போன பிறகும் பல உயிரினங்கள் வாழ உதவும் பனை மரம், இன்று அழிவின் விளிம்பில் இருப்பதாகப் பல ஆராய்ச்சிகள் சொல்கின்றன, எனவே அரசு பனைமரத்தைக் காக்க முயற்சி எடுக்க வேண்டும். அதனால் தமிழத்தின் மாநில மரம் காக்கப்படுவதோடு அதிலிருந்து கிடைக்கும் மருத்துவ குணம் நிரம்பிய பதநீர், பனங்கற்கண்டு, பனங்கருப்பட்டி போன்றவையும் காக்கப்படும் சிறுவர்களின் பனை நுங்கு வண்டி விளையாட்டும் காக்கப்படும்.

பனை நுங்கு வண்டியை இப்ப உள்ள நகரத்துப் பிள்ளைகளுக்கு தெரியவே வாய்ப்பில்லை. கிரிக்கெட்டும் கணிப்பொறியும் அவர்களுக்கு அளவில்லா சந்தோசம் கொடுப்பதாக நினைக்கிறார்கள். உண்மையான சந்தோஷம் நாம் ஒட்டி மகிழ்ந்த டயர் வண்டி, நுங்கு வண்டி, கோட்டிபுல்லு, கபடி போன்ற விளையாட்டில்தான் இருந்தது. ஆகவே அவற்றை நமது குழந்தைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்து அவர்களுக்கு உண்மையான மகிழ்ச்சியைக் கொடுப்போம்.

— இன்னும் விளையாடலாம்

உயிர்மெய்

“சூரியன் எழுகிறான்”

எழலாமா... வேண்டாமா... கொஞ்ச நேரம்... நினைத்தபடியே போர்வையை இழுத்து கழுத்துவரை போட்டபடி உறங்கினான் அரிமா அழகன்.

கடந்த ஒரு வாரமா கடுமையான பணி, அலுவலக வேலைகளுடன் அண்ணன் அறிவேந்தி சொன்ன சில வேலைகளையும் செய்ய வேண்டியிருந்தது. இரவு 2 மணியளவில் தான் படுத்தான். அரிமாவின் உழைப்பும் செயலும் அவனுக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது.

வழக்கமாக வேலை நேரம் போக நண்பர்களுடன் அரட்டை, ஊர்கற்றல் என சாதாரணமாக எதையும் விளையாட்டாய் எடுத்துக் கொள்ளும் அரிமா, அண்ணன் இட்ட வேளையில் இவ்வளவு ஆர்வமாய் இருப்பதற்குக் காரணம் இதுவரை அவர் சொந்த தனிப்பட்ட வேலையைச் சொன்னதேயில்லை. இது தான் முதன்முறை.

அறிவேந்தி, காலையில் நாளிதழ்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். சமையலறையில் பொன்மதி, அவசரமாக (சிறுந்துண்டி) காலை உணவுத் தயாரிப்பில் இருந்தான். ஆனால் அவன் சிந்தனை முழுவதும் அரிமாவிடம் அவர் சொன்ன வேலை என்னாயிற்று, ஏதாவது உருப்படியான தகவல் இருக்கா.. இல்லையா? என்பதிலேயே இருந்தது. அப்பொழுது அங்கு வந்த மகன் குணநீதி ஊருக்குக் கிளம்புற அவசரத்தில் இருந்தான். சாப்பிட்டுவிட்டு கிளம்பியவனிடம் பொன்மதி

“டேய், குணா..... சித்தப்பாவை எழுப்பி விடு.”

“போம்மா, சித்தப்பாவை இப்பதான் அப்பா சொன்னாங்கன்னு எழுப்பிப் பார்த்தேன், ம...கும்.. அசையவேயில்லை” நான் ஊருக்குப் போறேன். அப்பாவிடம் சொல்லிவிட்டேன்” போகிறேன். பொன்மதிக்கு அரிமாவை ரொம்பப் பிடிக்கும். அண்ணி அண்ணியினு பாசமாயிருப்பான். அவனைச் சொந்த மகனாகவே பொன்மதியும் அவனிடம் அன்பாகவும் உரிமையாகவும் இருப்பான். அறிவேந்தியும், அரிமாவும் பேசற சத்தம் கேட்க பொன்மதி உடனே அங்கு போனாள்.

அறிவேந்தி கடுகடுத்த முகத்துடன் அரிமாவை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அரிமா தலைகுனிந்தபடி

“அண்ணே, ஒரு மணி நேரம் காத்திருந்தேன், முத்தையா வரவேயில்லை...”

“எனக்கு கைப் பேசியில் என்ன பன்றதுன்னு கேட்டிருக்கலாம்... ஏன்? பேசலை.”

“அண்ணே... செல்... சார்ஜ் இல்லை... அங்க போய்தான் பார்த்தேன்... நீ எப்ப சொல்றியோ... அப்ப” என அரிமா சொல்லும் போதே அறிவேந்தி கடுப்பாக “சொன்னதைச் செய்ய முடியலே...சே... நான் எவ்ளோ... பிரச்சனையில் இருக்கேன்னு உனக்குத் தெரியாது. சரி.. நானே பார்த்துக்குறேன். நீ உன் வேலையைப் பார்” என்றார்.

“அண்ணே முத்தையா வேலையை நானே பாக்குறேன்.

நீங்க கவலைப்படாதீங்க” என்றபடி அவர் என்ன சொல்வாரோ என பயந்தபடி அவரையேப் பார்த்தான்.

இருவரையும் பார்த்த பொன்மதி... மனநிலையை வெளிகாட்டிக் கொள்ளாமல் “காபி குடிங்க அப்புறம் பேசலாம்” என்றபடியே உள்ள போனாள். அவள் அரிமா சொன்னதை முழுவதுமாக நம்பவில்லை. அண்ணன் சொல்லை எப்போதும் சரியாகச் செய்பவன் என்பது மட்டுமில்லை. செல்பேசி சார்ஜ் இல்லை என்பது பொய். பொன்மதி தான் தனது செல்லை சார்ஜ் போட அரிமாவின் செல் முழுவதும் சார்ஜ் ஆகியிருந்ததைப் பார்த்து எடுத்து அவன் கையில் கொடுத்தான். அதை வாங்கிக் கொண்டு தான் அரிமா போனாள். ஆனா அறிவிடம் ஏன் பொய் சொல்கிறான். குழப்பத்தில் அவளுக்கு அச்சமும் இருந்தது.

சற்று நேரத்தில் அறிவேந்தி சிறுந்துண்டி முடித்துக் கிளம்பினார். சரியாகப் பேசவில்லை. திராவிடப் பாசறை அலுவலகம் போவதாகவும் மதியம் உணவு வேண்டாம். மாலை அல்லது இரவு வருவதாகவும் சொல்லிவிட்டு

பொன்மதியைப் பார்த்து “பயப்படாதே நான் எங்கிருந்தாலும் பேசறேன். நீ நினைச்சப்படி நல்லவிதமா நடக்கும்” சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

அவர் போனப்பிறகு அரிமா... வழக்கமான சிரிப்பு இல்லாமல் பொன்மதி முன்னால் பொறுமையாக வந்து நின்றான் வித்தியாசமான தூழல். பொன்மதி கலக்கத்துடன் “தம்பி, இங்க என்ன நடக்குது? நீ ஏன் பொய் சொன்ன? சொல்லு அரிமா, எனக்கு ஒரு மாதிரியா இருக்கு” என்று சொல்லியபடி ஒரு அடி எடுத்து வைத்து கதவைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

“அண்ணி, என்ன இப்படி பேசறீங்க. கவலைப்படாதீங்க நான் இருக்கிறேன். அண்ணனுக்காக எதையும் செய்வேன். நீங்க எனக்கு அம்மா. கலங்காதீங்க. என்னால் பார்க்க முடியல” என்று அவன் கலங்க, பொன்மதி,

“அரிமா, நீ இப்பவும் ஆறுதல் தான் சொல்ற. அதான் எனக்கு பயத்தை அதிகமாக்குது. அப்படியென்ன எனக்கு தெரியக்கூடாத பிரச்சனை. விருப்பம் இருந்தா சொல்” என்றான், “உங்ககிட்ட சொல்லத்தான் அண்ணி வந்தேன். நீங்க ஆலோசனை சொல்லுங்க. உங்க தெரியம் எனக்குத் தெரியும்”

“அதெல்லாம் சரி, முதல்ல நடந்ததைச் சொல்”

“அண்ணி, அண்ணன் தனது அலுவலக உதவியாளர் முத்தையாவைப் பாக்கச் சொல்லிச்சி, அவன் அண்ணனுக்கு நம்பிக்கையாக இருந்திருக்கிறான்”

“எனக்கு தெரியும் வீட்டுக்கும் வருவான். அவனை வர சொன்னா வரான். அவனை உன்ன போய் பாக்கச் சொன்னது. எனக்குப் புரியல அரிமா? அவனைப் பாத்தியா இல்லை?”

“அண்ணி நான் பாத்தேன்”

“அண்ணங்கிட்ட இல்லைனு சொன்ன?”

“அவன் முன்னமாதிரி இல்லை. அண்ணனை மரியாதைக்குறைவா பேசினான். கோபம் வந்து அடிக்க போயிட்டேன். அவனும் கோபமாகவும் அலட்சியமாகவும் “டேய், ஓ அண்ணனை வர சொன்னா.. உன்னை அனுப்பறார். என்ன நினைப்பு. பழைய நினைப்பா... தோ.. பார் நாளைக்குள் என்ன பாக்கலைன்னா நடக்கறதே வேறு. போய் சொல்லுன்னு”... வேகமா போயிட்டான். எனக்கும் என்னனு புரியல,”

“அவருகிட்ட சொல்ல வேண்டியதுதான். என்னவோ, முக்கியமானதா இருந்தா.. அரிமா. இதுநாள் வரை அவரை நான் இப்படி பாத்ததில்லை. ஏதாயிருந்தாலும் அவர்கிட்ட சொல்லிடு, நீ மறைச்சது தப்பு”.

அரிமா தலையசைத்து விட்டு ‘நான் பொய் சொன்னதுக்கு காரணம் முத்தையா மேல அண்ணனுக்கு இருந்த நம்பிக்கை. அவரால் தான் அவன் வாழ்க்கையில் மாற்றம். “அய்யா, அய்யா”, என்பவன் அவர் இவர் என்று பேசியதை சகிக்க முடியல அண்ணி. அவனை நான் சும்மா விடறதாயில்லை. அவனே அண்ணனைச் சந்திச்சு கால் விழுந்து கதற வைக்கணும்னு முடிவு பண்ணிட்டு தான் வந்தேன். அண்ணனுக்குத் தெரிஞ்சா வருத்தப்படுவாறு திட்டுவாறு. நாளைக்கு காலை பாருங்க அந்த நாய் நம்ம வீட்டு வாசல்ல நிற்கும்” என்று அரிமா சொன்ன வேகம் மேலும் பொன்மதியை அச்சிற்றுகள்ளாக்கியது. எதுவும் அவனிடம் சொல்லாமல் அறிவேந்தி போனது, அவளுக்குள் பெரும் கலக்கத்தை உண்டாக்கியது

“அரிமா, உடனே அண்ணனைப் போய்ப் பார். பொறுமையா

நடந்ததைச் சொல். அதான் நல்லது. நீ எதுவும் அவசரப்பட்டு செய்து விடாதே. ஒண்ணு கிடக்க ஒண்ணு ஆயிடப்போவுது. உடனே போ... அவர் வந்ததும் விபரத்தைக் கேட்டுக்கலாம். அதுக்குள்ள செம்மொழி வந்துட்டா என்கிட்டப் பேசச் சொல்லு” என்று சொல்லிவிட்டு செல்லில் அறிவேந்தியிடம் தொடர்புக் கொள்ள முயற்சித்து “தொடர்பு எல்லைக்கு அப்பால்” உள்ளதாகத் தகவல் வந்ததும் இடிந்து போய்விட்டான்.

“அண்ணி, நான் உடனே போறேன். நீங்க சொன்னமாரி நடந்துக்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான். திடீர்னு செம்மொழியை பேச சொல்றது எதுக்கு? அரிமாவுக்கு குழப்பமாயிருந்தது.

“திராவிடப் பாசறை” அலுவலகத்தில் அறிவேந்தியில்லாததால் அவர் நெருங்கிய நண்பர் தமிழ் ஆசிரியர் நல்லதம்பி வீட்டுக்குப் போனான்.

பெரும்பாலான நாட்கள் கூட்டம், கருத்தரங்கு என வெளியூர் சுற்றுப்பயணத்தில் இருக்கும் நல்லதம்பி, வீட்டில் இருந்தது அரிமாவுக்கு மகிழ்வைத் தந்தது.

“வா...அரிமா.. என்ன திடீர்னு வந்திருக்க. நானே அறிவைப் பாக்க வரணும்னு இருந்தேன். ஏதாவது அறிவு சொன்னானா? வா.. உட்காந்து பேசலாம்... பூவரசி அரிமா வந்திருக்கு தேநீர்...” சொல்லி முடிப்பதற்குள் பூவரசி வந்து,

“எவ்வளோ நாளாயிடுச்சி அரிமா, அண்ணி எப்படியிருக்காங்க. அண்ணனும் வரவேயில்லை. ரெண்டு பேர்கிட்டயும் நான் கோபமாயிருக்கேன்னு சொல்லு” சிரித்துக் கொண்டே உள்ளே போனான்.

“என்ன விபரம் சொல்லு” - நல்லதம்பி

“அண்ணே, நேற்றிலிருந்து அண்ணன் வழக்கமாயிருக்கிற மாதிரியில்லே... அண்ணிகிட்ட கூட, ஏன்? குணாக்கிட்ட கூட சரியா பேசலே... அவர்கிட்ட வேலைப் பார்த்த முத்தையாவை என்னைப் பார்க்கச் சொன்னார், போனேன். அவனைப் பாக்க முடியலைன்னு சொன்னேன். அப்புறம் திராவிடப் பாசறைக்குப் போறதா சொல்லிட்டு போனார்” வந்துட்டு உடனே போயிட்டாருன்னு அங்க சொன்னாங்க” - அரிமா.

“அப்படியா அரிமா, எனக்கே என்னனு தெரியல. சரி, அவர் அலுவலகம் போய் பாத்தியா” என நல்லதம்பி கேட்க, அரிமா “பாத்தேன்னே அங்கேயும் இல்லை. எப்படியும் உங்களை பாக்கவருவாறனு நம்பிக்கையா வந்தேன். இப்ப என்னாண்ணே பன்றதுன்னு “கலங்கிட்டான்.

“ஒண்ணும் ஆகாது. அந்த முத்தையா பய வீட்டுக்கு போலாம். நானும் வரேன்”.

“தேநீர் குடிச்சிட்டு போங்க... ஏம்பா அரிமா, வீர அரசு ஓங்கிட்ட பேசுறானா? என்று தன் மகனைப் பற்றிக் கேட்டான் பூவரசி.

“இல்லண்ணி, எப்பவாவது பேசுவான். பேசி பத்து நான் இருக்கும். என்னண்ணி ஏதாவது நல்லசேதியா?” அரிமா ஆவலுடன் கேட்க

“ஆமாம்மா... நீங்க போயிட்டு வாங்க பேசலாம்” என்று சிரித்தபடியே உள்ளே போனான்.

[அரசு] அதிகாரவர்க்கத்தின் அடியாள்

அரசு என்பது நாம் நினைப்பதுபோல் அனைவருக்குமானது அல்ல. நமக்காக வேலை செய்யும் அரசும் இல்லை. ஆகவே நாம் இந்த அரசுகளைக் கண்முடித்தனமாக நம்பத் தேவையில்லை. பிறகு, தேர்தல் முறையில் ஓட்டுப்போட்டு தேர்ந்தெடுத்து அவர்களை அந்தப் பதவிக்கு, அதிகாரத்திற்கு நாம்தானே அனுப்புகிறோம். அவர்கள் நமக்கான அரசாக, நமக்காக வேலை செய்யும் அரசாகத்தானே இருக்க முடியும் என, "சிறுபிள்ளைத்தனமாக" கேட்கக்கூடாது. ஏனென்றால் அவர்கள் நமக்காகச் செயல்பட மாட்டார்கள். அங்கே அவர்களுக்கு மேலே எஜமானர்கள் உள்ளார்கள். அவர்கள் சொல்படிதான் கேட்பார்கள்,

இங்கே முதலாளிகளே அரசியல்வாதிகளாகவும், அரசியல்வாதிகளே முதலாளிகளாகவும் உள்ள நிலையில், கார்ப்பரேட் கொள்ளையர்களால்தான் அரசு, அரசாங்கம் என இந்த இரண்டையும் தீர்மானிக்கும் நிலை உள்ளது. இந்தியாவின் விதி ஏகாதிபத்தியங்களால், கொள்ளைக்கூட்டங்களால் எழுதப்படும் நிலையில் ஓட்டுமொத்தமாக இன்று நாடு இருக்கும் நிலையில் நாம் இது நமக்கான அரசு என்று நினைத்தால், தவறு நம்முடையதுதான். பிறகு நாம் ஓட்டுப்போட்டு தேர்ந்தெடுத்தது? அதெல்லாம் ஒரு நடைமுறை (நம்மை) பொதுமக்களை ஏமாற்ற. ஆனால் அதை மாற்றவேண்டிய கடமையும் பொறுப்பும் நம் அனைவருக்கும் உள்ளது.

பொதுவாக, அரசியல் பார்வையற்ற, ஈடுபாடற்ற பொதுமக்கள் மட்டுமல்ல, வர்க்கப் பார்வையற்ற அரசியல் நோக்கர்களேகூட அரசு என்பது அனைத்து மக்களுக்கும் பொதுவானதென்றும், ஜனநாயகப் பூர்வமானதென்றும் நம்புகிறார்கள். இது அறியாமை மட்டுமல்ல பெரும் தவறும்கூட. காரணம், நாம் இவ்வாறே நம்பிக் கொண்டிருந்தால் நமது அறியாமையை நாம் இன்னும் உணராமல் இருந்தால் அவர்களால் விளையும் பெரும் ஆபத்திலிருந்து நம்மால் தப்ப முடியாது.

நமது நாட்டில் என்று தனியார்மயம், தாராளமயம், உலகமயம், என மறுகாலனியக் கொள்கைகள் புகுத்தப்பட்டதோ

அன்றே அதனோடு சேர்த்து, அரசின் கொள்கைகளும், செயல்திட்டங்களும் மாற்றியமைக்கப்பட்டுள்ளது. அது, உழைக்கும் மக்களை அடக்கி ஒடுக்குவதற்கான ஒரு எந்திரம், ஒரு வன்முறைக் கருவி என்ற அதன் பாத்திரம். மேலும், மேலும் அதன் கைகள் கொடுரத்தன்மை கொண்டதாக மாற்றப்பட்டுள்ளது என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. இங்கே சொல்லப்படுகின்ற போலி ஜனநாயகத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ள ஒரு சில சிவில், ஜனநாயக உரிமைகளுக்கூட வெட்டிச் சுருக்கப்பட்டுக்கொண்டே வருகின்றன, வந்திருக்கின்றன.

அதன் விளைவுகளை இன்று நாம் நேரடியாகக் காண்கின்றோம் குறிப்பாக ஊர்வலங்கள், பேரணிகள், மாநாடுகள், பொதுக்கூட்டம், ஆர்ப்பாட்டம், தெருமுனைக் கூட்டங்கள் நடத்தும் இடங்கள், மக்கள் கூடாத ஒதுக்குப்புறமான இடங்களாக வரையறுக்கப்படுகின்றன. பத்து மணிக்கு மேல் கூட்டங்கள் நடத்தப்படக் கூடாது, சுவரொட்டிகள் ஒட்டத் தடை, தொழிற்சங்க உரிமைகள் பறிக்கப்படுவது என இதற்கு எடுத்துக்காட்டுகள் ஏராளமாக உள்ளன. இதற்கேற்பச் சட்டங்களும் கடுமையாக்கப்பட்டுள்ளன. படிப்படியாக ஒரு போலீசு அரசாக, பாசிசத்தன்மை கொண்டதாக அரசு மாற்றப்பட்டு வருகின்றது.

நாம் சாப்பிடும் அனைத்துவிதமான உணவுப்பொருட்களிலும், உணவு உற்பத்தி முறையிலும் உடலுக்குக் கெடுதல் தரக்கூடிய நஞ்சு நிறைந்துள்ளது. இவைகளைத் தெரிந்தே, அரசு அனைத்து உணவுப் பொருட்களையும் விற்பனைக்கு அனுமதித்து மக்களை நோயாளிகளாக்கும் வேலையை அரசே செய்ததோடு மட்டுமல்லாமல், மருத்துவத்தை மக்களுக்கு எட்டாக்கனியாக்கி அதை தனியார் வசம் ஒப்படைத்து மக்கள் நோயிலிருந்து விடுபட முடியாமல் சாகவேண்டும், அல்லது தங்களிடம் ஏதாவது சொத்து என்று இருந்தால் அதையிழந்து, அல்லது தங்களின் உயிரைக் காப்பாற்ற கடன் வங்கி வைத்தியம் பார்த்து கடன்காரர்களாக மாறி நடுத்தெருவுக்கு வந்துவிட வேண்டும்.

அரசு கல்வியை அனைத்து மக்களுக்கும் இலவசமாகத் தர வேண்டும் ஆனால் இங்கே நிலை என்ன? பெரும்பான்மையான கல்வி நிறுவனங்கள் தனியாரின் கைகளில், அரசியல்

வாதிகளின் கைகளில் உள்ளது. இதில் பொதுமக்கள் தங்கள் பிள்ளைகள் 12-ஆம் வகுப்புவரை படிக்க இதுநாள்வரை தாங்கள் சம்பாதித்ததை, தினம்தினம் சம்பாதிப்பதைச் செலவு செய்யவேண்டும், அதன் பிறகு உயர்கல்விக்கு அரசே வங்கியில் கடன் கொடுக்கும், கல்லூரி நடத்தும் அரசியல் வாதிகளுக்கு வியாபாரம் நடக்க வேண்டுமல்லவா? அதனால், பிறகு கல்வியை முழுமையாக முடித்தார்களோ இல்லையோ? ஆனால் கல்லூரியை விட்டு வெளியே வரும்போது நிச்சயம் ஒவ்வொரு மாணவர்களும் கடன்காரர்களாகவும், உளவியல் நெருக்கடியுடனும் வெளியே வரும் இவர்கள், ஏதாவது ஒருவேளைக்கு சென்றுவிட வேண்டிய நெருக்கடி மற்றும் அந்த வேலை கடினமாக, சம்பளம் குறைவாக, கொடுமைகள் நிறைந்ததாக இருந்தாலும், அந்த நிறுவனங்கள் சொல்படி ஆடும் பொம்மைபோல் ஆகிவிடுகிறார்கள். காரணம் இளம் வயதிலேயே தான் படித்த கல்விக்காக வாங்கிய கடன் சுமை.

வேலை கடினமாக உள்ளது, சம்பளம் குறைவாக உள்ளது. ஆகவே இதைவிட வேறு நல்ல நிறுவனத்தில் வேலை தேடிக்கொள்கிறேன், என இளைஞர்கள், வேலைக்குச் செல்வதிலிருந்து நின்றால், அல்லது வேலைக்குச் செல்ல சில நாட்கள் எடுத்துக்கொண்டால் கூட, நமது பெற்றோர்களே அந்தப் பிள்ளைகளை, நீ படிக்க வாங்கிய கடன் அப்படியே தலைக்குமேல் உள்ளது, நீ என்னடான்னா வேலைக்குப் போகாம ஊரைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற என்று பேச ஆரம்பித்து ஒருவழி செய்துவிடுவார்கள். இவ்வாறுதான் நடக்க வேண்டுமென்பது அதிகாரவர்க்கமும், அரசும் திட்டமிட்டுச் செயல்படுகிறது. பிறகு, இது போன்ற இளைய சமுதாயத்தினரின் மனநிலையும் செயல்பாடும் அரசை நோக்கி கேள்வி எழுப்புமா? எழுப்பாது, எழுப்பக்கூடாது என்பதுதான் அரசின், அதிகாரவர்க்கத்தினரின் திட்டம். ஒருவேளை இந்தக் கண்டத்திலிருந்து தப்பி, அல்லது தாண்டி வந்தவர்களை சும்மா விட்டுவிடுமா? மக்கள் நல அரசுகள்.

இருக்கவே இருக்கிறது அடுத்த அஸ்திரம். “சாராயக்கடை”. மக்களுக்கு அத்தியாவசியமான “மதுவை அளிப்பதில்” எந்தச் சீர்திருநிலையிலும், எக்காரணத்தைக் கொண்டும் இந்தச் சேவையை நிறுத்த மாட்டேன் என்று உறுதி எடுத்துக்கொண்டு இந்தச் சேவையை செய்துவரும் அரசுகள், தொடர்ந்து இப்பணியை பலநெருக்கடிக்கு மத்தியிலும் சிறப்பாகச் செய்து கொண்டிருக்கின்றன, நமது மக்கள் நல அரசுகள். காரணம். நமது நாட்டு மக்கள் மீது அவ்வளவு அக்கறை. குடிக்கு அடிமையாகி பைத்தியம் போல் தன் சுயம் இழந்து சுற்றித்திரிய வேண்டுமல்லவா அதனால்தான். ஆண்டான் அடிமை முறையை நடைமுறைப்படுத்த ஒரு சிறுக்கூட்டம் பெரும்பான்மை மக்களை முட்டாள்கள் என நினைத்துச் செயல்படுகிறது. அதற்கு எதிராக யாராவது குரல் கொடுத்தால், பேசினால், எழுதினால் வன்முறை செய்து அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி மிரட்டி பணிய வைக்கிறது. அடங்கிப்போக வைக்கிறது, பணியாவிட்டால் கொலையும் செய்கிறது. இதுதான் இவர்களின் உண்மை முகம். இவர்களைத்தான் நாம், நமக்கான அரசுகள் என்று நம்பிக்கொண்டும், சொல்லிக்கொண்டும் இருக்கின்றோம்.

நிலத்திற்கும் மக்களுக்கும் இடையில் உள்ளத் தொடர்பை முழுமையாகத் துண்டிப்பதுதான் கொள்ளைக் கூட்டத்தார்களின் திட்டம். அதை, இந்த அடியாட்கள் செவ்வனே செய்து முடிப்பார்கள். செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக கருநாடகாவின் நீர்ப்பிடிப்புப் பகுதியில் பெய்த கனமழையால் அங்கே உள்ள அணைகள் அணைத்தும் நிரம்பியதன்

விளைவாக நீர் திறக்கப்பட்டு மேட்டூர் அணைக்கு வந்த நீரால் அந்த அணை இரண்டுமுறை அதன் முழுக்கொள்ளவை அடைந்தும், லட்சக்கணக்கான கனஅடி நீர் திறந்துவிட்டு ஒருமாத காலத்திற்குப் பிறகும் நீர் இன்னும் கடைமடைப் பகுதிக்குச் சென்றடையவில்லையென்றால். இதெல்லாம் இயற்கையானது இல்லை. திட்டமிட்டே செய்யப்படுகிற சதி. காரணம் நீர் சென்றால்தான் விவசாயம் செய்யத் தொடங்கிவிடுவார்களே, பிறகு எப்படி அந்த பகுதியிலிருந்து அந்த மக்களை விரட்டுவது, பிறகு அந்தப் பகுதியில், நிலத்திற்கடியில் உள்ள வளங்களை கொள்ளை அடிப்பது, ஆக அதைத் தடுப்பதற்கான வேலைதான் இதெல்லாம். கடல், ஆறு, மலை, நிலம் என அணைத்தும் கொள்ளைக்கூட்ட கார்ப்பேர்ட் முதலாளிகளின் கைகளுக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சென்று கொண்டிருக்கிறது. இப்போதே பெரும்பான்மையான மக்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த சொந்த மண்ணிலேயே அகதிகளாக்கப்பட்டு வருகிறார்கள்.

இங்கே நிலம், மற்றும் சொத்து என்பது அதிகாரத்தின் குறியீடு. ஆகவே அதைப் பறிப்பதுதான் அதிகாரவர்க்கத்தின் முதல் வேலை (அரிப்பு) எல்லாம். காரணம், மக்கள் அணைவரும் எதிர்த்து நின்று கேள்வி கேட்கத் துணிவில்லாத அடிமைகளாக இருக்க வேண்டுமென்பதுதான் அதிகார வர்க்கத்தினரின் எண்ணம். அதைப் பெரும்பான்மை மக்களின் கையில் இருக்க அனுமதிப்பார்களா? ஆகவே, அரசு என்கின்ற தங்களின் கைக்கூலிகளின் மூலம் அதைப் பறித்துக்கொள்கிறார்கள். மக்கள் எப்போது வாழ்வாதாரத்திற்காக தங்களின் வாழ்விடத்தை விட்டு, நகரத்தை நோக்கி நகரந்தார்களோ அது அந்தந்தத் தனிப்பட்ட நபர்களுக்கு வாழ்வில் ஏற்றம் பெற்றிருக்கலாம் ஆனால் அதுதான் கொள்ளைக் கூட்டத்தார்களின் திட்டமும் அவர்களின் அந்தத் திட்டத்தின் வெற்றிக்கான தொடக்கமும் அப்போதுதான் தொடங்கலாயிற்று.

வறுமையின் காரணமாகவும், கலாச்சார நுகர்வின், மோகத்தின் விளைவாகவும், அதற்கான பணம் சம்பாதிக்க வேண்டியும் நகர்ப்புறங்களை நோக்கி விரியடிக்கப்படும் கோடிக்கணக்கான உழைப்பாளி மக்கள் பெரும் பட்டாளமாகத் திரண்டு நிற்கின்றனர். இதைப் பயன்படுத்தி அவர்களை மிகக் குறைந்த கூலிக்கு அதிக நேரம் வேலை வாங்குகிறார்கள்.

ஆனால் அவர்களின் உழைப்பைச் சுரண்டி முதலாளிகளோ கொள்ளை இலாபம் அடைகிறார்கள். அதேவேளையில் தங்களுக்காக உழைக்கும் மக்களுக்கு ஏதாவது செய்வார்களா? செய்தார்களா? என்றால், எதுவும் இல்லை. ஆகா இது அவர்களின் குணம் அப்படித்தான் இருக்கும். ஆனால் உழைக்கும் மக்களாகிய நாம் இப்படியே இருக்கப் போகின்றோமா? இல்லை! இழந்த நமது மண்ணை, உரிமையை மீட்டுக்கப் போகின்றோமா? ஆம் என்றால் எப்படி? அமைதியாகவா? உரக்க குரல் எழுப்பி, போராட வீதிக்கு வராவிட்டால் இங்கே எதுவும் நடக்காது. ஆதிக்கச் சக்திகளின் அடக்குமுறை இருக்கும், அதற்கெல்லாம் அஞ்சினால் நமக்கென ஒன்றும் மிஞ்சாது. உண்மை என்னவென்று அறிவோம். உரக்கக்குரல் கொடுப்போம். உரிமையைப்பெற உயிர் உள்ளவரை போராடுவோம். வெற்றி பெறுவோம். உழைக்கும் மக்களே ஒன்றுசேர். இந்த உலகம் அனை(த்திற்கும்)வருக்கும் சொந்தமானது. அதிகார வர்க்கத்தினருக்கு மட்டும் உரியதல்ல. ●

திலகரும் தாக்கரேவும் கூறுபோட்ட பங்கு

மராட்டிய மாநிலத்தில் பிளேக் நோய் பரவுவதைத் தடுப்பதற்காக எலிகளைக் கட்டுப்படுத்த ஆங்கிலேய அரசு முயன்றபோது எலிகளைக் கட்டுப்படுத்துவது இந்து மதத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது போன்ற செயல் எனவும், எலிகள் மீதான நடவடிக்கை ஆங்கிலேயே அரசின் மத தலையீடு என்ற அறிவியலுக்கு முரண்பட்ட மத வாத தலைப்புகளில் திலகர் நடத்தி வந்த கேசரி, மராட்டா ஆகிய பத்திரிகைகளில் தொடர் கட்டுரைகளை எழுதி கடைசியில் எலிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் நடவடிக்கையையே ஆங்கிலேயே அரசு கைவிட்டது. விளைவு, பிளேக் நோயால் மேலும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் மாண்டு போயினர் இந்த மாபெரும் சாதனைக்காகவே தன் பெயருக்கு முன்னால் லோகமான்ய என்ற பட்டத்தை சூட்டிக்கொண்டு தன்னை மதவாதத் தலைவராக முன்னிலைப் படுத்திக்கொண்டு தொடர்ச்சியாக மத கலவரம் ஏற்படுத்துவதற்காக அது வரையில் வட நாட்டில் வீட்டிற்குள்ளே வழிபட்ட விநாயகனை வீதியில் கொண்டு வந்து வைத்து மதக் கலவரத்தை தொடங்கி வைத்தவரே லோகமான்ய திலகர்.

திலகரின் தொடக்கப் புள்ளியை வட மாநிலமான மராட்டியத்தில் நீண்டதொரு மத வாதக் கோடாகவும், கோடாகவும் விரிவுபடுத்தி விநாயகச் சிலைகளை வீதிகளில் வைத்து அரசியல் களம் கண்டு ஆதாயம் அடைந்தவரே பால்தாக்கரே என்னும் மதவாதி, இவரால் 1966ஆம் ஆண்டு விநாயகர் பண்டிகை ஊர்வலத்தில் நூற்றுக்கணக்கான பலிகளும், 1992இல் விநாயகர் பண்டிகைக் கலவரத்தில் 1000க்கும் மேற்பட்ட பலிகளுமே மக்களுக்கு இவர்களால்

கிடைத்த பலன்கள். இதுபோன்ற பலன்கள் தமிழகத்திற்கும் ஏற்படவே கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக முயன்று வருகிறார்கள்.

காவிகளின் கள்ளவழி

மதவாதக் கலவரத்தை ஏற்படுத்தி ஆட்சியைப் பிடிக்க எத்தனிக்கும் பா.ஜ.கவுக்கும் அதற்கான களப்பணிகளைச் செய்து வரும் சங்பரிவாரங்களுக்கும் மாபெரும் கலவரத் துருப்புச் சீட்டுதான் விநாயகர் பண்டிகை. எங்கெல்லாம் புதிய விநாயகர் சிலை தெருவில் வைக்கப்படுகிறதோ அங்கெல்லாம் சிலையை கரைத்தபின்பு நான்கைந்து பேர் சேர்ந்து கொண்டு காவிக்கொடி ஏற்றுவதும் அந்த இடத்தில் அதுநாள் வரை இல்லாத மத பிரச்சனைகளை தேடித்தேடி உருவாக்கியும், கண்டுபிடித்தும் மதவாத பிரச்சனையை ஏற்படுத்துவதும் வடநாட்டு சர்மாக்களின் தடித்த பேச்சுகளுக்கு அறியாமை ஆதரவுகளை அள்ளி வீசுவதும் என இதுபோன்ற அறியாமை செயல்பாடுகளினாலேயே கழகம் இல்லாத தமிழகம் வேண்டுமென பகல் கனவு சுவரொட்டிகளை ஓட்டி, கானல் நீரை வாரி குடிக்க சங்பரிவாரங்களும் பா.ஜ.க.வும் முயல்கிறார்கள்.

தமிழ் விழா அல்லாத பண்டிகை

விழா என்பதெல்லாம் தமிழரின் கொண்டாட்டங்கள், பண்டிகை என்பதெல்லாம் வட நாட்டானின் கொண்டாட்டம் மட்டுமல்ல திராவிடரான தமிழர்களுக்கு விரோதமானவை என்றார் தந்தை பெரியார். எங்கோ வட நாட்டில் மதக் கலவரத்தை ஏற்படுத்தி ஆதாயம் காண ஏற்படுத்தப்பட்ட

விநாயக வினையரசியல்

மந்திரமா?

தந்திரமா?

கழுத்தில் கட்டிய கயிறு முடியில் இருந்து விடுதலையாதல்

தேவையானப் பொருட்கள்

இரண்டு மீட்டர் நீளம் உள்ள இரண்டு கயிறுகள்

மேஜிக் செய்யும் முறை

இரண்டு கயிறுகளையும் எடுத்துப் பார்வை யாளர்களிடம் காண்பிக்க வேண்டும். பின்னர் இரண்டு கயிறுகளையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து முடிபோடவேண்டும். பார்வையாளர்களை பக்கத்துக்கு ஒருவர் வீதம் நிற்க வைத்து கழுத்தில் கட்டிய உள்ள கயிற்றின் இரண்டு பக்கங்களையும் ஒருவர் வீதம் பிடித்துக் கொள்ளச் செய்யவும். அவர்களிடம் நான் சொல்லும் போது இழுக்க வேண்டும் என்று சொல்லவும் ஆனாலும் நமது கையில் கயிற்றை பிடித்து கொள்ள வேண்டும். பின்னர் மந்திரம் போடுவது போல் பலமுறை ஓம் ரீம் என்று சொல்லியோ அல்லது "மனித நேயம் மலர்க!" என்ற பார்வையாளர்கள் கைகளை உயர்த்தி முழக்கம் போடச் செய்யவும்.தற்போது கயிற்றை வேகமாக இழுக்க போட்ட கழுத்துமுடி மாயமாய் மறைந்து கயிறு கழுத்திலிருந்து விடுபட்டு இருவர் கையிலும் சென்று விடும்.

பார்ப்போர் ஆரவாரம் செய்து ஆச்சரியத்தில் மூழ்குவர்.

மேஜிக் இரகசியம்

இரண்டு கயிற்றின் நடுப் பகுதியில் சிறிய நூலால் கட்டி விட வேண்டும்.

கழுத்தின் பின் பகுதிக்கு கயிற்றைக் கொண்டு செல்லும் போது ஒருகயிற்றின் இரு பக்கமும் ஒரு பக்கத்திலும் இரண்டாவது கயிற்றின் இரு பக்கமும் ஒரு புறம் இருக்க வேண்டும்.

அவசியம் நன்கு தெரிந்தவரிடம் பயிற்சி பெற்று செய்ய வேண்டும்.

விநாயகர் பண்டிகை நமக்கு சிறிதளவும் தொடர்பற்றது என்பதற்கு தமிழ்வுழியான சான்று, "சங்க இலக்கிய நூல்கள் எதிலேயும் எந்தவொரு சிறு வரி கூட விநாயகர் பற்றி இல்லை" புறநானூற்றில் எருக்கம் பூவைச் சூடி வழிபடுவது பற்றிய பாடல் இருப்பதாகக் கூறுபவர்கள் அந்த வரிகளுக்கு முந்தைய, பிந்தைய வரிகளில் எங்கும் விநாயகர் பற்றி இதுவரைக் கண்டறிந்ததில்லை. உண்மை என்னவெனில் பிரகஸ்பதி வழிபாடு பற்றி கூறும் புறநானூற்றுப் பாடல்களை விநாயகர் பாடல்களே என்று பொய் சொல்கிறார்கள். இதனை மேலும் எளிமையாக விளக்க வேண்டுமானால் விநாயகப் பண்டிகையின் பிறப்பிடமான மராட்டியத்தில் எருக்கம் பூவுக்கும் விநாயகனுக்கும் தொடர்பே இல்லை, அங்கு எருக்கம் பூக்கூட இல்லை. ஓளவையாரே பாடியுள்ளார் என்றொரு பொய்யைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்கிறார்கள். ஓளவையார் என்பவர் ஒரேயொருவர் இல்லை பல்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்த பல்வேறு பெண்பாற் புலவர்களை ஓளவையார் என்றழைக்கிறது இலக்கியம். ஆகவே சங்க இலக்கியத்திலும் சங்க கால ஓளவையாரின் பாடல்களிலும் காணப்படாத விநாயகர் பண்டிகை தமிழருக்கு தொடர்பற்றது என்பதே உண்மை.

குறிவைக்கப்படும் சிறுபான்மையினர்

விநாயகர் பண்டிகையின் ஊர்வலங்களுக்கு பிரதான வழிகள் பல இருந்தாலும் எங்கெல்லாம் மாற்று மதத்தவரின் இருப்பிடங்களும் வழிபாட்டு இடங்களும் இருக்கின்றனவோ அந்தப் பகுதியில் ஊர்வலம் நுழைவதையும் அந்த பகுதியில் மதவெறி முழக்கத்தை எழுப்புவதுமே இந்து உரிமை என்கிறார்கள். சிறுபான்மை மக்கள் வசிக்கும் பகுதிகளின் வழியே செல்லும் ஆடி மாத விழாக்களுக்கும், புரட்டாசி கோவிந்தாக்களுக்கும், கார்த்திகை மாத ஐயப்ப பூசைகளுக்கும், மார்கழி பஜனைக்கும் ஏற்படாத எதிர்ப்பு எழுவதற்கு காரணம் விநாயகர் பண்டிகையல்லாத பிறவற்றில் மாற்று மதத்தை மதவெறியுடன் பேசும் கலவரத் தூண்டுதல் முழக்கங்கள் இல்லை. ஆனால், விநாயகர் பண்டிகையை தெருவில் வைத்துக் கொண்டாடும் பிரதான நோக்கமே மத வெறி தான். விமானத்தில் சோஃபியா முழக்கம் இடுவதை விமர்சனம் செய்யும் பரிவாரங்களும் பாஜகவும் தான் மாற்று மதத்தவரின் இருப்பிடப் பகுதிகளிலும் வழிபாட்டுப் பகுதிகளிலும் மதவெறி முழக்கம் இடுவதை உரிமை என்கிறது.

ஏமாற்று வலையில் இந்துவல்லாத மக்கள்

இந்து மத வெறியை ஏற்படுத்தி மதக் கலவரங்களின் மூலம் பலன் தேட எத்தனிக்கும் பார்ப்பனியத்திற்கு களப்பலியாகும் பெரும்பான்மை மக்களும் நம்மவர்கள் தான். மதவெறியை ஏற்படுத்தவே நாடெல்லாம் இந்து என்கிறான். மற்ற நேரங்களில் தொட்டால் தீட்டு பார்த்தால் தீட்டு என்கிறான் தீட்டாகும் நேரங்களில் மட்டும் நாடெல்லாம் இந்து என்ற ஏமாற்று முழக்கம் எங்கே போனது?

சன் தொலைக்காட்சி ஒளிபரப்பும் விநாயகர் புராணம் தொடர் மேலும் இதுபோன்று மக்களை ஏமாற வகை செய்கிறது. விநாயகர் வினை அரசியலை ஈரோட்டு கண்கொண்டு பார்த்தாலொழிய மத வெறியிலிருந்து விடுதலை கிடைக்காது என்பதே நிதர்சனம்.

இரும்புச் சத்துப் பிரசவமும்

பேறு கால ஆரோக்கியம் குறித்து அரசு மிகவும் சிரத்தையோடு பணியாற்றிவரும் காலம் இது. காரணம், பேறு கால ஆரோக்கியம் தாய் மற்றும் பிறக்கப்போகும் சேய் என இருவரோடும் தொடர்புடையது. பேறுகாலத்தில் ஊட்டச்சத்துக் குறைபாடு வராமல் பார்த்துக்கொள்வது மிக அவசியம், முக்கியமாக இரும்புச் சத்து. காரணம், உலகம் முழுதும் நிகழும் பேறுகால இறப்பில் சுமார் 20% பேறுகால இரத்தச்சோகையோடு தொடர்புடையது. இந்தியாவில், அண்மையில் நிகழ்ந்த தேசிய குடும்ப நல கணக்கெடுப்பு 3 (National Family Health Survey - NFHS 3) இன் படி 59% கர்ப்பிணிப் பெண்களும் 63% தாய்ப்பாலூட்டும் பெண்களும் இரத்தச் சோகையினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். பெண்களில், இரத்தச்சோகையென்பது குழந்தைப் பருவத்தினில் ஆரம்பித்து, இளம் பருவத்தினில் மோசமாகி, கர்ப்பம் தரித்தப் பின் மேலும் மோசமடைகின்றது. ஆக, கடந்த 30 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக பொதுச் சுகாதார நடவடிக்கைகள் மூலம் பெண்களின் இரத்தத்தில் உள்ள இரும்புச் சத்துத் தொடர்ந்து கண்காணிக்கப்பட்டு, முக்கியத்துவம் தரப்படுகின்றது. தொடர் முயற்சிக்குப் பின்னையும், பேறு கால இரத்தச் சோகையென்பது பெரும் உடல்நலப் பிரச்சனையாக இருந்து வருகின்றது. இரத்தச் சோகையென்பது பல்வேறு காரணங்களால் ஏற்படுகின்றது. அக்காரணங்களில் முக்கியமானது:

1. இரும்புச் சத்துக் குறைபாட்டால் ஏற்படும் இரத்தச் சோகை

2. போலிக் அமிலக் (Folic Acid) குறைபாட்டால் ஏற்படும் இரத்தச் சோகை
3. வைட்டமின் பி 12 சத்துக் குறைபாட்டால் ஏற்படும் இரத்தச் சோகை
4. தைராய்டு சுரப்புக் குறைபாடு, நெடுநாளைய சிறுநீரக நோய்
5. சிவப்பு இரத்த அணுக்களில் உள்ள ஹீமோகுளோபினில் உள்ள குறைபாடுகள்.

இந்தியா மற்றும் வளரும் நாடுகளில் மேற்கூறியவற்றில், இரும்புச் சத்துக் குறைபாட்டால் ஏற்படும் இரத்தச் சோகை மிகப் பரவலாகக் காணப்படுகின்றது. இதற்குக் காரணம்:

1. தேவைக்கும் குறைவான உணவு உட்கொள்ளுதல்
2. உணவிலிருந்து சத்துக்கள் பெறப்படுவது குறைதல்
3. குடற்புழுக்கள் பெருகுதல்
4. காச நோய், ஹெச்ஐவி நோய்த் தோற்று போன்ற நெடுநாளைய நோய்கள்
5. மலேரியா
6. கர்ப்பம் தரிக்கும் முன் கடுமையான நோய்த்தொற்று
7. கர்ப்ப காலங்களுக்கு இடையே குறைவான இடைவெளி (இரண்டு வருடங்களுக்குக் குறைவாக)

நம் உடலில் 2/3 பங்கு இரும்புச்சத்து ஓட்டத்தில் இருக்கும் இரத்தத்திலும் 1/3 பங்கு பெரிட்டின் (Fer-

ritin) என்ற புரதமாகவும் இருக்கும். ஆக, உடலில் எப்பொழுதேனும் இரும்புச் சத்துக் குறைபாடு ஏற்படுமாயின் பெரிட்டினில் உள்ள இரும்புச் சத்தினை உடல் உபயோகித்துக் கொள்ளும். கர்ப்பம் தரிக்கும் முன் உடலில் இரும்புச்சத்து சேமிப்பு 300 மில்லி கிராமிற்கும் மேலாக இருந்து பேறுகாலத்தின் போது சரிவிகித உணவு உட்கொண்டால் தான் பேறுகாலத்தில் உடலுக்குத் தேவையான இரும்புச்சத்து கிடைக்கும் என்று ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன. அந்த வகையினில், 3/4 இந்தியப் பெண்கள் மேற்சொன்ன அடிப்படைத் தேவையினை பூர்த்தி செய்யும் நிலையில் இல்லை. மேலும் முன்பு சொன்னது போல, இரத்தச் சோகையென்பது சிறு வயதில் இருந்தே இருப்பதால், உடலில் சேமித்து வைக்கப்பட்ட இரும்புச் சத்தும் குறைவாகவே இருக்கும். அதோடு, நாம் நினைவில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டியது என்னவெனில், ஒவ்வொரு நாளும் வியர்வை, சிறுநீர் மற்றும் மலத்தின் வழியேவும் 1 மில்லிகிராம் அளவு இரும்புச் சத்தினை இழக்கிறோம்.

கர்ப்ப காலத்தில் ஒரு பெண்ணிற்கு இருக்கும் இரும்புச் சத்து தேவை என்ன என்பதனை நாம் அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். கர்ப்பம் தரித்ததில் இருந்து பேறு கால முழுமைக்கும், சராசரியாக 55 கிலோ எடையுள்ள பெண்ணிற்கு தோராயமாக 1200 மில்லிகிராம் இரும்புச் சத்து தேவை. பேறு காலத்தின் போது மற்றைய காலத்தினோடு அதிகமாக இரும்புச் சத்து தேவையென்பது இருக்கின்றது. கர்ப்பம் தரித்த இரும்புச் சத்து இழப்பினை ஏற்படுத்தும் மாதவிடாய் நின்று விடுவதனால் இரும்புச் சத்து தேவை உடனடியாக உயர்ந்துவிடுவதில்லை. ஒரு நாளைக்கு 0.8 முதல் 1 மில்லிகிராம் அளவிலான தேவையென்பது இருக்கும். இரண்டாம் டிரைமெஸ்டர் முதல் இரத்தத்தில் உள்ள பிளாஸ்மாவின் அளவு 30 முதல் 50 % உயர்ந்து அதே சமயம் இரத்தத்தில் உள்ள சிவப்பு இரத்த அணுக்கள் 15 - 30 % உயரும். இந்த திடீர் பிளாஸ்மா அளவு உயர்வினாலும் சிவப்பு இரத்த அணுக்களின் உயர்வினாலும், மிதமான இரத்தச் சோகை ஏற்படும். ஆக, அக்காலத்தில் ஒரு நாளைக்கான இரும்புச் சத்துத் தேவையென்பது 4 - 5 மில்லிகிராம் அளவிற்கு உயரும். மூன்றாம் டிரைமெஸ்டர் போது, தாய்க்கும் சேய்க்குமான தேவை அதிகமாவதால், ஒரு நாளைக்கான தேவை 6 - 7 மில்லிகிராம் அளவிற்கு உயரும்.

இக்காலத்தில், அஸ்கார்பிக் அமிலம் அதிகமுள்ள கறி, மீன் மற்றும் உணவு வகைகள் அடங்கிய சரிவிகித ஊட்டச்சத்துடனான உணவினை உட்கொள்ளுதல் வழி, 3 முதல் 4 மில்லிகிராம் அளவிற்கு இரும்புச் சத்தினை உடல் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். சராசரியான இந்திய உணவிலோ, தானியங்கள் மிகுந்திருப்பதால், அதில் உள்ள பைட்டேட்ஸ் (phytates) மற்றும் நார்ச் சத்து இரும்புச் சத்து உடலினால் உறிஞ்சப்படுவதனை மட்டுப்படுத்தும். மேலும், இந்திய உணவில் 50% இரும்புச் சத்து மாத்திரமே உடலினால் உறிஞ்சக்கூடிய வகையினில் இருக்கின்றது. ஆகவே, நமது உணவினால் பெறப்படும் இரும்புச் சத்து என்பது ஒரு நாளைக்கான தேவையினை அரைவாசி கூட பூர்த்திசெய்ய இயலாதபடிக்கு உள்ளது.

உணவினால் பூர்த்திசெய்ய இயலாத தேவைகளுக்காகவே சத்துக்கள் மருந்துகளாக வழங்கப்படுகின்றது. இந்தத் தேவைகள் பூர்த்திசெய்யப்படாமல் போனால், அது இரும்புச் சத்து குறைபாட்டினால் ஏற்படும் இரத்த சோகைக்கே இட்டுச் செல்லும். இரத்தத்தில் ஹீமோகுளோபின் அளவு முதல் டிரைமெஸ்டரில் 11கிராம்/டெசிலிட்டர் அளவிற்கு குறைவாக, இரண்டாம் டிரைமெஸ்டரில் 10.5 கிராம்/டெசிலிட்டர் அளவிற்கு குறைவாக மற்றும் மூன்றாம் டிரைமெஸ்டரில் 11 கிராம்/டெசிலிட்டர் அளவிற்கு குறைவாக இருப்பின் அது பேறுகால இரத்தச் சோகையென்பபடும். பேறுகாலத்தின் பொது ஏற்படும் இரத்தச்சோகைத் தாய்க்கும் சேய்க்கும் உடல் நலன் சார்ந்த சிக்கல்களை உண்டாக்கும், உதாரணமாகக் குறைப்பிரசவம், சேய் குறைந்த உடல் எடையோடு பிறத்தல், சேய் இறப்பதற்கான வாய்ப்பு அதிகரித்தல், தாய் இறப்பதற்கான வாய்ப்பு அதிகரித்தல்.

தாய்க்கு இரும்புச் சத்துக் குறைவாக இருந்தால் இரும்புச் சத்து சேமிப்பானது உபயோகப்படுத்தப்பட்டுவிடும். ஆக, தாயின் இரத்தத்தில் குறைவாக இரும்புச் சத்து இருக்குமாயின் சேயின் உடலில் இரும்புச் சத்து சேகரமாவது குறைந்துவிடும். ஆக, பிறக்கும் போதே குறைவான இரும்புச் சேகரத்தினோடு பிறக்கும் குழந்தை இரும்புச் சத்து குறைவான தாய்ப்பாலும், உணவினையும் உட்கொண்டு, அதன் வழி பிறந்த 6 மாதத்திலேயே இரத்தச் சோகை ஏற்பட்டுவிடும்.

அதனால் தான் அரசாங்கம் கர்ப்பம் தரித்திருக்கும் பெண்கள் இரும்புச் சத்திற்கான ஊட்டச்சத்து மாத்திரைகளை உட்கொள்ள அறிவுறுத்துகிறது. இம்மாத்திரைகள், இரும்புச் சத்து மற்றும் போலிக் அமில மாத்திரைகளாக, பேறுகாலத்தில் பன்னிரண்டாவது வாரத்தில் இருந்து பேறுகாலம் முடிந்து 8 வாரம் உட்கொள்ளச் செய்யப்படுகின்றார்கள்.

இச்சத்து அதிகம் இருக்கும் உணவுப்பொருட்கள், கீரை, மாட்டின் ஈரல், மாட்டின் சிறுநீரகம், ஆட்டின் மண்ணீரல், உலர்ந்த திராட்சை, வெல்லம், பேரிச்சை, பாதாம். அதனினும் முக்கியமாக நினைவிலிருக்க வேண்டியது, இரும்புச் சாது மாத்திரைகள் உட்கொள்ளும் பொழுது ஆரஞ்சு அல்லது எலுமிச்சை சாறுடன் உட்கொள்ளுதல் நலம். காரணம் அதில் இருக்கும் அஸ்கார்பிக் அமிலம் இரும்புச் சத்து உடலால் உறிஞ்சப்பட உறுதுணையாய் இருக்கும். அதே சமயம், பால், காபி, டீ போன்றவையோடு இம்மாதிரி உட்கொள்ளப்பட்டால், இரும்புச் சத்து உடலால் உறிஞ்சப்படுத்தல் மட்டுப்படும். ஊட்டச்சத்து சரிவிகித அளவில் இருக்கும் உணவு மற்றும் இரும்புச் சத்து மற்றும் போலிக் அமில மாத்திரைகள் மாத்திரமே பேறுகால இரத்தச் சோகை ஏற்படாமல் தடுக்க வழிசெய்யும். எனவே, ஊட்டச்சத்தின் தேவையினை மறக்காமல் இருந்து, நிறைவான பேறுகாலத்தினையும் இனிமையான குழந்தைப்பேறினையும் உங்கள் வீட்டுப் பெண்களுக்கும் சுற்றத்தினருக்கும் உறுதிசெய்யுங்கள். ●

சோ தனைகள் நடத்தப்பட்டன. அனைவரையும் அவரவர் செல்லுக்குள் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தனர்.

அமாவாசை யோசித்தபடியே வந்தான். ‘இவனுக்கு செருப்புல கஞ்சா எடுத்துட்டு வற்ற விசயம் நெசமாவே எஸ்கார்ட் வந்தவனுங்களுக்கு தெரியாதா இல்ல தெரியாத மாதிரி நடக்கறானுகளா... வேன்ல போகும் போது எஸ்கார்டுங்க காதுல விழறமாதிரிதானே பேசுனானுக ஆனாலும் அவனுகளும் நம்மளப்போலவே சாதாரணமாத்தானே வரானுக... சோதனைல எதுமே பிடி படலையே..’ என யோசித்தபடியே செல்லை நோக்கி நடந்தான்.

அவனுக்கு பக்கத்து அறைதான் அந்த ஆண்ட சாதி கைதிகளுடையது. அவர்கள் அறைக்குள் நுழைந்தவுடன் ஒரே கூச்சல் சிரிப்பு கும்மாளம்.

“டே மச்சான் செருப்புல வைச்சிருக்கற சரக்கு என்னோடது. மத்த சரக்கு உன்னோடது.”

“சரிடா செருப்புல சரக்கு வந்துருச்சு மீதி எங்க..’

“தோ அவன்கிட்ட கேளு”

“டேய் எங்கடா குடா!”

“த்தா குடுக்கறேன் லல் என்ன?”

“என்ன லல்!?”

“விக்கறதுல எனக்கு 30 பர்சன்ட் தரணும்டா”

“டேய் பேச்சு என்ன பதினைஞ்சு பர்சன்ட் தானடா?”

“ஆமா நா இல்லைனு சொல்லலியே தோ அவனுக்கு செருப்புல வைச்சு குடுத்தானுக அவன் ஈசியா கொண்டாந்துட்டான் அவனுக்கு வலிக்கல. த்தா எனக்கு பொட்லமா குடுத்தானுவ பாத்ரம்ல உக்காந்து சுருட்டி துத்துல ஒளிச்சு வைச்சு கொண்டு வந்த எனக்குத்தானடா அந்த வலி தெரியும் மரியாதையா 30 குடுத்துடு இல்லைனா அப்டியே கக்கூஸ்ல உக்காந்து எல்லாத்தையும் முக்கி தண்ணிய ஊத்தி உள்ள தள்ளிடுவேன் யாருக்குமே இல்லாம போய்டும் என்ன லல்..”

“சரி சரி கொடுத்துத் தொலையுறேன் போய் முக்கி எடுத்துட்டுவா..”

“தோ வரேன்” என்று கழிப்பறைக்குச் சென்றான்.

இதையெல்லாம் காது கொடுத்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அமாவாசை, அதிர்ச்சியடைந்தான். ‘அடப்பாவினளா போதையும் பணவெறியும் வந்துட்டா என்னவெல்லாம் செய்ய தோணும்டா உங்களுக்கு..’ ஆசனவாயில் கஞ்சாவைக் கடத்துவதை சிறைக்கைதிகள் நிறைய பேர் செய்வதை அவன் இப்போதுதான் புதியதாய்க் கேள்விப்படுகிறான்.

“இந்த போதை பழக்கத்திற்கோ காசு பணத்திற்காக எப்படிப்பட்ட இழிவான வேலைகளையும் செய்திட துணிந்தே இருக்கின்ற மனநோயாளிகள் கூட்டம் இவர்கள். இது போன்ற நபர்கள்தான் முதலாளித்துவமும்

எச்சிஸ் தொட்டி

பார்ப்பனியமும் உயிர்ப்புடன் இருக்க இயங்க பாடு படும் பலிகடாக்கள் என்பதை அவர்கள் ஒருக்காலமும் அறிந்திருக்க வில்லை.

போதைப் பழக்க வழக்கங்களோ அல்லது பெண் சகவாசம் போன்ற பழக்கங்களோ இவைகள்தான் சிறு திருட்டு கொலை கற்பழிப்பு வழிப்பறி மோசடி போன்ற குற்றச்செயல்களுக்கு அடித்தளம் காரணகர்த்தா என்பதை இந்தச் சமூகமும் அரசும் அதிகார வர்க்கமும் நன்றாகவே அறிந்து வைத்துள்ளது.

ஆகவேதான் அதிகாரவர்க்கம் சாராயக்கடையைக்கூட பெரும்பான்மை உழைக்கும் வர்க்கத்தின் குடியிருப்புப் பகுதிகளிலோ அல்லது தொழிற்சாலைகள் போன்ற பகுதிகளில் நிறுவி காசு பணத்தை மக்களின் உழைப்பைப் பறிக்கிறது.

ஒரு அய்யி கம்பெனி அருகிலோ அக்ரஹாரத்துப் பகுதியிலோ பெரும்பணக்கார மக்கள் வசிக்கும் பகுதிகளிலோ சாராயக்கடை ஒன்றைக் காட்டி முடியுமா? இல்லை அந்த துணிவு தான் இந்த அதிகார வர்க்கத்தின் அடிமை அரசுகளுக்கு உண்டா? இல்லை... இல்லவே இல்லை.

என்னதான் ஆண்ட சாதி பெருமை பேசினாலும் ஆசனவாய் வழியே கஞ்சாவை சுருட்டி உள்ளே தள்ளி நினைக்கவே ஒரு வித அருவருப்பா இருக்குதே.

இதற்கு சாதி பேதங்கள் என்பதில்லை இவர்களை ஒருவித மனநோயாளிகளாகவே வைத்திருத்தல் முதலாளி வர்க்கத்திற்குப் பாதுகாப்பு.

அதனால் தான் இந்த அரசு குறிவைத்து சக்கிலித்தெரு பறத்தெரு பள்ளத்தெரு போன்ற பகுதிகளில் சாராயக்கடைகளை நடத்தி வருகிறது.

என்னசெய்ய எல்லாம் தெரியும் ஆனால் கேள்வி கேட்க யார் முன்வருவது? பூனைக்கு மணி கட்டுவது யார் என்பதே முதற்கேள்வி...

சிறைக்குள்ளே கட்டுப்பாடு பாதுகாப்பு என்பதெல்லாம் வெறும் கட்டுக்கதை இங்கே அத்தனையும் கிடைக்கும். பெண் சகவாசத்தைத் தவிர கஞ்சா பீடி சாராயமெல்லாம் இங்கே சாதாரணம்.

அப்படியே உடல் உணர்ச்சி மேலிட்டாலும் சக கைதிகளிடையே பீடி கஞ்சா போன்ற பழக்கவழக்கத்திற்கு அடிமையாகிப்போன இளைஞர்களை ஓரினச்சேர்க்கையில் ஈடுபடுத்துவதென்பது சாதாரணம்.

சிறைக்குள்ளே 100 / 40 விழுக்காடு ஓரினச்சேர்க்கை என்பது சாதாரணமாகவே எவ்வித தங்குதடையும் இன்றி நடக்கவே செய்கிறது. ஜெயிலுக்குள்ள வந்து இத்தனை நாள்ல எத்தனையோ பேரை கவனித்தாகி விட்டது.

இது எவ்வளவு கொடுமை இதனால் ஏற்படும் நோய்த் தொற்று உளவியல் சிக்கல் மனநோய் போன்றவற்றை இந்த சிறைத்துறை நிர்வாகம் அல்லது அரசு கொஞ்சமேனும் சிந்தனை செய்யுமா? இல்லை... இல்லவே இல்லை.

இங்கே காசு பணம் உள்ளவனுக்கு ஒரு நீதி இல்லாதவனுக்கு ஒரு நீதி. இந்தக் கொடுமைகளுக்கு முடிவு என்பது உண்டா?"

பற்களை நற நற வென கடித்தபடி

புலம்பிக்கொண்டிருந்தான் அமாவாசை.

“டேய் மாப்ள அந்த ரவீந்திரன் தோழர் அண்ணன்கிட்ட தகவல் குடுக்க சொன்னாரே சொல்லிட்டியா?” என்றான் சின்னச்சாமி.

“இல்லை மாப்ள இதுக்குமேல போகமுடியாது காலை நேரமா போய் பேசிக்கலாம் நீ தூங்கு” என்று கொட்டாவி விட்டுத் தூங்கப் போனான் அமாவாசை.

காலை எழுந்து காலைக்கடன்களை முடித்து சாப்பிட்டபின் அமாவாசை, லெனின் காமராசு தோழர்களைச் சந்திக்க அவர்களது பகுதிக்குச் சென்றான்.

“வாப்பா அமாவாசை வாய்தாவுக்கு போய்ட்டு வந்துட்டிங்களா? நேத்தே நீங்க நேரமா வருவீங்கனு நெனைச்சேன்”

“ஆமா தோழர் வற்ற வழியில கொஞ்சம் தாமதமாகிடுச்சு. தோழர் ஒருத்தர் வந்து உங்ககிட்ட ஒரு தகவல் சொல்லச் சொன்னார்”

“சொல்லுங்க என்ன சொன்னார்?”

“தோழர் தமிழரசனை அந்த கெமிக்கல் கம்பெனி பிரச்சனை தொடர்பா நடந்த மிகப்பெரிய போராட்டத்துல சுட்டுக்கொன்னுட்டாங்களாம்”

“ஆமா தோழர் அது தெரியும்.”

“வேற என்ன சொன்னார்.”

“அவர் மட்டுமில்லாம அவரோடு 13 பேரை சுட்டு கொன்னுட்டாங்க.”

“அதுவும் தெரியும்”

“இப்போ அங்க நிலமை ரொம்ப மோசமா இருக்குதுன்னும் போலீசோட நெருக்கடிகளைச் சமாளிக்க முடியல. கட்சிக்கு, தோழர்களுக்கு ஆதரவா இருந்து பண உதவி பொருளாதார உதவி பன்னுன அத்தனை பேர்மேலயும் பொய்வழக்கு போட்டு சித்ரவதை பன்றாங்கனு சொன்னார்.”

“ம் அப்புறம்”

அமாவாசை சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு மெல்லிய குரலில் சொன்னான். “தோழர் உங்களோட தண்டனை இன்னும் ஆறுமாசத்துல முடியப்போகுதாம் இல்ல. அதனால் உங்கமேல மேலும் வழக்குகளைப் போட்டு நீங்க வெளிய வரமுடியாதபடி செய்யறதுக்கான தயாரிப்பு வேலைகள் நடக்குதாம். அப்படி அது முடியலனா சிறைக்குள்ளயே வைச்சி உங்க ரெண்டுபேரையும் கொல்ல ஏற்பாடு நடந்திட்டு இருக்குதாம். அதான் தோழர் சொன்னார் சிறையில் இருந்து உங்களை தப்பிக்க வைக்க ஏற்பாடு செய்யறாங்களாம். அதுக்கு உங்களைத் தயாராகச் சொன்னார் இவ்வளவுதான் தோழர் தகவல்”

“சரிங்க தோழர் நான் என்னோட செல்லுக்குப் போறேன் மதியம் வாக்குல வரேன் தோழர் என்று விடைபெற்றான் அமாவாசை”.

காமராசு கொஞ்சம் அதிர்ச்சியாக லெனினைப் பார்த்தார்.

கல்வி உரிமை முழக்கமே காமராசர் வாழ்த்து

காமராசரைப் பற்றி எழுதியாக வேண்டிய அதிகமாகப் பேச வேண்டிய தருணத்தில் இருக்கிறோம். அரசுப் பள்ளிகளை மூடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள், 'தேவையான எண்ணிக்கையில் குழந்தைகள் சேரவில்லை' எனக் கூறி. ஆனால் பள்ளிக்கே பிள்ளைகள் வராத காலத்தில் அவர்களைப் பெற்றோரே அனுப்ப மறுத்த காலத்தில் அல்லவா இராஜாஜியால் மூடப்பட்ட பள்ளிகளைத் திறந்ததுடன் நாடெங்கும் குக்கிராமத்திலெல்லாம் பள்ளிகள் கட்டினார் காமராசர்? அய்ந்து மைல் தூரத்திற்குள் ஒரு பள்ளிக்கூடம் இருக்க வேண்டும் என்பது அவரது அளவுகோல். ஒரு குழந்தை பள்ளிக்கூடம் செல்வதற்கு அய்ந்து கிலோ மீட்டருக்கு மேல் நடக்கக் கூடாது என்று அவர் நினைத்தார். அய்ந்து குழந்தைகளுக்கு ஒரு பள்ளி நடத்த முடியுமா என்பது இவர்களின் கேள்வி. ஒரு பள்ளியில் வெறும் அய்ந்தோ பத்தோ மாணவர்கள் இருப்பது வேதனைக்குரியதுதான். ஆனால் அதனை மாற்றுவதற்கு எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் பள்ளிகளை மூடுவதற்கான காரணியாக அதனைக் கொள்வது உண்மையில் உள்நோக்கமுடையது.

காமராசர் காலத்தை பலரும் பல்வேறு காரணங்களுக்காகக் கொண்டாடுகின்றனர். அவர் சொத்து சேர்க்கவில்லை என்பதற்காக... நம்ப முடியாத அளவுக்கு எளிமையாக வாழ்ந்தார் என்பதற்காக... நீர் நிலைகளை உரிய முறையில் கட்டமைப்புக்குள் கொண்டு வந்தார் என்பதற்காக... ஆனால் பெரியாரியலாளராக நாம் காமராசரை முதன்மையாகக் கொண்டாடுவது அவர்தம் கல்விப் பணிகளுக்காகத்தான். கல்வியைச் சாதாரண மனிதனுக்குக் கொண்டு சேர்த்ததில் அவர் ஆற்றிய பணிகளைப் பார்த்துதான் அவரை இறுதி வரையில் ஆதரிக்கும் முடிவை பெரியார் எடுக்கிறார். அல்லாமல் அவரைப் பாராட்டும் பிற காரியங்களுக்காக ஒருபோதும் தனது எதிரியாக அவர் நினைத்த காங்கிரசில் இருந்த காமராசரை அவர் ஆதரித்திருக்க மாட்டார். இதனை அவருடைய வார்த்தைகளிலேயே பார்ப்போம்

இந்தியாவிலேயே எந்த மாநிலத்திலும் கல்வித் துறையில் செய்ய முடியாத புரட்சியை எளிதில் காமராசர் செய்து முடித்து விட்டார். எல்லாரும் பத்தாவது வரை படித்து விட்டால் இன்னும் 10, 15 வருடத்தில் சாதி ஒழிந்து விடும் என்பது அவர் கருத்து. பத்தாவது படித்த பையன் மலக்கூடை எடுப்பானா? பத்தாவது வரை படித்த பெண் கையில் களைக் கொத்தை எடுப்பானா? உழைக்காத சாதியே இருக்காது. உழைக்கிற ஒரு சாதி உழைக்காமல் சொகுசாகச் சாப்பிட இன்னொரு சாதி இருக்கவே இருக்காது. ஒழிந்தே போகும் என்பது நம்பி வேலை செய்கிறார்.

– பெரியார் – விடுதலை 27.04.61

ஆக தனது இலட்சியமான சாதி ஒழிப்பிற்கு மாபெரும் பங்களிப்பை அதற்குரிய உணர்வோடு காமராசர் செய்கிறார் என்கின்ற ஆழமானப் புரிதலில்தான் பெரியார் காமராசரை முழுமையாக ஆதரிக்கிறார். அவரை ஆதரிக்கும் தனது நிலைப்பாட்டை பெரியார் எப்படி குறிப்பிடுகிறார் என்று பாருங்கள்

எங்கள் கொள்கையை நிறைவேற்றிக் கொள்ள காமராசரை ஆதரிப்பதும் பல திட்டங்களில் ஒன்றேயாகும்.

– விடுதலை 23.4.61

காமராசர் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற அந்த காலகட்டத்தில் 15 சதவீதம் பேர்தான் கற்றவர்கள். அதில் 90 விழுக்காட்டிற்கும் மேலாகப் பார்ப்பனர்களே இருந்தார்கள். மீதி 10 விழுக்காட்டில் பெரும்பகுதி பார்ப்பனரல்லாத பிற முற்படுத்தப்பட்டோரே இருந்திருப்பர். இந்த நாட்டின் 90 விழுக்காடு மக்கள் குறைந்தது ஒரு சதவீதம் கூட படித்திராத நிலை. காமராசர் காலத்தில் இந்த கற்றோர் சதவீதம் 35 ஆக உயர்ந்தது என்பது மட்டும் முக்கியமில்லை. அந்த உயர்ந்த விழுக்காட்டின் பெரும்பகுதியை இந்த நாட்டின் சூத்திர. பஞ்சம பட்டம் சுமந்து நின்ற நம் மக்கள் நிரப்பினார்கள் என்பதுதான் முக்கியம்.

இன்று இந்த நாட்டில் கல்வி கற்றோர் சதவீதம் 90 அய்ந்த தாண்டி விட்டது. இன்று நாங்கள் மலம் சுமக்க மாட்டோம்... சாவு வீட்டுக்குப் பறையடிக்க மாட்டோம்... ஏவல் வேலை செய்ய மாட்டோம் என்கின்ற சுயமரியாதைக் குரல்கள் ஒலிக்கத் தொடங்கி விட்டன. படித்த பெண் தன் சொந்த சாதிக்குள் தான் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்கின்ற நியதியை ஏற்க மறுக்கிறாள். அடிமைத்தனத்தை ஒரு வாழ்க்கை அமைப்பாகவும் முறையாகவும் அதுவே தர்மமென்றும் ஏமாற்றித் தனது ஆதிக்கக் கோட்டையைக் காப்பாற்றி வந்த சமுதாயத்திற்கு இவையெல்லாம் பற்றியெரிகின்ற விசயமாக இருக்கிறது. உண்மையில் வாய்ப்பு கிடைக்கும் போதெல்லாம் கலாச்சாரம் சீரழிந்து விட்டது என்று கூப்பாடு போடுகிறவர்களின் உள் மனதின் பிரச்சினை இதுதான். அதிலும் குறிப்பாக இந்தியாவிலேயே தமிழ்நாடுதான் மிகவும் மோசமான ஊழல் மலிந்த சாதி ஆணவம் நிரம்பிய மாநிலம் என்பதாகத் திட்டமிட்ட பொய்ப் பிரச்சாரத்தை அவர்கள் கட்டவிழ்த்து விட்டது கூட இந்த பொதுவான கலாச்சாரம் சீரழிந்து விட்டது என்கின்ற புலம்பல் பிரச்சாரத்தின் அரசியல் வடிவம்தான்.

கல்விதான் இந்தக் கலகக் குரல்களை உருவாக்குகிறது

என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டுதான் அவர்கள் கல்வியை மாநிலப் பட்டியலிலிருந்து மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்தார்கள். இதனால் தமிழகம் போல் கல்வியை சாதாரண மனிதனின் வீட்டுக்குக் கொண்டு சேர்த்திராத மாநிலங்களுக்கு எந்த பாதிப்பும் இல்லை. சரியாகச் சொல்லப் போனால் இந்த முயற்சிகளெல்லாம் தமிழகத்தைக் குறி வைத்தே செய்யப் படுகின்றன. இந்த மாதிரியான ஒவ்வொரு முயற்சிக்குப் பின்னும் அவர்கள் மாநில ஆட்சியாளர்களின் தவறுகளை முன்னிறுத்தி தூய்மைவாதத்தைக் கட்டமைக்கிறார்கள். இந்த கட்டமைப்புகள் அறிவுஜீவிகள் மிக எளிதாக வசப்பட்டு விடுகிறார்கள். அதன்பின் இது போன்ற மாற்றங்களைக் கொண்டு வருவதில் அவர்களுக்குத் தார்மீக பலம் கிடைத்து விடுகிறது. உண்மையில் இந்தத் தூய்மைவாதம் என்கின்ற கம்பளத்தின் மீதே அவர்கள் தங்கள் வெற்றி பவனியைத் திட்டமிடுகிறார்கள்.

ஒரு நெருக்கடி காலத்தில் கல்வி உரிமை மாநிலங்கள் பட்டியலிலிருந்து களவாடப்பட்டது. நெருக்கடி காலம் முடிந்தது. திருட்டு கொடுத்தவர்கள் யாரும் தங்கள் பொருளைத் திரும்ப கேட்கவில்லை. 2015இல் குடும்பத் தொழில் குழந்தை உழைப்பு சட்டத்தின் கீழ் வராது என்பதைச் சத்தமில்லாமல் சட்டத்துக்குள் சொருகினார்கள். இராஜாஜி கொண்டு வந்த குலக்கல்வித் திட்டத்திற்கான எதிர்ப்பே காமராசரை அரியணை ஏற்றியது. அந்தக் குலக் கல்வித் திட்டத்தின் சாராம்சமான நஞ்சு இந்தச் சட்டத் திருத்தம். திராவிடர் கழகம் மட்டும் எதிர்ப்பு தெரிவித்தது. இன்றளவும் பலருக்கு இது தெரியாத விசயமாகவே இருக்கிறது. இந்தச் சட்டத்தின் விளைவை இந்த நாடு இப்போது உணராமலிருக்கிறது. கல்வியிலே இன்னும் இவர்கள் நினைக்கிற மாற்றங்களையெல்லாம் இவர்கள் நிகழ்த்தி விட்டால் அந்தப் பாம்பு கொத்தத் துவங்கும். அதுவரை இந்தச் சட்டத்திருத்தம் என்ன செய்யும் என்பது நமக்கு தெரியாது.

2016இல் புதிய/தேசிய கல்விக் கொள்கை என்றார்கள். தமிழகத்தின் கல்வியாளர்களில் ஒருவரான பிரின்சு கஜேந்திர பாபுதான் அதில் எவ்வளவு சதி இருக்கிறது என்பதை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வந்தார். திராவிடர்கழகம் அனைத்து கட்சிக் கூட்டத்தைக் கூட்டி கண்டனம் தெரிவித்தது. அதன்பின் திமுக, பாமக உள்ளிட்ட எதிர்க் கட்சிகளும், பெரிய கல்வி நிறுவனங்களும் அதில் வர இருக்கும் பாதிப்புகளை உணர்ந்து எதிரணியில் திரளத் துவங்கியதும் அதனை சத்தமில்லாமல் ஓரத்தில் வைத்து விட்டார்கள். ஆனால் அதிகாரப்பூர்வமாகப் பின்வாங்கவில்லை. அதனை மறந்து பிற வேலைகளைப் பார்க்கப் போய்விட்டார்கள் எல்லோரும். மத்திய அரசு இந்த எதிர்ப்பு பணியில் ஈடுபட்ட கல்வி வளாகங்களை தனது கண்காணிப்புக்குள் நிறுத்தி வருகிறது. அங்கு நடந்து கொண்டிருக்கும் சமுதாய நடவடிக்கைகள் கட்டுப் படுத்தப் படுகின்றன. எழுத்தாளர்கள், சிந்தனையாளர்கள் தேசத் துரோகிகளாக்கப் படுகிறார்கள். இதற்கிடையில் மத்திய அரசு எந்த நேர்மையுமில்லாமல் அந்தக் கொள்கையின் ஒவ்வொரு திட்டங்களையும் பாராளுமன்ற விவாதத்திற்கே கொண்டு போகத் தேவையில்லாத அளவில் அரசாணைகள் மூலமாக நிறைவேற்றத் தொடங்கி விட்டது. நீட் தேர்வும், போதிய மாணவர்கள் இல்லாத பள்ளிகளை மூடி அருகாமைய் பள்ளிகளில் இணைப்பது உள்ளிட்ட திட்டங்கள் எல்லாம் அந்தப் புதிய கல்விக் கொள்கையின் திட்டங்கள்தாம்.

நீட் தேவைதான் என்று மக்களை பேச வைக்க

மாநில கல்வித் துறையின் ஊழல்களைக் காரணம் காட்டுவார்கள். பள்ளிகளை மூடுவதற்கு அரசு ஆசிரியர்கள் வேலை பார்ப்பதில்லை என்பார்கள். அவர்கள் சொல்வது உண்மையாக இருக்கலாம். ஆனால் இவர்கள் நோக்கம் அதனைச் சரி செய்வதல்ல. இந்த நாட்டில் எல்லோரும் படிக்க வேண்டும் என்கின்ற குறிக்கோள் அவர்களுக்கு எதிரானது. கல்வி சிலருக்கானதாகதான் இருக்க வேண்டும். சொன்ன வேலையை செய்வதற்கு ஆட்களிடுக்க வேண்டும். அவர்கள் படித்தவர்களாக இருக்க முடியாது. இவற்றையும் தாண்டி கல்வி அறிவின் அடையாளமாக மட்டுமல்லாமல் சமுதாயப் பகட்டாகவும் இருக்கின்ற துழலில் அதன் ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் சந்தைப் படுத்துவது அரசியல்வாதிகளுக்கு அவர்களின் நேரடி தனிமனித நலன்களோடு தொடர்புள்ளதாகப் போய் விடுகிறது. மத்திய அரசாங்கத்திலிருப்பவர்கள் அதிலும் பிஜேபிகாரர்கள் ஊழல் செய்ய மாட்டார்கள் என்று பிரச்சாரம் செய்யவும் அதனை நம்பவும் ஆட்களிடுக்கிறார்கள். ஆனால் தேர்வு நடத்துவதற்கும் கேள்வித்தாள் எழுதுவதற்கும் தேர்வு மயங்களை வாடகைக்கு எடுப்பதற்கும் தனியார்களுக்கு டெண்டர் பறப்பது நேர்மையான நிர்வாகத்தின் வடிவமாக காட்டப்படுவதும் அது மக்களால் ஏற்கப்படுவதும் நமது தலைமுறைக்கு நிகழ்ந்திருக்கும் சோகம். உண்மையில் நமது மக்களுக்கு தங்கள் கண்ணுக்குத் தெரியாதவர்களால் கொள்ளையடிக்கப்படுவதை ஏற்றுக் கொள்ளவே செய்கிறார்கள். அவர்கள் பக்கத்து வீட்டுக்காரன் பணக்காரனாவதே அவர்களின் உடனடிப் பிரச்சினையாகத் தொடர்கிறது.

ஆக எளிய மக்களின் உண்மைத் தலைவர் பெரியாரின் மொழியில் பச்சைத் தமிழர் காமராசரின் கல்விப் பணி அவர் உருவாக்கிய கல்வித் திட்டங்கள் கல்வி அமைப்புகள் இன்று மிகப் பெரிய அச்சுறுத்தல்களுக்காளாகி நிற்கின்றன. அறிஞர் அண்ணா கூறினார்.

எனது ஆட்சி போய் வேறொரு ஆட்சி வரலாம். அப்போது அவர்கள் நான் உருவாக்கியச் சட்டங்களை மாற்ற நினைப்பார்கள். ஆனால் அப்படி மாற்ற நினைக்கும் போது மக்கள் கோபத்தை நினைத்து பயந்து அந்த எண்ணத்தைக் கைவிடுவார்கள். எனவே நான் உருவாக்கிய மாற்றங்கள் தொடரும். அதுவரை அண்ணாதுரை ஆட்சி தொடரும்.

இந்த வார்த்தைகளை நாம் இப்போது காமராசருக்கு பொருத்திப் பார்க்க வேண்டும். காமராசர் துதி பாடுவதல்ல, அண்ணாவின் வார்த்தைகளில் சொன்னால் காமராசரின் ஆட்சியை நாம் தொடர்ந்து காப்பாற்ற வேண்டும். எனில் கல்வியை முதலில் மாநிலப் பட்டியலுக்குக் கொண்டு வர வேண்டும். கல்வியைப் பிறக்கும் குழந்தைகளின் அடிப்படை உரிமையாகப் பார்க்க வேண்டும். கல்வி கட்டணமில்லாமல் மட்டுமே வழங்கப் பட வேண்டும். ஏனெனில் நீங்கள் எந்த அமைப்பை அதில் வாழ்வதற்கான திறமைகளை இம்மண்ணில் பிறக்கும் குழந்தைகளுக்கு மறுக்கிறீர்களோ அந்தக் குழந்தைகளை சட்டப்படி கட்டுப் படுத்தும் தார்மீக உரிமையை நீங்கள் இழந்து விடுவீர்கள்.

கல்விக் கூடங்களில் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலை நிறுத்தி விட்டு காமராசர் பாடல் பாடுங்கள் என்று நம் தலைவர் பெரியார் சொன்னார். இன்றைய நமது கல்வி உரிமை முழக்கமே நாம் பாடும் உண்மையான காமராசர் வாழ்த்து. வாழ்க காமராசர்.

ஸ்ரீஜா, “ஏய் அனிதா. சாரிடி. கொஞ்சம் லேட்டாயிடுத்து. தேங்கல் சரியான நேரத்துக்கு வந்ததுக்கு” என்றார்.

அனிதா, “பரவாயில்ல” என்றார்.

ஸ்ரீஜா, “அப்பா! இப்ப எக்ஸாமிக்கு போகலாமா?”

அப்பா, “போலாம் பட்டு. போய் நல்லா பெஸ்டா எக்ஸாமி எழுது” என்றார்.

ஸ்ரீஜா, “சரிப்பா”

அம்மா, “ஏண்டி நெத்தியில் குங்குமம் எங்க? ‘ஸ்ரீராமஜெயம்’ 1000 முறை சொல்லச் சொன்னேனே. சொன்னியோன்னோ? நெற்றியில் குங்குமம் இல்லையே.” என்றார் பாவமாக முகத்தை வைத்துக்கொண்டு.

ஸ்ரீஜாவின் அம்மா வீட்டு உள்ளே சென்று குங்குமம் சிமிழை எடுத்து வந்து, ஒரு சிட்டிகைக் குங்குமத்தைக் கிள்ளி எடுத்து ஸ்ரீஜாவின் நெற்றியில் குங்குமம் வைத்துக் கொண்டே, “மார்க் கீர்க் கொறஞ்சா என்னடி ஆவறது?” என்றார் வெற்றிப் பெருமிதத்துடன்.

இவ்வளவு நேரம் பெரியவர்கள் பேசுவதை அமைதியுடன்

யாருக்கு நல்ல நேரம்?

அன்று ஆண்டு இறுதித்தேர்வு. அதுவும் கணிதத்தேர்வு. அனிதா அதிகாலையிலேயே எழுந்து, குளித்து, படித்து, பள்ளிக்குக் கிளம்பி தன் நண்பர் ஸ்ரீஜா இல்லத்திற்கு சொன்ன நேரத்திற்கு வந்து சேர்கிறார்.

ஸ்ரீஜா இல்லத்திலோ கதவு அருகே ஒரே பரபரப்பு. ஸ்ரீஜாவின் தாயும் தந்தையும் கதவருகில் நின்று கொண்டு கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு குறுக்கும் நெடுக்குமாய் நடந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அனிதாவிற்கோ ஒன்றுமே புரியவில்லை. அவர்களை வியப்பாய்ப் பார்க்கிறார். இப்படி மனிதர்கள் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் பரபரப்பாய் நடந்து இயங்கும் காட்சியைத் திரைப்படங்களில் மட்டுமே பார்த்துள்ளார். அதுவும் மகப்பேறு அறை முன்னால்.

அனிதா வந்ததைப் பார்த்துவிட்டு, ஸ்ரீஜாவின் அம்மா, “வாம்மா. ஸ்ரீஜா இதோ வந்திடுவாம்மா” என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் பரபரப்பு நடைபயணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

திடீரென்று ஸ்ரீஜாவின் அப்பா, “ஆயிடுத்து” என்றதும் பரபரப்புச் சூழல் மெல்ல குறையத்தொடங்கியது. அனைவரும் வாசல்கதவையே உற்றுப் பார்க்கின்றனர். அனிதா மட்டும் உற்றுப் பார்ப்பவர்களையே வியப்பாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். வீட்டின் உள்ளே இருந்து ஸ்ரீஜா தன் புத்தகப் பையுடன் வெளியே வருகிறார். வெளியே வந்து பார்த்தால், அங்கே தன் நண்பர் அனிதா வந்து காத்து இருப்பதைக் கவனிக்கிறார்.

கேட்டுக் கொண்டிருந்த அனிதா, குங்குமம் வைக்கவில்லை என்றால் மார்க் குறைஞ்சிடும் என்று ஸ்ரீஜாவின் அம்மா சொன்னதைக் கேட்டவுடன், மனதுக்குள் மென்மையாய் சிரித்துக் கொண்டார்.

ஒருவழியாக ஸ்ரீஜா வீட்டு வாசல் களேபரங்கள் முடிய, ஸ்ரீஜாவும் அனிதாவும் தெருவில் நடக்கத் தொடங்கினர்.

கணக்கு தேர்வு என்பதால், அனிதா தன் மனதுக்குள் Formula-வை ஒப்புவித்துப் பார்த்துக் கொண்டே நடந்து வருகிறார்.

ஸ்ரீஜாவோ மனதுக்குள் ‘ஸ்ரீராமஜெயம்’ சொல்ல வேண்டியது பாக்கி இருக்கிறதே என்று அவற்றை மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டே நடந்து வருகிறார்.

மூன்று தெரு நடந்திருப்பார்கள்.

ஸ்ரீஜா, “இன்னைக்கு நல்லா படிச்சிட்டு வந்திருக்கியா?” என்றார்.

அனிதா, “ம். ஏதோ முடிஞ்சத படிச்சிருக்கேன். பாப்போம். நீ எப்படி படிச்சிருக்க?”

ஸ்ரீஜா, “ஏதோ படிச்சிருக்கேன். படிக்கறது கூட பாதிதான். பூஜை புனஸ்காரம், நல்ல நேரம், அந்த நேரம், இந்த நேரம் அப்படின்னு எங்க வீட்ல ஏகப்பட்ட கட்டுப்பாடு.”

திடீரென்று ஸ்ரீஜாவின் அப்பா,
“ஆயிடுத்து” என்றதும் பரபரப்புச் சூழல்
மெல்ல குறையத்தொடங்கியது.

அனைவரும் வாசல்கதவையே உற்றுப்
பார்க்கின்றனர். அனிதா மட்டும் உற்றுப்
பார்ப்பவர்களையே வியப்பாய்ப் பார்த்துக்
கொண்டிருக்கிறார். வீட்டின் உள்ளே இருந்து
ஸ்ரீஜா தன் புத்தகப் பையுடன் வெளியே
வருகிறார். வெளியே வந்து பார்த்தால்...

அனிதா, “நா கூட கேக்கலும்னு நெனச்சேன். காலைல
உங்க வீட்ல வாசல்ல நின்று எல்லாரும் பரபரப்பா
நின்றுட்டு இருந்தாங்களே. அது ஏன்?”

ஸ்ரீஜா, “ஓ! அதுவா. இன்னைக்கு பப்ளிக்
எக்ஸாமோன்னோ, அதான் தேர்வுக்கு புறப்படறச்சே நல்ல
நேரத்தில் கிளம்பிப் போகச் சொல்லி சொன்னா, அதான்.
நீ சொன்ன நேரத்துக்கு டான்னு வந்திட்டியே. சூப்பர்டி.
எங்க வீட்ல அது முடியல.”

அனிதா, “அதென்ன நல்ல நேரம்? அப்படின்னா
என்ன?”

ஸ்ரீஜா, “அது என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. எனக்கு
தெரிஞ்சத சொல்றேன். தினமும் எங்க அம்மாவும்
அப்பாவும் சுவற்றில் தொங்கும் காலண்டர்ல ஏதோ *Tabular column* ல ஒரு லிஸ்ட் பாப்பாங்க அதுல ஒரு row ‘நல்ல
நேரம்’ row. நல்ல நேரம் அப்படின்னா அந்த நேரத்தில
தொடங்கற காரியம் சுமமா நடக்கும் அப்படின்னு எங்க
ஆத்துல சொன்னாங்க.”

அனிதா, “தினமும் பாப்பாங்களா?”

ஸ்ரீஜா, “ஆமாம்.”

அனிதா, “நாளைக்கு உள்ள நல்ல நேரம் இன்னைக்கே
தெரியுமா என்ன?”

ஸ்ரீஜா, “ஆமாம். காலண்டர்ல அதெல்லாம் இருக்குமாம்.”
என்றார் அப்பாவிடாக முகத்தை வைத்துக்கொண்டே.

அனிதா, “அது எப்படிடி? பேருந்து எல்லா நேரமும்
ஓடிட்டு இருக்கு. ட்ரெயின் எல்லா நேரமும் ஓடிட்டு
இருக்கு மின்சாரம் எல்லா நேரமும் கிடைச்சிட்டு இருக்கு.
விமானம் எல்லா நேரமும் பறந்திட்டு இருக்கு. ஆம்புலன்ஸ்
எல்லா நேரத்திலயும் இயங்கிட்டு இருக்கு. காவல்துறை
எல்லா நேரத்திலயும் இயங்கிட்டு இருக்கு. உணவுக்கடை
எல்லா நேரத்திலயும் இயங்கிட்டு இருக்கு. இதெல்லாம்
மட்டும் ஏன் நல்ல நேரத்தில் மட்டும் இயங்காம எல்லா
நேரத்திலயும் இயங்குது?”

ஸ்ரீஜா, “உன்கிட்ட வாய் கொடுத்து
என்னால மாளாதுடி. ஏதோ ஐதீகம்,
பழக்கம், வழக்கம், நம்பிக்கை, மரபு,
பாரம்பரியம், கலாச்சாரம் அப்படின்னு
எங்க ஆத்துல சொன்னத சொன்னேன்.
பார்ப்போமே மார்க் வந்தவுடன் யாருக்கு
எவ்வோ மார்க் வருதுன்னு.” என்றார்
சிணுங்கலுடன்.

அனிதா, “சரிடி கோச்சக்காத. நீயும்
நல்ல மதிப்பெண் எடு. நானும் நல்ல மதிப்பெண்
எடுக்கறேன். எங்க அம்மா அப்பா, எனக்கு ‘அந்த நேரம்-
இந்த நேரம்’ ‘நல்ல நேரம்-நொல்ல நேரம்’ எல்லாம்
சொல்லித் தரலடி. அன்பு, அறிவு, உழைப்பு, அர்ப்பணிப்பு
இருக்கலும்னு சொல்லி இருக்காங்கடி. அவ்வோதான்”

ஸ்ரீஜா, சிறிது யோசித்துக்கொண்டே “ம். எனக்கும்
அதுதான் சரின்னு படறது”

பேசிக்கொண்டே வந்ததில் இருவரும் பள்ளிக்கூடம்
வந்திருந்தினர். தேர்வு அறையை நெருங்கினர்.

இருவரும் தேர்வு அறைக்குள் செல்கின்றனர். தேர்வு
நடைபெறுகிறது. தேர்வு முடிந்து இருவரும் மீண்டும்
சந்திக்கின்றனர்.

ஸ்ரீஜா, “ஏய் அனிதா எப்படிடி பரீட்சை செஞ்ச?”

அனிதா, “ஏதோ செஞ்சேன். ஓரளவுக்கு நல்லா செஞ்ச
மாதிரி இருக்கு. மார்க் வரட்டும் பார்ப்போம். சரி நீ எப்படி
செஞ்ச.”

ஸ்ரீஜா, “அத ஏண்டி கேக்கற? பரீட்சையில பாதியில *Formula*
எழுதற சமயத்தில ஸ்ரீராமஜெயம்தான் ஞாபகத்துக்கு
வந்து தொலையறது. ஒரு *Formula* எழுதும் போது,
ஸ்ரீராமஜெயம்தான் எழுதித் தொலச்சிட்டேண்டி. அத
புரிஞ்சகிட்டு சுதாரிச்ச திருத்தறதுக்குள்ள போதும்
போதும்ன்னு ஆயிடுத்துடி”

அனிதா வாய் விட்டுச் சிரிக்கிறார்.

ஸ்ரீஜா, “ஏண்டி? என்ன பாத்தா காமெடியா இருக்கா?”

அனிதா, “ஆமாம் இருக்காதா பின்ன. ‘பை ஆர்ஸ்கொயர்’
(π^2) எழுதற நேரத்தில் ‘பை ஸ்ரீராமர்’ ன்னு ஞாபகம் வந்தா
பின்ன சிரிக்காம என்னடி செய்வேன். நெனச்சாலே சும்மா
கிர்ருன்னு தல சத்துது. நெனச்ச எனக்கே இப்படின்னா,
எழுதுன உனக்கு எப்படி இருக்கும்ன்னு நெனச்சேன்.
அதான் சிரிப்பு வந்திட்டு” என சிரிக்கிறார்.

இருவரும் தம் இல்லம் சேர்கின்றனர்.

காலம் காலண்டருக்குள்ளா கட்டுண்டு இருக்கிறது?
காலம் தன் கடமையாய் தன் இயக்கத்தை இயக்கியது.
ஒருமாதம் உருண்டு ஓடுகிறது. தேர்வு முடிவு வெளியாகிறது.
இணையத்தில் தேர்வு முடிவு வெளியான நேரம், காலண்டர்
படி நல்ல நேரம்தான்.

ஸ்ரீஜா எடுத்த மதிப்பெண், 850/1200

அனிதா எடுத்த மதிப்பெண், 1176/1200

ஆனால், உண்மையில் யாருக்கு நல்ல நேரம்? ●

சோளக்காட்டு யொம்மை!

"மழைவருது மழைவருது
நெல்லு வாருங்க
நான் போயி கெணத்துல விழுறேன்
என்னைப் புடிங்க"
சாயங்கால புழுதிக்காத்து
சூறாவளியாய் சுழன்றடித்தது;
சாணிப்புசிய வாசலில்
சிறுவர்கள் குதுகலமாய்
வரவேற்றார்கள் கோடைமழையை!

மூணுபோகமா மழை இல்லை
ஆட்டு மாட்டுக்குத் தீனியில்ல
காடு கரம்பெல்லாம்
பாளபாளமாய் வெடிச்சு கெடக்குது;
ஊரைத்தாண்டி சிலபேரு
கரிசூளைக்கு மரம்பெட்டவும்,
செங்கல் சூளைக்குமாய்
திக்குக்கு ஒருத்தராய்
சிதறிக் கிடந்தார்கள்!

மதிய சோத்துக்காய்
பள்ளிக்கூடம் போன சிறார்களும்
வாழ்க்கைச் சுவடுகளை
முகத்தில் கிறுக்கிக்கொண்ட
பாட்டன் பாட்டிகளும்
ஒத்தைத் திண்ணையில்
ஏக்கத்தோடு காத்திருந்தார்கள்
இடிமுழக்கங்களோடு
கொட்டித்தீர்க்கும் பெருமழைக்காய்!

தெக்கத்தி மழை
சலசலனு கொட்டித்தீர்த்தது;
எரவானத்துத் தண்ணீர்
ஓலையைத்தாண்டி
தெறித்தது;
சிறிதுசிறிதாய் மண்வாசம்
வாசல்தாண்டி வந்தது
குடிசைக்குள்;
இதோ ஊரெல்லாம்
தெருவெள்ளம்;

காகிதக் கப்பல் சுமந்து
சென்றது;
கிழிந்த கோவணங்களின்
சிரிப்புச் சத்தங்களை!
சிலிர்த்துக்கொண்டு
ஓடிவந்தன மேய்ச்சல்
திரும்பிய காளைகள்;
கொட்டகையில் அகப்படாமல்
ஆட்டம் காட்டிக்கொண்டிருந்தன
சேங்களைக் கன்றுகள்!
கோணியைப் போர்த்தியபடி
போராடிக்கொண்டிருந்தான்
பண்ணையாள் முனியன்;
வானம் வெளுத்துக்கொண்டிருந்தது!

களத்துமேடெங்கும்
ஈசல்கள்;
தும்பிகள் எல்லாம்
வட்டமடித்தது
இன்னொரு மழைக்காய்;
தலைக்கயிறை உருவிக்கொண்ட
கொம்பேறி மூக்கன்காளை
களத்துமேட்டை புழுதிக்காடாக்கியது
சுர்தீட்டிய கொம்புகளில்!
மந்தைவெளியானது
களத்துமேடு!

ஆத்தைத்தாண்டிய அந்த
மானாவரிக் கொள்ளையில்
சோளம் விதைக்கும் சத்தம்;
ஏர்முனைக்கு பின்னாலே
எசப்பாட்டு கேட்கும் சத்தம்;
குலச்சாமி பேரச்சொல்லி
தெம்மாங்கு பாடும் சத்தம்;
வானம்பார்த்த பூமியெல்லாம்
ஏர்முனையின் பாட்டுச்சத்தம்!

வெடித்த பூமியில்
சிலிர்த்து எழுந்தது
சிறுபுற்கள்;
பசுமையின் ஈரம்
அதோ அந்த சமவெளியெங்கும்
சிதறிக்கிடந்தது;
எங்கிருந்தோ சிறிதுசிறிதாய்
வந்து காதுக்குள் நுழைந்தது
சின்னஞ்சிறு சிட்டுக்குருவியின்
மெட்டுச்சத்தம்!

அதோ புழுதிக்காடும்
புஞ்சைக்காடும்
கண்ணுக்கெட்டும் தூரம்வரை
பச்சையாடை உடுத்திய
பசுஞ்சோலையாய்ப் பபர்ந்து
நின்றது;
கும்பமாய் பபர்ந்து விரிந்தது
சோளக்கதிர்கள்;
பறவைகளின் பாட்டுச்சத்தம்
சோளக்காடெங்கும் ஏகாந்தமாய்
எதிரொலித்தது!
சோளக்காட்டு பொம்மையின்
கிழிசல்கள் சொல்லியது
வாழ்க்கைத் துயரங்கள்
வலிகள் அத்தனையும்!

பறவைகள் கூடு திரும்பும்
சூரியன் மேற்கில் மறையும்
அந்திப்பொழுது சிறகை விரிக்கும்
நாங்கள் மட்டும் காத்திருப்போம்
ஊளையிடும் நரிகளை
காட்டுப்பக்கம் தூரத்தும்வரை!

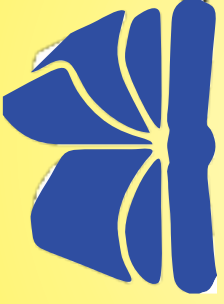
இதோ ஊரெல்லாம்
நரிகள்;
குருதி குடிக்கும்
ஓநாய்கள்;
மண்ணும் நிலமும்
வெட்டுப்பட்டு கிடக்கிறது
ஊரெங்கும்;

குடுவையில் மூச்சடங்கி
கெடக்குது அள்ளிக்குடித்த
ஆத்துத்தண்ணி;
சோளக்காட்டு பொம்மை
இதோ காவலுக்கு இருக்கிறது!
காங்கிரீட் மரங்களாய்
வளர்ந்து நிற்கும் மாளிகைகளில்!

இதோ காகிதக் கப்பல்கள்
திக்குத்தெரியாமல் முட்டிமோதி
தவிக்கிறது; கரைசேராத
ஏக்கத்தில்;
வழியெங்கும் வானுயர்ந்து
நிற்கிறது;
காங்கிரீட் காடுகள்!

தங்களுக்கு தேவையான எல்லா பொத்தகங்களும்
எங்கள் அங்காடியில் கிடைக்கும். COD முறையிலும் அனுப்பிவைக்கிறோம்.

திருவள்ளூர் பெருந்தக இல்லை

படிக்க பாதுகாக்க பரிசளிக்கு

51/25A, Dr. L.S.N. வணிக வளாகம்,
ஆறுமுக ஆசாரி தெரு, (ராதா துணியகம் அருகில்)
தருமபுரி - 636701
அலைப்பேசி: 93602 24172

வாசகர்களின் புத்தக தேவையை
பூர்த்தி செய்யும் ஒரே இடம்.

99949 63534

கதை, சிறுகதை, நாவல்,
கவிதை, கட்டுரை, பகுத்தறிவு,
தமிழ் இலக்கியம், ஆன்மிகம், சூழலியல்,
அரசியல், சினிமா, கம்யூனிசம், வரலாறு,
தமிழ்த்தேசியம், அறிவியல் ஆராய்ச்சி,
தலைவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு,
சிறுவர் நூல்கள், காமிக்ஸ்,
சித்தர்கள், ஜோதிடம் போன்ற
எண்ணற்ற தலைப்புகளில்
நூல்கள் வாங்க ஒரே இடம்.

FROM
ARIVAZHAGAN CM
Editor & Publisher
kaithadi Monthly
2/343, Kamalapuram Village
Mallikuttai Post,
Karimangalam
Dharmapuri - 635 205
Contact : 7373333078
kaithadimonthly@gmail.com

அச்சிடப்பட்ட செய்திநூல் அஞ்சல் - தனிச்சென்று

PRINTED MAGAZINE Book Post - PRIVATE CIRCULATION